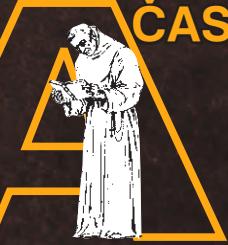

ISSN 1334-4498

Antic

ČASNI SLUGA BOŽJI   DOBRI OTAC

GLASILO VICEPOSTULATURE SLUGE BOŽJEGA FRA ANTE ANTICA
God. XLVII. (2017.) < Broj 1-2 (165-166) < Cijena 15 kuna

**God XLVII. (2017.)
Broj 1-2 (165-166)**

Za sve što se u ovom glasilu navodi ili naziva "čudo", "svetost", "svetac" i slično, to u duhu crkvenih propisa treba uzeti i razumjeti u našem običnom ljudskom načinu izražavanja. O svemu ovom izreći će konačni sud sveta Crkva.

Izdavač lista:

Provincijalat Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja
Trg Gaje Bulata 3, HR - 21000 Split

Osnivač lista:

Franjevački samostan MBL
Vrbanićeva 35, HR - 10000 Zagreb

Glavni i odgovorni urednik:

Dr. fra Josip Šimić

Uređuje Uredničko vijeće:

Nikica Ajdučić, Antica-Nada Čepulić,
Frano Doljanin, Mate Matić,
Asumpta Strukar, Josip Šimić

Adresa uredništva:

Vicepostulatura Sl. B. fra A. Antića,
Vrbanićeva 35, HR - 10000 Zagreb
telefon: (01) 46 60 031
E-pošta: sluga.bozjidoa@gmail.com

*Novčane priloge za list i milodare
slati na račun:*

HPB - Hrvatska poštanska banka
2390001-1100028072
IBAN HR22 23900011100028072
SWIFT HPBZHR2X

Cijena: 10 kuna, dvobroj 15 kuna,
inozemstvo 3 € ili 3 \$
Godišnja pretplata 50 kn, Europa 12 €,
Prekoceanske zemlje 20 \$

Lektor:

Prof. Domagoj Grečl

Prijelom i grafička priprema:
DENONA, HR – 10000 Zagreb

Tisk:

DENONA, HR – 10000 Zagreb
ISSN 1334-4498

Naslovna stranica:
o. Antić u
prvim godinama
svećeništva

Zadnja stranica:
52. Antićevo:
Zavjetna molitva
na grobu Časnoga
sluge Božjega

SADRŽAJ

- 3 Riječ urednika**
- 4 Trodnevница i proslava Antićeva 2017.**
- 1. dan: fra Josip Šimić
  - 2. dan: fra Jure Jurić-Šimunović
  - 3. dan: mnp. o. provincijal fra Joško Kodžoman
- 20 52. obljetnica smrti Časnoga sl. Božjega**
- Propovijed mons. Želimira Puljića, ndb. zadarskog
- 27 Proslava 46. obljetnice prijenosa tijela Časnoga sl. Božjega u Kriptu M. B. Lurdske**
- 29 Susret Antićeve mreže, 17. 12. 2016.**
- 31 Iz odgojiteljskog djelovanja Časnoga sl. Božjega (7)**
- 34 Karizme oca Antića (7)**
- 36 Učitelj duhovnog života (7)**
- 38 Antićevi nagovori redovnicama (1)**
- 44 Hodočašće novaka za Antićevo**
- 45 Duhovne obnove kod redovnica:**
- Obnova kod Sestara sv. Križa na Vrhovcu
  - Obnova u Karmelu M. B. Bistričke i Bl. Alojzija
- 51 Pročitali smo za vas**
- 55 Zahvale, preporuke, uslišanja i svjedočanstva**
- 60 O. vicepostulator na HKR-u o Fatimskim ukazanjima i 24. mariološko-marijanskem kongresu u Fatimi**
- 61 Naši pokojnici**
- 66 Milodari, preplate na list i honorari**

Antićeva pisma svećenicima: 28, 33, 43, 54, 59

Antićeve odluke na duhovnim vježbama: 30, 37

Fotografije: Jožica Frkanec-Štefko (Foto Nana); Boran Vigurić; s. Marija Pia Tadianov, SSC; s. Đurdica Terezija od Sv. Obitelji OCD; fra Josip Šimić; Arhiv Vicepostulature i dr.

**Poštovane štovateljice i štovatelji oca Antića,
dragi čitatelji!**

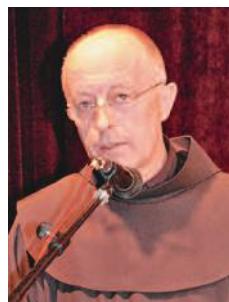
Nalazimo se jubilarnoj stotoj obljetnici Marijinih ukazanja u Fatimi. Marija se ukazivala 10-godišnjoj Luciji dos Santos, 9-godišnjem Franji Marto i njegovo sestri 7-godišnjoj Jacinti Marto, svakog 13. u mjesecu, od svibnja do listopada u mjestu Cova da Iria u župi Fatima, ukupno pet puta. Jedino se u kolovozu ukazala 19. u mjestu Valinhos, petsto metara udaljenom od Aljustrela, Luciji dos Santos, Franji Marto i njegovu bratu Ivanu. Razlog je bio to što u građanske vlasti odvele vidioce na ispitivanje u Vila Nova de Ourém. Na posljednjem ukazanju 13. listopada 1917. okupilo se oko 70 tisuća ljudi. Marija je objavila da je ona Gospa od Krunice. Ukazanje je popratio ples ili igra sunca vidljiv svim nazočnima.

Ovim ukazanjima prethodila su po tri ukazanja Andjela mira 1915. i 1916. Ovo treba povezati s Andelom čuvarom Portugala, kojeg portugalcii štuju od 1340. godine, kada je kralj Alfons IV. u bitci kod Salada pobijedio Maure. Lucija je doživjela još nekoliko ukazanja u Španjolskoj [10. prosinca 1925. i 15. veljače 1926. u samostanu u gradu Pontevedra i u noći između 13. i 14. lipnja 1929. u samostanu u Tuyu]. Majka Božja zatražila je pobožnost prvih pet subota s molitvom krunice, ispovijedi i pričesti, kao naknadu za grijehne nanesene njenom Prečistom Srcu i obraćenje i posvetu Rusije njenom Prečistom Srcu. Ovo posljednje Marija je navijestila na trećem ukazanju 13. srpnja 1917. i to je nazvano Fatimska tajna.

Ove godine slavimo i stotu obljetnicu redenja časnog služe Božjega oca fra Ante Antića za svećenika (29. srpnja 1917. u crkvi sv. Lovre u Šibeniku) i njegove mlade mise (5. kolovoza 1917. u župskoj crkvi sv. Jurja u Zatonu) i stotu obljetnicu imenovanja za pomoćnika magistra bogoslova u Makarskoj.

U ovom dvobroju donosimo izvještaj o proslavi ovogodišnjeg Antićeva, kao i propovijedi izrečene u trodnevniči i na samo Antićeve. Euharistijsko slavlje na Antićeve predvodio je zadarski nadbiskup i predsjednik Hrvatske biskupske konferencije mons. Želimir Puljić. Donosimo izvještaj i propovijed s proslave 46. obljetnice prijenosa tijela Časnoga služe Božjega. Donosimo i izvještaj o godišnjem skupu Antićeve mreže. Nastavljamo objavljivati napise o odgojiteljskom djelovanju Časnoga služe Božjega, o njegovim karizmama i o njegovom duhovnom vodstvu svećenika, redovnika, redovnica i vjernika. Od ovog dvobroja počinjemo objavljivati Antićeve nagovore redovnicama, koje je držao Sestrama Pohoda Marijina na Trešnjevcu u Zagrebu. Donosimo i fotozapis o hodočašću novaka Antićeve provincije na njegov grob. Također donosimo i izvještaje o duhovnim obnovama kod Sestara sv. Križa na Vrhovcu u Zagrebu i u Karmelu u Mariji Bistrici. U rubrici pročitali smo za Vas donosimo izjave trojice najstarijih fratara u Provinciji o Časnom sluzi Božjem. U rubrici zahvale preporuke i uslišanja možete pročitati svjedočanstva Antićevih štovatelja i štovateljica. Donosimo i izvještaj o gostovanju uživo o. vicepostulatora na Hrvatskom katoličkom radiju u jednosatnoj emisiji *Znakovi vremena*. Možete pročitati i ulomke iz Antićevih pisama. Donosimo i izvještaje o našim pokojnicima. Na kraju donosimo popis milodara, pretplata i honorara, kao i prijedlog za samopomoć Antićevih štovatelja.

Na kraja Vas pozdravljam Antićevim pozdravom: »*Neka Te Isus blagoslovi i čuva i vodi do svoga Božanskog Srca*« (AP I/11, 48).

Vaš fra Josip Šimić

U ZAGREBU PROSLAVLJENO ANTIĆEVO 2017.

U Zagrebu je 4. ožujka svečano proslavljen 52. obljetnica smrti časnoga sluge Božjega o. fra Ante Antića - Antićevo 2017. U ovoj godini slavimo i 100. obljetnice svećeničkog ređenja Časnoga sluge Božjega (Šibenik, 29. srpnja 1917.), mlade mise (Zaton 5. kolovoza 1917.) i postavljanje u službu pomoćnika magistra bogoslova. Proslavi 52. obljetnice prethodila je trodnevница (1., 2. i 3. ožujka) u kojoj su propovijedali vicepostulator fra Josip Šimić, meštar novaka fra Jure Jurić-Šimunović i mnp. o. provincijal fra Joško Kodžoman. Euharistijsko slavlje na samu obljetnicu smrti predvodio je zadarski nadbiskup i predsjednik Hrvatske biskupske konferencije. Svake večeri okupljalo se mnoštvo vjernika. Posebno prvi dan trodnevnice (na Čistu srijedu) i na samo

obljetnicu smrti, ali i u ostala dva dana trodnevnice. U trodnevniči i na samo Antićevo izmijenili su se zborovi svetišta. Na Pepelnicu je pjevao Mješoviti zbor, drugog ožujka u četvrtak pjevao je Zbor Franjevačke mладеžи, treći dan trodnevnice pjevao je Dječji zbor, a na samo Antićevo zbor Otac Ante Antić. Na Antićevo uz oca nadbiskupa mons Želimira Puljića suslavilo je još 17 svećenika. Bili su tu i naši novaci, kao i nekoliko karmeličanskih i dominikanskih bogoslova. Nakon euharistijskog slavlja u samostanskom blagovalištu okupilo se na večeri 80-ak osoba. Uz svećenike, redovnike i redovnice bila je tu brojna rodbina Časnoga sluge Božjega, predstavnici gradske i državne vlasti, predstavnici medija, zbor Otac Ante Antić i brojni vjernici.

TRODNEVNICA

Prvi dan

Prvi dan trodnevnice euharistijskom slavlju predsjedao je o. vicepostulator fra Josip Šimić. Tema njegove propovijedi bila je korizmeno usmjerena, što se vidi i iz samoga naslova: »*Promišljati Kristove patnje, obratiti se i činiti pokoru*«. Propovjednik je u svojem govoru krenuo od čitanja na dan Pepelnice: prvog čitanja (Jl 2, 12-18), otpjevnog psalma (51/50, 3-6a. 12-14 i 17) drugog (2Kor 5, 20 - 6, 2) i evanđelja (Mt 6, 1-6. 16-18), koja posve jasno pozivaju na obraćenje, na promjenu iznutra (u srcu i duši).

Propovjednik je naglasio kako je Časni sluga Božji korizmu smatrao i shvaćao kao najpogodnije vrijeme za obraćenje, kako osobno tako i onih drugih, za čije obraćenje trebamo moliti. Svoje tvrdnje propovjednik je potkrijepio navodima iz Antićevih pisama. U svojim pismima upućenim u vrijeme korizme različitim osobama u različitim stazeima ili životnim pozivima, od kojih smo neke spomenuli, Časni sluga Božji neumorno poziva na pokoru i obraćenje. Za njega je korizma vrijeme sveto i spasenosno, vrijeme duhovne obnove i vrijeme duhovnog čišćenja u kojem Kristu trebamo iskazati svu našu ljubav, zahvalnost svjedočeći da samo njemu pripadamo (usp. AP III/36,56).

Antićeve misli možemo sažeti u sljedeći zaključak: S pomoću Božjom započinimo (ovu) svetu korizmu, vrijeme sveto i spasenosno, u kojem se trebamo duhovno obnoviti. Promislimo u koliko li smo korizma propustili obratiti se (usp. AP III/36, 56). Molimo Duha Svetoga da nas prosvijetli da znamo što nam je činiti (usp. AP III/34, 1). Vrijeme je da shvatimo da nam Krist daje svoje milosti i da očekuje naš odgovor. Korizma je vrijeme spoznavanja Božje ljubavi, vrijeme prihvatanja križa, kako bismo mogli promišljati muku Isusovu (usp. AP/III 13, 6). To odvraća od grijeha i oslobođa od

zarobljenosti materijalnim stvarima. Fra Ante u svojim pismima podsjeća da nas je Krist ljubio i predao sebe za nas (usp. Gal 2, 20) i da se trpljenja i patnje sadašnjeg vremena ne mogu usporediti s budućom slavom (usp. Rim 8, 18). On to poručuje i nama, poslušajmo ga i slijedimo njegov pokornički smjerokaz.

Drugi dan

Drugi dan trodnevnice euharistijskom slavlju predsjedao je o. fra Jure Jurić-Šimunović, meštar novaka na Visovcu. Tema njegove propovijedi bila je: »*Časni sluga Božji odgojitelj braće novaka i bogoslova*«. Propovjednik je naglasio kako se Časni sluga Božji u odgojiteljskom djelovanju služio egzistencijalnom metodom poštujući ljudsku osobu i osobnost odgajanika, vrijeme, prostor, stvari i događanja. Tako je 1938. pisao mnp. provincijalu da cijeli odgojni ambijent, prostor, materijalna dobra i predmeti u prostoru moraju skladno i sukladno djelovati i biti utemeljeni na ljudskom dostojanstvu i franjevačkim idealima. Prvi važni činitelj u odgoju jest klima u odgojnoj ustanovi. Za njega su susret i odnos odgajanika i odgojitelja drugi važni činitelju odgojiteljskom djelovanju. Glavne odgajateljske metode za Časnog slугу Božjeg bile su dobrota i ljubav. Odgajanik mora osjetiti da mu je odgojitelj posvetio cijelo svoje biće. No isto tako treba probuditi i odgovornost samog odgajanika u vlastitom odgoju, u kojoj će shvatiti da su Bog, njegova nazočnost i njegovo milosno djelovanje na djelu u njegovu životu i rastu. Otac Antić je često naglašavao kako povezanost s milošću, odgovor na milost čini odgajanika sve samostalnijim u odnosu na duhovnog vodu, a je bitan činitelj svakog pravog odgoja.

Treći dan

Treći dan trodnevnice euharistijskom slavlju predsjedao je mnp. o. provincijal fra Joško Kodžoman. Tema njegove propovijedi bila je: »Časni sluga Božji duhovni vođa svećenika i redovnika«. Propovjednik je naglasio kako je Časni sluga Božji ostajao trajno duhovno povezan s svojim klericima studentima i onda kada su oni postali svećenici. Ta duhovna povezanost ostvarivala se ponajprije u molitvi za njih, u pismima koja im je slao i na koja su oni odgovarali, ali i u osobnim razgovorima kada je to bilo moguće. Vihor života odvlačio je Antićeve gojence u okolnosti koje u maloj makarskoj sredini nisu mogli ni zamisliti, a to je fra Antu navodilo da brižno pazi na njih, da moli za njih i da s njima trajno bude u pismenoj vezi. Mladim svećenicima savjetovao je da se redovno i uredno pripremaju za propovijedi i upućivao ih na prikladnu literaturu. Onima koji su već bili župnici savjetovao je da žive sakramentalnim životom, da vole svoju župu

i da djecu poučavaju na vjeronauku po novim pedagoškim i katehetskim metodama. Svećenicima u pastoralu je savjetovao da budu blagi i strpljivi s vjernicima i da promiču duhovna zvanja. Njegovi savjeti bili su jednostavniji, bez učenog pretjerivanja, vodeći računa o stanju duša onih koje je savjetovao, kao i njihovih vjernika.

Antić se nije zadržao samo na svojim gojencima, on je već u Makarskoj, a posebno u Zagrebu, razvio pravu duhovnu metodologiju u duhovnom vođenju svećenika koji su k njemu dolazili, bilo da su oni pripadali drugim redovima i družbama, bilo da su bili svjetovni svećenici. Kako piše Antićev životopisac pok. prof. dr. fra Vicko Kapitanović (usp. *Kristu suobličen*, Split-Zagreb 2004., 238), Antić se nije zaustavio samo na svojim savjetima, pomaganju i žrtvama, već je uz u snagu molitve Crkve, razvio je i posebni apostolat za svećenička i redovnička zvanja te pronalazio osobe koje će se po njegovoj nakani, za njih moliti i žrtvovati.

ANTIĆEVO 2017.

U propovijedi naslovljenoj *Biti svećenik Kristu suobličen* mons. Želimir Puljić, nadbiskup zadarski i predsjednik Hrvatske biskupske konferencije, pošavši od izabranih čitanja: Heb 5, 1-10 i Lk 5, 1-11, naglasio je ponajprije teologiju svećeništva koju susrećemo u spomenutom odlomku Poslanice Hebrejima, kao i poziv Petru, koji bilježi sv. Luka, da izveze na pučinu poslije bogatog ulova ribe, da će ubuduće loviti ljude. U spomenutom odlomku Poslanice Hebrejima Pavao nam tumači razliku između starozavjetnih velikih svećenika i Isusa Krista kao jedinog novozavjetnog Velikog svećenika, koji je to postao jednom za sva vremena. Časni sluga Božji fra Ante je, naglasio je nadbiskup, dobro shvatio Isusovo velikosvećeničko poslanje koje je uzor svakom ljudskom svećeništvu u Novom zavjetu. Svoju osobnu duhovnost, kako to bilježi njegov

životopisac pok. prof. dr. fra Vicko Kapitanović (usp. nav. dj. *Kristu suobličen*, 207-214.), fra Ante je gradio na čvrstim temeljima vjere koji proizlaze iz krsne milosti svakoga pojedinog krštenika kao plod dara Duha Svetoga i temelj su svakog, ne samo svetačkog već i kršćanskoga života. »Sveti život - istaknuo je nadbiskup - nije samo plod našega posebnog napora, već u prvom redu plod djelovanja Duha Svetoga koji nas pokreće iznutra. A sveci koji su ljubili i naslijedovali Krista pokazuju na vidljiv način da je moguće živjeti i biti svet. Da je svakome od nas dana milost po mjeri dara Kristova i svi smo povezani na svetost jer ona je mjera kršćanskoga života.« On je još od rane mladosti bio uvjeren da je čvrsta, jaka i nepokolebljiva vjera zalog uspjeha svakoga osobnog duhovnog života kao i svakoga duhovnog vodstva drugih. Iz toga njegova

početnog uvjerenja proizlazilo je i njegovo djelatno uvjerenje da je pouzdanje u Boga glavni potporanj i njegove duhovnosti i duhovnosti onih koje je vodio. Tu duhovnost, smatrao je on, mora krasiti ljubav trajnija od svega i duboka čežnja za nebom. To je posve jasno zapisao u svojoj muževnoj dobi 1932. ili 1933. u svojem rukopisu *Bog moj i sve moje* (AS I/3) u kojem jasno zapisuje da ga Bog mora imati svega, i to on sam. Antić jasno vidi svoje životno posvećenje koje proizlazi upravo iz krsne milosti, pa tako na jednom mjestu piše: »*Bože moj, tebi samo pripadam, tebe samo hoću. Ti si moj i sve moje. Dostoj se pokazati mi tvoju svetu volju da uvijek i svuda savršeno tebe slijedim.*«

Pozdrav i zahvala u svetištu

Na početku euharistijskog slavlja otac gvardijan pozdravio je oca nadbiskupa, braću svećenike, redovnike i redovnice, sve vjernike, a posebno Antićeve štovateljice i štovatelje.

Na kraju slavlja o. vicepostulutor zahvalio je kako slijedi. Najprije zahvalujem Gospo-

dinu Bogu, Blaženoj Djevici Mariji; Vama preuzvišeni oče Nadbiskupe, što ste prihvatali predvoditi ovo euharistijsko slavlje i uputili nam pastirsku riječ; propovjednicima u trodnevnicu; subraći isповjednicima u trodnevnicu; našim zborovima i njihovim zborovodama: Mješovitom zboru, Zboru Franjevačke mladeži, Dječjem zboru i Zboru Otac Antić; našim ministrantima i ministranticama; sestri Mirni za ukrašavanje crkve i groba Časnoga služe Božjega; vama, draga braćo i sestre, što ste ovih dana, kao i danas, ispunjavali naše svetište neumorno moleći za uzvišenje na oltar časnoga služe Božjega oca fra Ante Antića. Na kraju zahvaljujem svima koji su na bilo koji način pridonijeli u organizaciji ove proslave.

Zahvala o. vicepostulatora u dvorani

Zahvaljujem ocu gvardijanu, ocu ekonomu, domaćicama i svima koji su pomogli u pripremi ovoga bratskog stola, kao i našoj Frami na posluživanju. - Ugodno se osjećajte i družite.

Hrvatin Daleković

PRVI DAN TRODNEVNICE ZA 52. ANTIĆEVO (ČISTA SRIJEDA)

1. 3. 2017.

FRA JOSIP ŠIMIĆ, VICEPOSTULATOR

PROMIŠLJAJUĆI KRISTOVE PATNJE ZA NAS ČINIMO POKORU I OBRATIMO SE

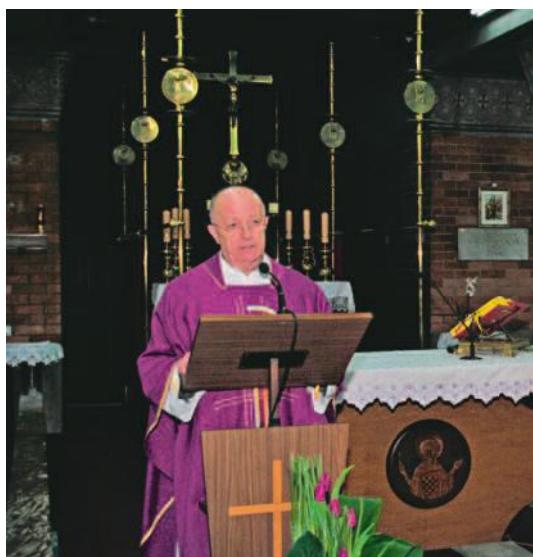
Poziv na obraćenje po predavanju Božjem milosrđu

Bogoslužje Čiste srijede poziva na obraćenje. »Obrati se i vjeruj Evandželu«. Kako smo upravo čuli, čitanja na današnjem bogoslužju pozivaju nas posve jasno. Prorok Joel u prvom čitanju izričito poziva (Jl 2, 12-18): »Vratite se k meni svim srcem svojim, posteći, plačući, kukajući! Razderite srca, a ne halje! Vratite se gospodinu Bogu svome, on je nježnost sama i milosrđe« (Jl 2, 13). Joel upućuje poziv svemu narodu: starcima, djeci, dojenčadi, ženicima i nevestama, svećenicima u hramu i kod žrtvenika, da svi mole: »Smiluj se, Gospodine, narodu svojemu!« (Jl 2,17). Psalmist u otpjevnom psalmu (usp.

51/50, 3-4. 5-6a. 12-13. 14 i 17), koji je naslovljen *Ispovijed raskajana grešnika*, poziva na obraćenje Božjem milosrđu, na priznavanje grijeha i traženje oproštenja i na molitvu za uspješan popravak i milost ustrajnosti. Sv. Pavao upozorava da ne primamo uzalud Božju milost, jer je sada vrijeme milosno, vrijeme spasa, vrijeme izmirenja s Bogom u kojem ne smijemo uzaludno primati milost Božju (usp. 2Kor 5, 20 - 6, 2). Sv. Matej u evandelju govori o pravednosti pred Bogom, a ne pred ljudima i zbog ljudi, o dijeljenju milostinje bez reklame, o činjenju pokore radosno (usp. Mt 6, 1-6. 16-18).

Za Antića korizma je vrijeme milosti obraćenja

Časni sluga Božji, koji je korizmu shvaćao kao najpogodnije vrijeme za obraćenje, često usmeno i poziva brojne duše da u korizmi promišljaju Kristove patnje za nas i da čine pokoru za svoje obraćenje i za obraćenje drugih. Za o. Antića je korizma vrijeme istinskog obraćenja i duhovne obnove. Jednoj osobi u svijetu piše: »S pomoću Božjom započeli smo svetu korizmu (...), vrijeme sveto i spasonosno. Crkva sveta hoće da se duhovno obnovimo i spremimo (...) biti dostojni slaviti najveće otajstvo našega spasenja (...). Kroz ovo sveto vrijeme pokažimo Kristu svu našu ljubav, svu našu zahvalnost i da Mu zasvjedočimo da smo njemu pripadamo. Zato moramo (...) ovo sveto vrijeme sprovesti i suošćeati sa Svetom Crkvom i sa

Božanskim Zaručnikom i našom Nebeskom Majkom. Ovo je vrijeme duhovne obnove, duhovnog čišćenja, umiranja svemu što nije Kristovo, da s njime uskrsnemo na novi život» (AP III/36, 56).

Časni sluga Božji u jednom pismu, napisanom u Makarskoj 7. ožujka 1944., potiče fra Petra Čapkuna: »Sada se nalazimo u svetom vremenu korizme. Volja je Božja posvećenje naše. Ovo je vrijeme najzgodnije, da se duhovno obnovimo i sa sebe stresemo svjetsku prašinu i duhovno se preporodimo« (AP I/11, 33). U pismu, napisanom u Zagrebu 29. siječnja 1948., potiče fra Milana Mikulića: »Ovih dana eto nam lijepoga i svetog korizmenog vremena. To je sveto vrijeme, u kojem će Gospodin posebno djelovati u Tebi i preko Tebe u dušama« (AP I/30, 33).

Jednoj redovnici piše: »Kroz ovo sveto vrijeme naše bi srce i duh morali biti okrenuti muci, smrti i ljubavi naše Propete ljubavi (...)« (AP II/24, 98). On potiče redovnice: »Neka među Vama vlada duh pobožnosti, duh molitve, međusobno pomaganje i duhov-

no poticanje na bolji i savršeniji život« (AP II/1). Jednu drugu redovnicu potiče: »Isus pred nama stupa kao naš Spasitelj sa svojim križem i zove nas da ga slijedimo, da mu pomognemo nositi teški križ i da mu pomognemo spašavati duše« (AP II/49, 7).

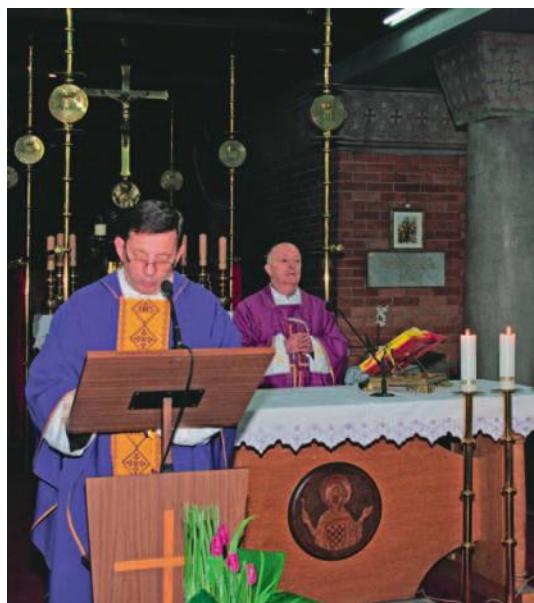
Vlastite patnje pridodati Kristovim patnjama i tako zavrijediti milost obraćenja

U jednom pismu jednoj osobi u svijetu piše: »U časovima trpljenja, duševne obnemoglosti, zapuštenosti, podite k Isusu u vrt Getsemanski i od njega se učite kako se mora vladati, snalaziti u takvim momentima. Vi trpite razne krize, bolesti, nevolje u obitelji i sve to na Vas djeluje, smeta Vas (...). U takvim časovima uzdignite pogled k Isusu u vrt Getsemanski, na križ i slijedite ga. U tim prigodama duša najviše dobiva, ako se dobro vlada, ako slijedi svoga Božanskog Učitelja« (AP III/21, 3). U jednom drugom pismu također jednoj osobi u svijetu piše : »Niste više svoji. Vi ste Kristovi. Dakle, njegova

ljubav, Vaša ljubav, Njegovo trpljenje Vaše trpljenje, Njegov mir Vaš mir, Njegov život Vaš život» (AP III/35, 79).

Otar Antić u tekstu *Bože moj i sve moje* (S I/3), nazvanom *Pravilo života*, ističe da želi Bogu zahvaljivati, blagosiljati njegovu očinsku dobrotu i milosrđe. Časni sl. Božji kaže da je sveta volja Božja za njega jedino pravilo i pravi životni program. On kaže da se Bogu odmah odazvao čim je osjetio da ga Bog zove i da se u njegovu životu odmah osjetila promjena. On zaključuje: »*Isus me mora imati, i to on sam*«. Časni sluga Božji priznaje da se njegova narav, čud i sklonosti otimaju boreći se za svoju slobodu i da ga nose k stvorenjima. I njemu je korizma bila vrijeme pogodno da se navedenog osloboodi.

U svojim pismima upućenim u vrijeme korizme različitim osobama u različitim staležima ili životnim pozivima, od kojih smo neke spomenuli, Časni sluga Božji neumorno poziva na pokoru i obraćenje. Te misli možemo sažeti u sljedeći zaključak: S pomoću Božjom započinimo (ovu) svetu korizmu,

vrijeme sveto i spasonosno, u kojem se trebamo duhovno obnoviti. Promislimo u koliko li smo korizma propustili obratiti se (usp. AP III/36, 56). Molimo Duha Svetoga da nas prosvijetli da znamo što nam je činiti (usp.

Molitva vjernika

Gospodine Isuse Kristu, nakon što smo pristupili pokorničkom činu posipanja pepelom i prihvatali tvoj poziv »Obrati se i vjeruj Evandelju«, ponizno ti se obraćamo iznosći ti naše prošnje:

- Daj da Crkva sa svetim ocem Franjom, našim biskupom Josipom i svim biskupima istinski svjedoči obraćenje, čineći pokoru i dobra djela, molimo te.
- Daj da svi mi ovdje sabrani istinski, naslijedujući primjer časnoga sluge Božjega oca fra Ante Antića - prihvativimo poziv na obraćenje i odlučno ga u životu provodimo, molimo te.
- Daj da svi kršćani, koji su se danas posuli pepelom, prihvaćajući poziv na obraćenje i vršenje dobrih djela, odluče trajno prezirati zlo i činiti dobro, molimo te.
- Daj da časni sluga Božji otac fra Ante Antić, po što skorijem čudu po njegovu zagovoru, bude uzdignut na čast oltara, molimo te.
- Daj da se u tvojem vječnom kraljevstvu s anđelima i svetima vječno raduju naši dragi pokojnici i svi naši pali branitelji, molimo te.

Gospodine Isuse Kristu, iznosimo ti ove naše prošnje moleći te da ih uslišaš i udiješ nam milost obraćenja i ustrajnost u korizmenoj pokori, ti koji s Bogom Ocem u jedinstvu Duha Svetoga živiš i kraljuješ u vjeke vjekova.

AP III/34, 1). Vrijeme je da shvatimo da nam Krist daje svoje milosti i da očekuje naš odgovor. Korizma je vrijeme spoznavanja Božje ljubavi, vrijeme prihvatanja križa, kako bismo mogli promišljati muku Isusovu (usp. AP/III 13, 6). To odvraća od grijeha i oslobađa od zarobljenosti materijalnim stva-

rima. Fra Ante u svojim pismima podsjeća da nas je Krist ljubio i predao sebe za nas (usp. Gal 2, 20) i da se trpljenja i patnje sadašnjeg vremena ne mogu usporediti s budućom slavom (usp. Rim 8, 18). On to poručuje i nama, poslušajmo ga i slijedimo njegov pokornički smjerokaz.

DRUGI DAN TRODNEVNICE

FRA JURE JURIĆ-ŠIMUNOVIĆ, MEŠTAR NOVAKA
2. 3. 2017.

ČASNI SLUGA BOŽJI ODGOJITELJ BRAĆE NOVAKA I BOGOSLOVA

Kršćanska braća i sestre, okupili smo se ovdje da se prisjetimo časnoga služe Božjega o. fra Ante Antića, posebno njegova djelovanja, bolje rečeno sudjelovanja u odgoju redovničkih i svećeničkih zvanja. Njegov život i rad bio je posvećen najvećim dijelom odgoju svećeničkih i redovničkih zvanja (1917.-1956.). To je zapravo bio njegov »kruh svagdanji«. U svojem djelovanju kao magistar Časni sluga Božji polazio je od činjenice da Bog ne nalaže već predlaže čovjeku njegov životni poziv, da je to ponuda, a ne prisila, jer Bog poziva svakoga da bira bez prisile. U djelovanju oca fra Ante Antića otkrivamo sljedeće odrednice: 1. Materijalni čimbenik u odgoju; 2. Ljudski odnosi/susreti u odgoju; 3. Poštivanje osobe i osobnosti odgajanika; 4. Odgovornost odgajanika u odgoju i 5. Bog odgojitelji - Božja prisutnost - otvaranje Milosti u odgoju.

Materijalni čimbenik u odgoju

1. Otar Antić se u odgoju služio egzistencijalnom metodom. Prihvatao je najprije stanje u kojem se odgajanik i odgojitelj nalaze - kreću-žive: čovjek, prostor, vrijeme, stvari, događanja. Zato 1938. godine piše mnp. o. provincijalu dopis o potrebi da cijeli odgojni

ambijent: prostor, materijalna dobra, predmeti u prostoru trebaju sukladno djelovati. Uz onaj ljudski čimbenik, koji je nuždan, ne smije biti zanemaren niti onaj materijalni. On tako piše: »*iti otmjenost, čisto držanje a zanemaritii često puta najnužniji pribor za to, ili mogućnost da se urede prostorije, nije moguće.*«

2. Prvi neposredni odgojitelj jest ambijent, klima u kojoj se odgajanik kreće, stvari koje promatra, zvukove koje sluša. Jednom odgojitelju piše o potrebi da se »*odmah u sjemeništu sve uredi, a tako i školi-gimnaziji, da se u svemu sve više i jače provlači franjevački duh i da već on djecu osvoji*«. Izričito na istom mjestu spominje pjevanje. A kao magistar uveo je igru tombole, dozvoljavao je nogomet, kupanje, poticao je bogoslove na šetnju, na rekreaciju. Odnos prema igri, zabavi, prirodi proizlazio je kod Časnog služe Božjega iz jednog zdravog ljudskog, kršćanskog i franjevačkog stava, točnije odnosa prema svemu stvorenome. Za njega je sve to bio dar, milost, a na daru treba zahvaliti i s milošću treba suradivati.

Ljudski odnosi/susreti u odgoju

3. Drugi važan čimbenik za oca Antića je bio odnos/susret između odgajanika i odgoji-

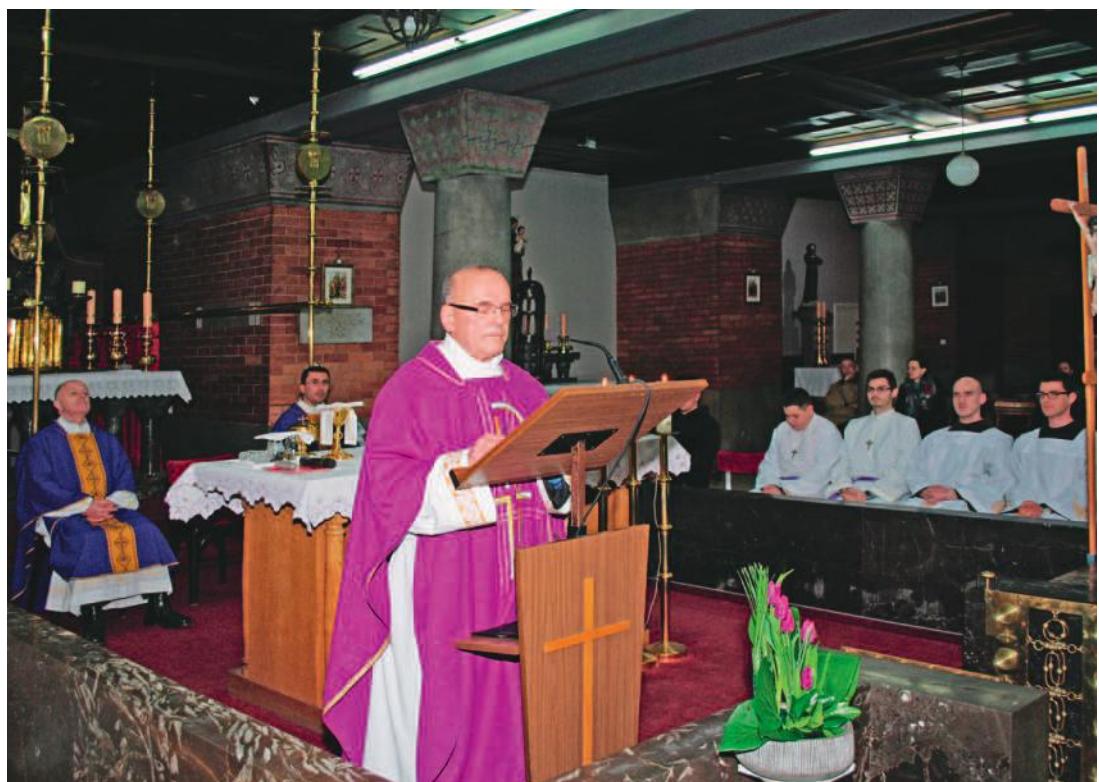
telja. Otac Antić je, prije svega, bio odgojitelj susreta, pojedinca, osobe. On upravo tu sebe pokazuje kao svećenika-redovnika-odgojitelja. Po takvom stavu u osobnim susretima ostao je najzapamćeniji u sjećanju ljudi.

4. Odgajanik mora osjetiti da je odgojitelj tu za njega, da mu je posvetio cijelo svoje biće. To su upravo osjećali njegovi odgajanići. Bio je uvijek s njima da ih što bolje upozna i da im što bolje može pomoći. Jedan od njegovih učenika je zapisao: »*Dnevno sam bio s njim u doticaju, Ne mogu zaboraviti. Duboko mi se usjekla u dušu njegova ljubav, požrtvovnost i ustrpljivost s nama bogoslovima.*« Svoj odnos prema odgajanicima on je samo izrazio sljedećim riječima: »*Braćo, što imam, vama pripada. Moje molitve, moje žrtve, moje vrijeme i vlastiti svoj život prikazujem Bogu za vas!*« Jedan od njegovih odgajanika piše: »*Magistrovo vladanje prema nama bilo je uvijek očinsko, prijateljsko - kako bi danas rekli drugarsko.*«

Poštivanje osobe i osobnosti odgajanika

5. Sve ono što je Časni sluga Božji tražio i zahtijevao kao odgojitelj, tražio je i zahtijevao prema pravilima i zakonima vremena u kojem je živio. Ono što otac Antića čini posebnim jest primjena tih zakona i pravila. On ih ne odbacuje, ne omalovažava, ali na prvo mjesto stavlja osobu odgajanika sa svim osobinama koje ima/posjeduje. Jedan njegov klerik piše: »*Nije odgajao u strahu i prisiljavanju i ničiju slobodu nije krnjo.*«

6. Upravo stavljajući naglasak na osobu i njezinu osobnost, postavljao je svakog odgajanika u situaciju da bude odgovoran, samostojan i samoinicijativan. God. 1935. piše jednom od svojih bivših bogoslova i budućem suradniku u odgoju: »*Molim Te da kod Tvoj izobraćavanja za lektorsku službu osobitu pomnu posvetiš metodi predavanja formiranja učenika da rade, misle sami i postanu zreli, samosvjesni ljudi.*«

8. Za Časnoga slуга Božjega čovјek je misterij/tajna koji treba otkrivati kroz cijeli život. Da bi se čovјek shvatio i prihvatio, potrebno je poći iznutra, iz situacije u kojoj se čovјek nalazi, od osjećaja koje ima, a za to je potrebna ljubav, strpljivost i blagost. Jednom zgodom je rekao: »Ja mislim, da se klerikat ne može popraviti silom ni kaznom, nego više ljubavlju, strpljivošću i blagošću. Sila može urediti vanjštinu, ali ne može oplemeniti srce.«

Odgovornost odgajanika u odgoju

9. Redovito je tražio od odgajanika da sam iznese svoje mišljenje o sebi, a kad bi ovaj završio, on bi nastavio sa svojim mišljenjem i priupitao bi sugovornika da li se slaže. Tako on sa svojim odgajanicima dijalogizira, tako odgajanik postaje aktivan i djelatan u osobnom odgoju.

10. Njegove glavne metode bile su dobrota i ljubav. On sam piše na kraju svoje magistrske službe 1956.: »Pouzdavao sam se u njih (odgajanike) pa se nisam služio drugim

metodama nego franjevačkom dobrotom i ljubavlju, i mogu reći, da su te plemenite duše razumjele taj postupak ako ne odmah, ali kasnije u životu svakako.« »Vodio je računa - kako piše jedan njegov učenik - o ljudskoj ličnosti, o njegovom temperamentu i uopće o ljudskoj psihi. Nastojao je pronaći vrijeme kad će njegove napomene najzgodnije pasti na plodno tlo.«

11. Bilo je ponekad i kritika na Antićevu, kako su neki govorili, preveliku dobrotu i ljubav. Ali on ne odustaje. On piše: »Može se komu činiti da bi se u nastojanju oko uzgoja moralo drugačije ponašati i snalaziti. Ali vjeruj mi, ja ne znam i ne mogu drugačije, nego ovako, bilo ovako dobro ili ne. Ali uza sve to, meni se ovaj način čini najboljim i najuspješnjim i najkorisnjim.«

Bog odgojitelj - Božja prisutnost - otvaranje milosti u odgoju

12. Ono što je kod oca Antića osobito izuzetno naglašeno u odgoju jest osjećaj i život u

Božjoj nazočnosti. Časni sluga Božji nije sitničav, premda je zahtjevan, on zna da je čovjek na putu i da ne smije izbjegći odgovornost koja mu je dana, on zna za grešnog čovjeka. Zato on nastoji uvijek pronaći prostor i vrijeme za Božje djelovanje, za milost. Jedan mu se učenik tužio na svoje grijehе, na stvorenja, na poslove, rad, okolinu, prilike, itd., smatrajući sve to kao prepreku života s Bogom, sjedinjenju s Gospodinom. O. Antić mu na to odgovara da sve to nije prepreka, naprotiv, sve te prilike i okolnosti Bog koristi da pokaže svoje milosrđe, svu širinu svoje ljubavi.

13. Otac Antić ne stavlja toliki naglasak na negativnosti, čak ih, možemo reći, zanemaruje, on poziva odgajanika da se na to ne usredotočuje, nego da život gleda u svjetlu Božjem, da se u svim stanjima, okolnostima otvorí Bogu, jer on je tu da nam pomogne. Tako piše jednom svojem duhovnom učeniku: »*Ako Vi ne znate, ne vidite kuda Vaša lađa plovi i kamo će pristati, znajte i čvrsto vjerujte, da se On nalazi u lađici, njome upravlja i sigurno je vodi u svoju luku. Što smeta, da li ste u mraku ili svjetlu, u miru ili ratu, u danu ili noći, najvažnije je da ste vazda u Njemu.*«

14. Božja prisutnost, koju naglašava Časni sluga Božji ne zastrašuje, to nije Bog koji broji naše grijehе, pogreške, promašaje, on se ne pojavljuje kao sudac, on je tu priatelj. Napisat će jednom odgajaniku: »*Nek Te ne smeta ništa Tvoja slaboca. Isus je Tvoja jakost i u Nj se imaš obući.*« Ono što je važno jest otvoriti se - prepustiti se milosti - Bogu. Jednom drugom učeniku je napisao: »*Pusti se u ruke Božje poput evanđeoskog djeteta koje gleda u svoga Oca Nebeskoga. U Nj se pouzdava, na Nj se oslanja, Njemu vjeruje i pod Njegovim očinskim okom mirno prosljeđuje svoj životni pravac.*«

15. Za to je često pozivao odgajanike da budu pažljivi na milosne trenutke, na glas milosti. Milost je ona koja nas vodi, izaziva, poziva, potiče, taj glas treba slušati i s njim surađivati. Duhovni vođa je jedan od suradnika u odgojnem procesu. Ova povezanost s milošću, odgovor na milost čini odgajanika sve samostalnijim u odnosu na duhovnog vodu, na odgojitelja, što je bitan čimbenik svakoga pravog odgoja.

16. Tu je milost, prisutnost Božja koja nas prati. Zato je upravo od presudne važnosti naučiti i tako odgojiti ljude da budu u

Molitva vjernika

Iznesimo našem nebeskom Ocu, Bogu milosrđa i oproštenja, naše prošnje i zamolio ga da nas milostivo usliši. Molimo zajedno: *Gospodine, usliši nas!*

- Za svetog oca Franju i našega nadbiskupa Josipa, da nam trajno svjedoče Božje milosrđe i oproštenje, molimo te.
- Za Crkvu u našem hrvatskom narodu da po obraćenju trajno traži Božje milosrđe i da ga djelima svjedoči, molimo te.
- Za nas ovdje sabrane da proseći tvoje milosrđe i oproštenje ne zaboravimo i sami biti milosrdni, molimo te.
- Za što skorije uzdignuće na oltar časnoga sluge Božjega oca fra Ante Antića, molimo te.
- Za pokojnu braću koja su djelovala u ovom svetištu, sve naše drage pokojnike i naše pale branitelje, molimo te.

Bože, Oče naš, izvore svakoga milosrđa, usliši ove naše prošnje i milostivo izlij na nas obilje svojega milosrđa, po Kristu Gospodinu našemu.

stalnom dijalogu s milošću - s Bogom. Otac Antić piše jednom učeniku: »*Pazi na opomene Božje u Tvojoj duši. Gospodin Te ljubi i zove k sebi. Bdije nad Tobom. Opominje i vodi. Vjeran budi pohodima njegovim i svim se okoristi.*« On sebe smatra samo suradnikom Božjim u vodstvu/odgoju svećeničkih i redovničkih zvanja. Zato će im često govoriti i pozivati ih da budu otvoreni i da surađuju s jednim učiteljem - Duhom Svetim.

17. Jednom je učeniku otac Antić napisao, koji je radi bolesti i liječenju bio odsutan iz klerikata, pa ga je pitao kako će sada bez duhovnog vodstva. Časni sluga Božji mu je u pismu odgovorio da je njegov učitelj Duh Sveti. Klerik je mislio da je to samo dok je odsutan iz klerikata kada nije u mogućnosti primati pouke i vodstvo od magistra. Otac Antić mu na to u pismu odgovara: »*Ti kažeš (...) a doklen će on biti mjesto Vas učitelj (...). Slabo si se izrazio. On je vazda, i tu, i ovdje na svakom mjestu jedini Tvoj učitelj, vođa, otac - i sve Tvoje.*« Drugom učeniku piše: »*Duh Sveti je Tvoj učitelj, a ja sam njegov instrument.*«

18. Duh Sveti je poslan upravo da nas pouči, da nas uči. U tome je otac Antić uporan i zato upozorava one koje odgaja: »*Vazda slušaj njegov sv. glas, koji Te u nutarnjosti uči, opominje i vodi.*« Jednom opet piše: »*Da se uzmognes vazda snaći u svemu zgodno i naravno, budi vjeran Duhu Svetom,*« i: »*Sve u svoje vrijeme i zgodan čas. Pitaj dar savjeta u Duha Svetoga: Prijestolja Mudrosti*« i »*Duh Sveti je pravi učitelj.*«

Zaključak

19. Sve ono što i kako je otac Antić, prije svega živio i potom odgajao svećeničke i redovničke kandidate, sadržano je u riječima koje smo čuli u sv. Evandjelu i koje su i nama upućene da ih živimo: A govoraše svima: »*Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka dano-mice uzima križ svoj i neka ide za mnom.*« To je bit svakog odgoja i života redovnika i svećenika. Amen.

TREĆI DAN TRODNEVNICE 3. 3. 2017.

MNP. O. PROVINCIJAL FRA JOŠKO KODŽOMAN

ČASNI SLUGA BOŽJI: ODGOJITELJ I DUHOVNI VOĐA SVEĆENIKA

Antićeva proročka služba u teškim vremenima

Služba je proroka u Starom zavjetu, između ostalog, narodu obznanjivati pravu stvarnost života. Tu stvarnost života važno je prikazivati upravo onakvom kakva ona jest, jer svako nerealno uljepšavanje životne stvarnosti ne bi dovelo do konačnog cilja da ljudi uvide istinu i da se trude na putu dobra.

Prorok Božji, Izajija, kako čusmo u prvom misnom čitanju, iznosi tu istinu i

tvrdi da je čitavo društvo do srži trulo, puno laži, nepoštenja, nepravde i zloče (...). Za izlazak iz takve stvarnosti, nude se, prema proroku Izajiji, dva puta: put pravednosti i obraćenja, koji će uroditи blagoslovom i put ustrajnog hoda opasnom cestom, koja može svijet i čovjeka odvesti u propast. Bog, u svojoj ljubavi, obznanjuje prorok Izajija, jasno pokazuje što od toga želi. On želi spas svome narodu, želi da njegov narod promijeni ponašanje i da ide putem pravednim...

I naš je dobri otac Antić, u svoje vrijeme, bio potpuno svjestan jadnog, nestalnog i promjenjivog duhovnog stanja u kojem se nalazio hrvatski narod. Bl. kardinalu Alojziju Stepincu pisao je pismo moleći ga da u svojoj nadbiskupiji osnuje novi samostan redovnica koje bi danonoćno molile za obraćenje našeg naroda. Kardinal mu je zahvalio na pismu, potvrđujući da je i sam svjestan teškog duhovnog stanja u kojem se nalazi hrvatski narod i da se svojski trudi kako bi na područje svoje nadbiskupije doveo nove duhovne snage koje bi se zauzimale za duhovni preporod našeg naroda.

I mi danas trebamo istinske proroke

U kontekstu našeg današnjeg vremena i prilika u kojima i mi sami živimo, možemo mirne duše ustvrditi da ni nama danas ne ide najbolje, naprotiv. Potrebne su nam nove i zdrave duhovne snage, koje će mijenjati našu sveukupnu stvarnost i usmjeravati je prema dobru. Stoga i želimo večeras moliti da nam Bog po zagovoru Časnoga sluge Božjega

udijeli obilje svoje milosti, da nam providi ljude koji će nam svima pomoći rasti u čestitosti života, poštenju, pravednosti i svim drugim pozitivnim vrednotama.

U večerašnjem misnom slavlju slavimo, dakle, spomen na časnog slугу Božјег o. Antu Antića, spominjući se u isto vrijeme njegova trostrukog jubileja (100. obljetnice svećeničkog ređenja - Šibenik, 29. srpnja 1917.; proslave mlade mise - Zaton 5. kolovoza 1917., te postavljanja u službu pomoćnika magistra bogoslova u Makarskoj iste godine).

Kao odgojitelj, Antić je smatrao da dobar učitelj – bonus pastor – mora prije svega i sam provoditi u djelo ono što druge poučava. Nemoguće je druge izgradivati u potpunije duhovne osobe i revne svećenike bez primjera vlastitog života.

Časni sluga Božji odlučno na putu služenja Bogu i braći

Svjestan toga, o. Antić, na početku svoje magistarske službe 1926., moli: »O Vječni

*Bože, Oče, Sine i Duše Sveti, dostoј se primi-
ti u presvetom srcu Neoskvrnjene Bl. Majke
sav moј nevrijedni život – sv misu, sv. oficij,
sv. molitve, vršenje dužnosti dobra djela,
trpljenje, odricanje, kušnje i sve poteškoće (...). Neka sve to bude za savršeni napredak
povjerene mi braće. Sve ti obećajem, milo-
srđni Bože, kao žrtvu tvojoj milosrdnoj ljubavi,
da im daš (...) da budu puni ljubavi
Očeve, mudrosti Sina, dobrote Duha Svetoga! Neka budu redovnici po primjeru sv. oca
Frane, Apostoli svete Crkve po primjeru
Petra i Pavla, vjerna djeca Marijina» (Posveta života za povjerenu braću klerike, AS I/2). Antić pokazuje odlučnost na samom početku svoga odgojiteljskog rada da svojim vlastitim životnim primjerom pomogne mlađim ljudima na putu njihova rasta i usavršavanja u redovništvu i svećeništvu, kako bi unaprijedio njihov duhovni život. Citirana osobna posveta o. Antića nije nipošto izoliran primjer njegove želje da svojoj braći, koja su mu povjerena, bude dostojan učitelj i snažni duhovni oslonac. Upravo jer Bog poziva i izabire one koji će mu služiti, o. Antić daje obećanje da će učiniti sve što je u njegovoj ljudskoj moći kako bi svi izabrani mogli Bogu, Crkvi i narodu dobro služiti i ostati mu do kraja vjerni. On se ne obraća Bogu zbog želje da se dokaže pred ljudima koji su mu ukazali povjerenje i prepustili odgovornost. On svoje molitve upućuje kako bi se i preko njegova rada povećala slava Božja u svijetu, te zbog duhovnog dobra onih koji su mu povjereni, prije svega njihova osobnog spasenja i općenito dobrog i požrtvovnog rada u korist svih onih do kojih će ih dovesti Providnost.*

U stavu o. Antića ne primjećuje se nikakva samodopadnost. Naprotiv, naglašeni govor o sebi, isticanje sebe, za Antića je kao krađa slave Bogu, kojemu sve inače pripada i kojemu na svemu moramo zahvaljivati.

Fra Ante je odgajao blagošću. Naglašava poniznost i zaborav sebe. On se je osobno želio predati potpuno volji Božjoj, a to je isto nastojanje želio razviti i u dušama, kako svojih studenata, tako i svih svećenika, redovni-

ka i redovnica s kojima je komunicirao. On samog sebe shvaća kao nekoga tko je pozvan obznaniti drugom čovjeku volju Božju ili makar da tome drugome pomogne otkriti tu volju u svom životu. Neumorno je ponavljao svima: »Cilj našega života je slava Božja. U svim našim djelima, riječima i mislima imamo svagdje tražiti samo slavu Oca Nebeskoga. Toj slavi ima biti posvećen sav naš život, sva naša djela, trpljenja i vježbe. Nikada nemojte izgubiti iz vida ovu najvažniju svrhu svega našeg života. Bog je naše sve (...)« (AP, II/47,2). O. Antić smatra da se tom najvažnijem cilju svačijeg života ne može suprotstaviti nijedna kušnja, pa ni bolest, koja čovjeka više od svega kuša. Kušnjama kojima je svaki vjernik izložen, napose svećenik, može se oduprijeti samo ustrajnošću u vršenju djela ljubavi, u njegovanju pobožnosti, posebno prema Gospu, te kroz primanje svetih sakramenata.

U poniznosti otkriva drugima Božju ljubav i dobrotu

Kako se ne bi stekao dojam da je u dijeljenju savjeta i duhovnom praćenju brojnih svećenika, redovnika i redovnica o. Antić na trenutak bio i preuzetan, on se ograđuje riječima: »Želio bih da mojim perom (i jezikom) ravna Isus i Duh Sveti i da Vam ništa ne kažem nego ono što Duh Sveti hoće da Vam savjetujem i odredim. Ako vam išta nadodam, a što nije sveta volja Božja, i što vi već u svojoj duši niste osjetili, molim vas u Gospodinu, slobodno mi i iskreno recite i nemojte to ni primiti, ni prihvatići« (AP, III/5, 19). I u najtežim trenucima u kojima se našla neka ljudska duša, njegova Zajednica, Crkva, pa i cijeli narod, sluga je Božji uvijek otkrivaо Božju dobrotu, koja nas, i kroz kušnju, želi privući na pravi put svetosti i života.

Kao službenici Crkve u svijetu, svećenici ne smiju kloniti duhom, ne smiju se obešrabriti ni zbog vlastitih slabosti, ni zbog moralnih nesavršenosti svijeta. Dušama treba pokazati uzvišenu stazu svetosti, Božje ljubavi, nasljeđovanja Isusa i Marije

i sjedinjenosti s Bogom. Glavno je poslanje svećenika Kristovih na zemlji učiniti svaku ljudsku dušu apostolom Kraljevstva Božjega. Iz svake riječi koju je dobri o. Antić, kao duhovni pratitelj ljudi, napose svećenika, izgovorio ili zapisao, progovara njegova čežnja za Bogom, njegovo kajanje, jer, po vlastitom суду, kao svećenik-redovnik, kao odgojitelj, kao duhovni otac, kao karizmatski isповједник, još nije uspio utjeloviti ideal savršene ljubavi koju nam je Bog pokazao u svome Sinu. Svjestan vlastite nemoći, i neprikladnosti za odgovornu službu odgojitelja, kakvim se smatrao, on se potpuno oslonio na Boga. U odgajanje budućih svećenika, o. Antić je založio čitavog sebe, nastojeći do kraja proniknuti u dubinu svakog pojedinca. Onima koji su mu bili povjereni, bio je i otac i majka, pun sućuti, nježnosti, skrbi (...).

Savjeti koje je sluga Božji fra Ante Antić dijelio svećenicima, redovnicima i redovnicama mogu se primijeniti i u životu svakog

Kristova vjernika. Ljudski je život rastrgan velikim zahtjevima na koje je nemoguće odgovoriti vlastitim snagama. Čovjeku je potrebna velika razboritost i savjet Duha Svetoga kako bi odgovorio na sve te zahtjeve. Potrebno se obući u duh ponižnosti i istine, govorio je sluga Božji Antić. Želeći u svačijem životu proniknuti volju Božju, bio je izrazito uporan i nepopustljiv, bez obzira o kome se radilo. O. Antić, po izvanrednom Božjem daru duhovnog vođenja i savjetovanja, u svakom je uspijevao probuditi nadu, vjeru i ljubav, prema sebi, prema drugima, prema životu.

Kao karizmatski isповједnik nije žalio vremena ni truda kako bi po sakramantu isповijedi očistio i oživio zamrle duše onih koji su mu se povjeravali. Posebno je bio svjestan svoje posredničke uloge, znao je reći: ja nisam važan, ja ne postojim, postoji Bog koji te prihvaca, koji ti opršta sve tvoje grijeha koje skrušeno priznaješ. On nije bio radoznali čovjek koji, bez imalo takta i razlo-

ga, prevrće po intimnosti tuđeg života, nije bio strogi sudac koji maše crkvenim zakonima i propisima, nije mu se žurilo, niti se moglo zaključiti da ispovijeda preko volje.

On je čitao tajne ljudskog srca i prije negoli mu se je osoba povjerila. Posebno je bio pobožan i odan Blaženoj Djevici Mariji. Jer je franjevac, to nas toliko i ne čudi, pogotovo u Provinciji u kojim ima toliko marijanskih hodočasničkih mjesta. Marija je za o. Antića naša najveća i najsigurnija Posrednica Božje milosti. Ona je njegova majka. Kao takav, o. Antić je bio svjedokom mnogih čudesnih djela Božjeg milosrđa prema ljudima, ozdravljenja na duši i tijelu. Marija je lijek za sve probleme i bolesti. Čak ako bolest i ostane, po Mariji u ljudski život ulazi posebna snaga njezina prihvaćanja, podnošenja...

Velika je stvar, znao je reći dobri otac Antić, slijediti Boga i njegove savjete u malim stvarima i u svakodnevnim životnim situacijama. Kao iskusni učitelj kršćanske duhovnosti, o. Antić je poticao sve one koji su mu se obraćali za pomoć da se odvaže izići iz sebe, da imaju povjerenje u ljude. Bog se, između ostaloga, služi i s ljudima kako bi postigao neki cilj i svrhu. Veliki je problem današnjice upravo gubitak povjerenja prema ljudima, prema autoritetima,

prema institucijama... Uvjerene da možemo sami, bez ičije pomoći, riješiti tolike probleme, da smo dostatni sami sebi za životni uspjeh i sreću, otvara, u životima mnogih ljudi, veliki prostor praznine, osamljenosti, neispunjenoštih (...).

Zahvalni Bogu slijedimo primjer Antićeva života

Zahvalni smo svemogućem Bogu koji nam je, po svom Sinu Isusu Kristu, njegovim riječima i djelima, obznanio pravi model života, te smisao i svrhu svega ljudskog nastojanja i postojanja. Zahvalni smo, međutim, i ljudima poput o. Antića koji nam na našem hodočasničkom putu pomažu da bolje razumijemo vlastiti život, njegov smisao i svrhu.

Kršćanska braća i sestre, dragi štovatelji dobrog oca fra Ante Antića, žečeći vas potaknuti da nastavimo moliti na nakanu njegova što skorijeg proglašenja blaženim i svetim, neka nas, i u ovoj prigodi svečanog obilježavanja 52. obljetnice smrti Sluge Božjega, nadahnjuje taj pogled na svete ljude, neka nas njihov životni primjer učvršćuje u kršćanskoj vjeri, nadi i ljubavi, neka nas vodi prema svemu što je dobro, lijepo i plemenito. Amen!

Molitva vjernika

Obratimo se našem Nebeskom Ocu i zamolimo ga. Recimo zajedno: *Gospodine, usliši nas!*

- Za sveopću Crkvu i svetog oca Franju, molimo te!
- Za našu nadbiskupiju i našeg nadbiskupa Josipa, molimo te!
- Za nas ovdje sabrane da neumorno svjedočimo našu kršćansku ljubav, molimo te!
- Za što skorije uzvišenje na oltar časnoga sluge Božjega oca fra Ante Antića, molimo te!
- Za sve naše drage pokojnike, molimo te!

Oče Nebeski, usliši ove i sve ostale naše prošnje, po Kristu Gospodinu našemu.

ANTIĆEVO 2017. -

52. OBLJETNICA SMRTI OCA ANTIĆA

4. 3. 2017.

MONS. ŽELIMIR PULJIĆ, NADBISKUP ZADARSKI
I PREDSJEDNIK HBK

BITI SVEĆENIK KRISTU SUOBLIČEN

Nakon proroka Bog se objavljuje u Sinu

1. Čuli smo dva teksta iz Svetoga pisma, iz poslanice Hebrejima (Heb 5, 1-10) i Luki-naevandelta (Lk 5, 1-11). Poslаница Hebrejima poznata nam je posebice zbog onih redaka koji se čitaju na dan Božića: »*Više puta i na više načina Bog nekoć govoraše očima u prorocima. Konačno, u ove dane, progovori nama u Sinu, Njega postavi baštinikom svega; Njega po kome sazda svjetove*« (Heb 1, 1-2). Za ovaj spis veli se kako je književno remek-djelo i od velike je teološke važnosti. Samo u njemu govori se za Isusa da je »*Veliki Svećenik*«. Ne radi se o nekom simboličkom ili slikovitom izrazu, već o velikoj i radosnoj stvarnosti. I kao što nas na Božić rečenicom »*više puta i na više načina*« (Heb 1,1) podsjeća da je Isus utjelovljenjem postao naš brat i suputnik, tako je u večerašnjem odlomku proglašen »*Velikim Svećenikom predu Melkisedekovu*« (Heb 5, 10). Bog je, dakle, govorio po prorocima, od Abrahama do Mojsija i dalje. No, puna Objava zasjat će u svoj svojoj punini dolaskom Krista, Velikoga Svećenika koji će otvoriti novo doba spasenja. Jer, »*on je baštinik i stvoritelj svega*«.

U evandelju smo čuli kako Isus ulazi u Petrovu lađu. U mislima idemo na obalu Genezaretskog jezera, onom čudesnom ribolovu koje opisuje evanđelist Luka (usp. Lk 5, 1-11). Tamo je, naime, prikazano kako je Isus zatražio od Petra neka izveze na pučinu i baci mreže. Petar zbumen ne zna što mu je

činiti. Teško mu je povjerovati da bi se što god moglo uloviti nakon besane, iscrpljujuće i bez ulova provedene noći. Ali, na Isusovu riječ ponovno kuša. I sve se mijenja. Riba je bilo toliko da su se mreže razdirale. Uspjeh je izvanredan, čudesan. Petar ne vjeruje svojim očima. Hvata ga strah i strepnja. Plaši se Isusove blizine i izgovara riječi koje su i Isusa dirnule: »*Idi od mene, Gospodine! Grješan sam ja čovjek*« (Lk 5, 8). Još nije uspio ni dovršiti svoje mucanje o grješnosti, kad, eto, Učitelj milosrđa hrabri ga i sokoli: »*Ne boj se, Petre! Odsada ćeš loviti ljudе*« (Lk 5,10). Petar je iznenađen toplinom Isusa čudotvorca, koji njega »*grješnika*« obasiplje »*darom milosrđa*«. Tako će Petar od običnog ribara postati »*ribarom ljudi*«, a od običnog »*grješnika*«, poslužiteljem milosrđa.

Otac Antić predajući se Bogu postaje djelitelj i svjedok Božjeg milosrđa

2. U sklopu godišnjeg spomendana smrti časnoga sluge Božjega fra Ante Antić, koji je na današnji dan, 4. ožujka 1965., u ovom samostanu blago usnuo u Gospodinu, razmišljamo nad Božjom riječju koja nam je u ovoj prigodi naviještena. Ne krijemo osjećaje zahvalnosti Bogu za ovoga našega brata koji je bio vjerni Kristov sluga, poslužitelj njegova milosrđa, ponizan, skroman, veseo i blag. U trodnevniči za ovaj dan bilo je razmišljati o njemu kao odgojitelju novaka i bogoslova, o duhovnom vodi svećenika i redovnika, kao i o Kristovoj muci u vidu pokore i obraćenja, o čemu je fra Ante govorio i

svjedočio. Lijepo je stoga čitati o ovom našem sunarodnjaku kako je Vijeće konzultora Kongregacije za kauze svetih donijelo jednoglasnu pozitivnu ocjenu o njegovu junačkom stupnju krjeposti (26. studenog 2013.). Time je obznanjeno kako sluga Božji fra Ante može biti valjan uzor svima, posebice redovnicima i svećenicima.

Obilježja su Božjih ljudi što dopuštaju da ih Krist „zgrabi i zahvati“ kako bi s apostolom Pavlom mogli klicati: »Živim, ali ne više ja, nego Krist živi u meni« (Gal 2, 20). Njihov život i hod obilježen je znakovima svestnosti. Što to zapravo znači »hoditi putovima svestnosti« i komu je ona namijenjena? Često se misli da je svestnost pridržana za malobroj-

ne izabrane osobe. A sveti Pavao, govoreći o velikom Božjem naumu, veli kako nas »*u njemu Bog sebi izabra prije postanka svijeta da budemo sveti i bez mane pred njim*« (Ef 1, 4). Svetost se »*ne sastoji u tome* - veli papa Benedikt XVI. - *da se čine izvanredne stvari; već u tome da se sjedinimo s Kristom, da živimo njegova otajstva, da usvojimo njegovo držanje, misli i vladanje*« (Kateheza 13. 4. 2011). Zato je mjera kojom se mjeri svetost »*uzrast koji je Krist postigao u nama; koliko smo oblikovali svoj život po njemu i suočili se Kristu*« (Benedikt XVI., isto). To je tema koju mi je fra Josip sugerirao kad me molio predvoditi ovo liturgijsko slavlje.

Svi smo pozvani na svetost

3. Nakon što smo čuli svetoga Pavla koji veli da nas je »*Bog izabrao prije postanka svijeta da budemo sveti*« (Ef 1, 4) pitamo se kako možemo ići putem svetosti i odgovoriti na taj uzvišeni poziv. Možemo li to učiniti svojim vlastitim snagama? Iz pisama, homilija i preporuka sluge Božjega fra Ante naziremo jasan odgovor: Svet život nije samo plod

našega napora, već je u prvom redu plod dje-lovanja Duha Svetoga koji nas pokreće iznutra. A sveci koji su ljubili i naslijedovali Krista pokazuju na vidljiv način da je moguće živjeti i biti svet; da je »*svakomu od nas dana milost po mjeri dara Kristova*«. Svi smo,

dakle, pozvani na svetost, jer ona je mjera kršćanskog života. Toga je bio svjestan fra Ante pa je u jednoj zabilješci napisao da je »osobno daleko od onoga kakav bi imao biti«. Ali, s dubokim osjećajem u duši kako ga »dobri Isus neprestano zove i potiče da u njemu živi« (AS I/3). Stoga, s punim predanošću isповijeda: »Bože moj, Tebi samo priпадam. Tebe samo hoću. Ti si moj i sve moje. Dostoj se pokazati mi tvoju svetu volju, da je uvijek i svuda savršeno slijedim« (AS I/3). A na tu molitvu čuje u duši jeku odozgora: »Hoću da vazda budeš dijete duhovno koje rese krjeposti savršene poslušnosti, anđeoske čistoće i potpunoga siromaštva; krjeposti evanđeoske jednostavnosti, poniznosti i savršene ljubavi« (AS I/3).

Kad su hrvatski biskupi prije petnaest godina (2002.) objavili dokument *Na svetost pozvani*, naglasili kako nam se valja odazvati pozivu svetoga Ivana Pavla II., koji je napisao da »bez okljevanja čitav pastoralni hod Crkve usmjerimo u perspektivi svetosti« (*Ulaskom u novo tisućljeće <> Novo Millennio Ineunte* [dalje NMI] - 30). Takvim

činom i uvjerenjem Papa je dao na znanje da je »besmisleno zadovoljiti se životnom prosječnošću minimalističke etike i površne religioznosti« (NMI 31). U tim poticajima svetoga Ivana Pavla II. i hrvatskih biskupa čuje se odjek onoga što su koncilski oci prije pola stoljeća napisali u konstituciji o Crkvi (LG 39): »Svi su pozvani na svetost, jer

“Božja je volja vaše posvećenje”» (1 Sol 4, 3). Visoki ideal svetosti ne smije se krivo shvaćati, kao da je to predviđeno samo za »neke izabrane«, te da to mogu živjeti i postići samo »neki velikani«. Naprotiv, »putovi svetosti su mnogostruki; i prikladni pozivu svakoga čovjeka«, veli sveti Ivan Pavao II., pa je potrebno, »svima na uvjerljiv način ponuditi to visoko mjerilo redovitog kršćanskog života« (NMI 31)

Časni sluga Božji prihvatio je poziv na svetost

4. Kako je to »visoko mjerilo redovitog kršćanskog života« ostvarivao u svom životu sluga Božji fra Ante? Svjestan zasluga koje nam je priskrbio naš Spasitelj, on je žarom zauzetoga pastira poticao sve neka se trude »dostići savršenu dob Kristovu; neka mu budu slični, živeći sakramentalnim i molitvenim životom, životom svetog križa i muke Kristove, životom Marijinim (...); neka budu kristocentrični, a ne egocentrični« (AP, 11/21, 1). Toliko se oslonio na Boga da je

»poželio da Isus i Duh Sveti ravnaju njegovim perom« dok piše svoja pisma. A njegova pisma dirljiva su duhovna ostavština u kojima pokazuje svoju duboku vjeru i uronjenost u trajnu Božju nazočnost. U takvom ozračju on živi, moli, radi, govori i piše. Piše i predlaže programe, opominje i usmjerava na život sabranosti i jednostavnosti. I vodi svoje duhovne prijatelje putem krjeposti, molitve i sakramentalnog života; upravlja ih i usmjeruje sigurnim Božjim putovima, putovima svetosti. Kao svećenik on je posebice svjestan velikoga dara najdragocjenije uspomene koju je Krist ostavio svojoj Crkvi neposred-

no pred dramu suočenja sa snagama zla i smrti. U trenutku odlučnog prijelaska iz ropstva i smrti u slobodu i život, Isus ostavlja simbole ljubavi i vjernosti, euharistiju koja kao spomen-čin najavljuje novo doba, novo vrijeme, »*novo nebo i novu zemlju*«. Tu gozbu, evo, i mi većeras obnavljamo istom vjerom, zahvalnošću i s poštovanjem. I prisjećamo se kako je prije 100 godina i fra Ante po svetom Redu, kojega je primio u Šibeniku, bio ovlašten djelovati »*in persona Christi Capitis*«.

Kao djelitelj svetih otajstva i on se priključio velikom zboru svećenika u službi ljudi i njihova spasenja, sreće i istinskog oslobođenja. I znao je kako od toga svetoga čina on »*ne predlaže sebe, svoje misli ili vlastiti nauk*«, nego se osjeća poslanim ljudima otkrivati Očevo lice i pokazivati put koji vodi Kristu. Znao je da ne izgovara samo »*rijeći*«, nego objavljuje utjelovljenu Riječ. I bio je duboko svjestan da on nije »*gospodar, već sluga Riječi*«; »*glas koji viče u pustinji: Pripravite put Gospodinu, poravnite mu staze*« (Mk 1, 3). Oslonjen potpuno na Boga,

govorio je kako »*želi neka Isus i Duh Sveti ravnaju njegovim perom*« dok piše pisma.

Zahvalni Bogu za dar fra Ante

5. Zahvalni smo Bogu za neprocjenjivi dar ovoga sluge Božjega, koji se odazvao pozivu duhovnoga zvanja i prije jednoga stoljeća primio sveti Red svećeništva. I on je tada poput pisca Poslanice Hebrejima rekao: »*Evo dolazim, Bože, vršiti volju twoju*« (Heb, 10,5,7). Svećenik i Žrtva - *sacerdos et hostia*, bitne su sastojnice i ovoga svetoga slavlja u kojem je i fra Ante nalazio izvor nadahnuća i snage. U euharistiji je sadržano otajstvo koje je bilo hranom vjernicima kroz stoljeća. Crkva slavi euharistiju i od nje živi. Euharistija izgrađuje Crkvu i upućuje lude putem svetosti. A Krist, koji je prošao zemljom čineći dobro, nastavlja i danas po euharistiji i drugim sakramentima liječiti bolesne, hranići gladne, tješiti žalosne, obraćati grješnike i opraštati grijeha. I spreman je svakog trenutka da nas prosvijetli, ojača, blagoslovi, posveti, utješi i pomogne. Dra-

gost je moja biti sa sinovima ljudskim.
»*Ostanite u mojoj ljubavi*« (Iv 15, 9).

Stoga mu hrli svatko tko ga voli i treba. Dolazimo mu s povjerenjem iznijeti svoje tegobe i probleme, te primiti njegov blagoslov. Dolazimo preporučiti sebe i svoje, Crkvu i domovinu; grješnike i patnike; pomorce i dake, putnike i težake. Ali, i zahvaliti za udijeljene milosti i darove. Stoga u ovoj prigodi svečano molimo i kličemo: »*Tvoju smrt, Gospodine, naviještamo tvoje uskrsnuće slavimo i tvoj slavni dolazak iščekujemo!*« Dodij Gospodine Isuse! Dodij u srca tvojih vjernika koji ti se klanjaju i tvojim tijelom hrane. Dodij u domove naših obitelji i donesi ljubav i mir. Dodij u naša sela i gradeve i probudi radost i nadu. I dok Ti zahvalju-

jemo za trajnu nazočnost u svetim otajstvima, molimo Te, blagoslovi naše obitelji, planine, polja i more naše. *Učini da primanjem svetih sakramenata postanemo sve više* Tebi slični, te diljem Lijepe Naše nastavimo činiti samo dobro. I sa psalmistom ponavlјati: »*Kako su mili stanovi tvoji, Gospodine nad vojskama! Duša nam čezne za dvorima Tvojim!*« (Ps. 84/83, 1-2). Poput učenika iz Emausa upućujemo Ti večeras ljubaznu zamolbu: Dodji i ostani s nama jer zamalo će večer; dan je na izmaku! Dodji, pohodi nas i ostani s nama. Jer, Ti nosiš ključeve povijesti. Tvoja su vremena i vjekovi. Tebi slava u vijeke vjekova. Amen.

† Želimir Puljić, nadbiskup

Molitva vjernika

Braćo i sestre, puni pouzdanja u Gospodina, koji je nepresušni izvor milosrđa i oproštenja, iznesimo mu naše prošnje.

Molimo zajedno: *Obnovi i utvrди nas u svetosti, Gospodine.*

- Milostivo potakni svoju Crkvu, da poslušna riječi Evangelja, trajno svjedoči svim ljudima radost spasenja, molimo te.
- Budi trajno nadahnuće papi našem Franji, nadbiskupu Josipu kao i svim pastirima Crkve, kako bi po njihovu služenju i svjedočenju Crkva bila jasan znak navještaja Radosne vijesti, molimo te.
- Pohodi, Gospodine, svojom milošću našu župnu zajednicu i sve ovdje sabrane, koji čuvaju spomen na životni primjer dobrog oca fra Ante Antića: ozdravi u nama sve što je ranjeno grijehom da trajno rastemo u milosti krštenja i uvijek prepoznajemo put svetosti, molimo te.
- Pogledaj, Gospodine, vjernost oca Antića i primjer njegova svećeničkog služenja u sakramentu milosrđa; uzvisi ga na čast oltara da njegov primjer jasnije odsijeva u twojoj Crkvi, molimo te.
- Iskaži, Gospodine, svoje milosrđe našoj pokojnoj braći i sestrama, našim pokojnim braniteljima: obdari ih darom gledanja tvoga lica u vječnosti, molimo te.

Oče nebeski, usliši naše smjerne molitve. Obnovi u nama duh svetosti i pomozi nam da radošću evanđeoskog služenja i djelima ljubavi svjedočimo svim ljudima tvoju očinsku dobrotu i ljubav. Po Kristu Gospodinu našemu.

Priredio: J. Š. Ivanov

ČETVRTAK, 15. PROSINCA 2016.

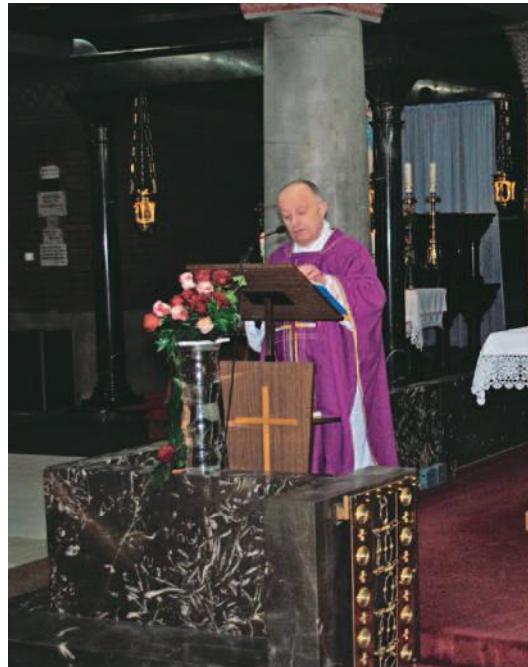
1. čit. (Iz 54, 1-10)

Ot. ps. (30/29, 2. 4-6. 11. 12A. 13b)

Ev. (Lk 7, 24-30)

Bog je ljubav i on je to u svojoj objavi jasno pokazao. On želi podijeliti svoju ljubav, sama sebe, sa svojim narodom. Jedna od najdivnijih slika upotrijebljena u SZ jest ona koja pokazuje Boga i njegov narod kao muža i ženu. Kao što to biva u ljudskim brakovima, odnosi nisu uvijek idealni. Današnje prvo čitanje upućeno je narodu u progonstvu, posebno naglašava jednu ljudsku odliku u kojoj Bog dopušta »Za kratak trenutak ostavih tebe (razdoblje progonstva), ali u sućuti velikoj opet će te prigrlići« (Iz 54, 7). Božja ljubav je tako duboka da usprkos ponavljanu »nevjerstvu« svoje zaručnice i ne želi je ostaviti (rastaviti se).

Najveći izraz Božje ljubavi ostvaren je u dolasku Isusa Krista. Isus je ušao u NZ, u novi bračni odnos, ne više s izabranim narodom, već sa cijelim ljudskim rodom. Obično se za vjenčanje zaručnik elegantno odijeva a njegova nevjesta nosi predivnu haljinu. Vjenčanje je izmjena bračnih obećanja u nervoznoj, ali jako radosnoj atmosferi. Vjenčanje Isusa Krista sa njegovim narodom jedinstven je događaj u ljudskoj povijesti. Zaručnik je praktično gol pribijen na križ, a njegovo tijelo je izobličeno i obiliveno krvlju. Njegova zaručnica obučena je u rugobu grijeha. Brak je zapečaćen Kristovom krvlju. Slavlje vjenčanja, usprkos svojoj vanjskoj strašnoj pojavnosti, bilo je posve slavan trenutak. Za Kristovu krv bio je to pouzdan znak, potpune ljubavi. »Krist je ljubio Crkvu i sam sebe predao za nju, da je posveti, očistivši je u kupelji vode uz riječ, da sebi privede Crkvu slavnu, bez ljage i nabora, ili

S o. vicepostulatorom suslavili su o. gvardijan fra Mate Matić i o. župnik fra Nikica Ajdučić. Kako je to i početak devetnice Božiću, okupio se lijepi broj vjernika. Pjevalo je zbor sastavljen od članova Mješovitog zbora i zbara Otac Ante Antić. Slavlje je fotografirao g. Boran Vigurić.

ičega takva, nego da bude sveta i bez mane» (Ef 5, 25b-27).

Usprkos svim našim nesavršenostima Isus Krist nas ljubi više nego što je ijedan muž ikada ljubio svoju ženu, i on nas želi učiniti lijepima i privlačnima. On više ne može podnijeti veću muku i patnju, nego što li je podnio kako bi pokazao svoju ljubav prema nama.

Kristove ljubavi duboko je bio svjestan o. Antić, kao i naše ljudske zadaće odgovoriti

na tu ljubav. Jednom svećeniku on piše: »Štogod napadne na te (...) strpljivo podnosi, podloži se svetoj volji Božjoj, koji pušta na nas razne poteškoće i daje prigode da posvjedočimo našu vjernost i ljubav Njemu, koji nas je ljubio do smrti, smrti na križu« (AP I/11,3). Jednog drugog potiče: »Naj-glavnije je, da smo u svim ovim različitim raspoloženjima vazda uz Gospodina, vjerni Njegovoj ljubavi i našim svetim dužnostima« (AP I/17, 4). Za Antića je Krist »Gospodar,

Kralj i Zaručnik duše» (AP I/17, 9). Istom svećeniku piše: »Isus, Njegova ljubav, volja, za Te su pravila, kojih se imaš držati i ravnati.« (AP I/17, 49) i »On Te neprestano zove i nutka na veću vjernost, na savršeniju ljubav i potpunije odricanje i predanje (...) Njegova sveta ljubav sve hoće i ne dopušta da se igdje Tvoje srce zaustavi ili miješa« (AP I/17 66).

fra Josip Šimić

PISMA SVEĆENICIMA

Znam da proživljavaš jedno duhovno iskustvo, u kojem gledaš i sebei ljude. Ljude bolje upoznaješ i osvijedočavaš se svaki dan kako u borbi za vječne ideale ljudi se ne oduševljavaju lako, već radije odabiru komotniji i lakši put. Teško je boriti se uvijek protiva sebi i našoj naravi. Na dnu ljudske težnje opazit ćeš, kako se uvijek nalazi duhovno pitanje i viša težnja protiv ljudskog nastojanja, premda je uvijek ne slijedmo.

Sebe bolje upoznaješ, jer sve dublje spoznaješ kako smo ranjeni duhovno i koliko nam je potrebno bdjenje i molitva. Bez sumnje se čovjek teško duhovno snalazi i naše moći bez nje neuredno pristaju uz svoj objekt.

(AP I/11, 11)

SEDMI SUSRET MREŽE ANTIĆ

Već sedmi put zaredom završili smo godinu sv. misom zahvale, preporuke i prošnje u kapelici Gospe Lurdske u istoimenom franjevačkom samostanu. Točno toliko godina i postoji mala molitvena zajednica koja je na početku samog djelovanja dobila ime *Mreža Antić* i tako je ostalo do danas.

Sv. misa je slavljena u kapeli Gospe Lurdske, 17. prosinca 2016. u 17 sati. Nakon euharistijskog slavlja bilo je druženje. Svetu misu predslavio vicepostulator fra Josip Šimić. Kako mi članovi Mreže zapravo u određeno vrijeme molimo u svojim domovima za proglašenje blaženim časnoga služe Božjega i za milosti po njegovu zagovoru, ovakvi susreti prilika su da se malo vidimo i zajednički zahvaljujemo Gospodinu što nas je zbližio preko svoga svetog svećenika dobrog oca Antića.

Na kraju slavlja pročitali smo dio svjedočanstva s. Imakulate kojoj je otac Antić bio duhovnik, koje možemo nasloviti:

Gledao nas je Božjim pogledom

»O. Antić je imao milost i moć da spoji čovjeka s Bogom i da se onda povuče. Za mene je to bilo iznad svega. Ja sam doživljavala Boga zaista najintenzivnije u njegovoј prisutnosti i u razgovoru s njime. On je i sam molio da želi da on nestane, a da Bog bude prisutan.

On se inače silno zauzimao za čovjeka. Ja sam imala osjećaj da sam sama na svijetu kad sam kod o. Antića i da sam jedina njegova briga. (...) osjećala sam neku puninu i uvijek sam to smatrala velikom milošću.

(...) osjećala sam da on moju dušu ljubi i da me svu takovu nosi Bogu. Roditeljska lju-

bav je nešto drugo, drugačija. Ovo je bila jedno potpuno božanska ljubav koju sam doživljavala. I bila sam potpuno svjesna da je to velika milost (...).

Milost koju sam ja u sebi doživljavala u susretu s o. Antićem rasla je i bujala nakon naših susreta. To je bilo jedno posebno duhovno stanje.

Kako me je p. Antić osvojio? Bio je veoma jednostavan u govoru. Štoviše, mogu reći u ovih pet godina govorio je gotovo uvijek iste stvari: o Bogu, o moralu, o redovništvu (...) ali ja sam primala uvijek novu hranu.

Bio je veliko dijete pred Bogom, veliko Božje dijete. Sve što je on meni govorio, osjećala sam da on to živi. On je bio za mene živi primjer i zaista drugi Krist.

On je za mene bio također primjer vjere, ufanja i ljubavi, primjer potpunog predanja

Bogu. Njegova je vjera preda mnom uvijek sjala. Nikada se nije kolebao. Znao je kako će me povesti. Bila sam sigurna da on mene vodi Bogu. I ta se sigurnost u meni nije nikada pokolebala, a to i danas vjerujem. Isto tako i njegova je vjera bila djetinja. Ja sam se sa svojih 25 godina često puta postidjela koliku on ima vjeru. Njemu je vjera bila, neću reći njegov život, nego kao zrak koji se udiše.

Njegova je vjera bila uvijek toliko sjajna i velika da je u toj vjeri trajno boravio. Znao je biti i bolestan, znao je biti i iscrpljen, ali u vjeri, u božanskom ozračju je uvijek bio silan (...).«

Miljenka Kuridža

OLUKE NA DUHOVNIM VJEŽBAMA, 26.XII.1927.

Treba dati veliku važnost razmatranju. Moram se boriti proti osjetilima koja vuku vani dušu u svijet među stvorenja. Voli više križ i trpljenje nego lak i ugodan život. Takav je život Isusa i Majke. Uz pomoć Božju.

1. Starještine će vazda gledati, ljubiti i cijeniti kao namjesnike Božje. Iskreno, jednostavno u duhu vjere podlagat će se i njihovim željama (razum, volju, sud).
2. Nigda o njima neće govoriti ili pribacivati, ili kritizirati njihove odredbe.
3. Braću će poštovati, ljubiti i gledati kao svece i anđele Gospodnje. Njih će slušati što se ne protivi volji Božjoj, mojim dužnostima i pravilima razboritosti.
4. Vazda će se uz pomoć Božju i zaštitu nebeske Majke pred Gospodinom ponizavati na svakom mjestu, položaju i službi, u svako doba: učinio što dobra ili u čemu pogrešio, pred svakim razborito, stale stvari kako mu drago, bilo mi drago ugodno ili neugodno. Poniznost i podložnost volji Božjoj imaju zajedno ići.

Nigda neće govoriti o sebi, o svojim djelima, o onom što radim, o svojim poslijema, i niti ikoga raspitivati da što doznam, jer to potječe iz samoljublja, da znam tko što misli ili govoriti o kojem mom činu. Zato će se mortificirati i neće s pomoću Božjom slijediti. Također nigda govoriti o kući i rodbini.

5. Izbjegavati, predobivati svaki nemir, negodovanje, potištenost poslije pogrešaka, neuspjeha, ili ako mi se štograd prigovori.
6. S pomoću Bl.Majke biti će zadovoljan u redu svetom sa onim što mi dadu i nigda neće tražiti ili želiti bolje. *Fiat voluntas tua!*
7. Poniziti se u društvu.

Piše: dr. fra Vicko Kapitanović

MAGISTAR BOGOSLOVA U MAKARSKOJ (Nastavak)

Petosvibanjski izbori 1935., glas za ugroženu Domovnu (1. dio)

Vremena mirnog života u Makarskoj su prolazila. Na Bogosloviji su započeli svoja predavanja mladi i sposobni lektori fra Roko Rogošić i fra Karlo Balić (2. ožujka 1928.). Politički život ubrzano je počeo vreti. Pa ni sama Makarska nije bila izuzeta od dogadanja i političkih afera. Uostalom Makarska je još prije, *Novom revijom*, bila jedno od katoličkih kulturnih žarišta u državi. Od onog što se počelo zbivati oko njih ni Antićevi studenti a njihovi profesori nisu ostajali miri.

U beogradskoj Skupštini 20. lipnja 1928. smrtno su ranjeni hrvatski zastupnici Pavao Radić i Đuro Basariček a i Stjepan je Radić, jedan od najobjavljenijih Hrvata, 8. kolovoza podlegao ranama. Kad se dan kasnije 21. lipnja u Makarskom primorju saznalo o atentatu, makarski ljetopis bilježi da je sve bilo uzrujano. Nije isključeno da je zbog toga i fra Ante Cikotić, gvardijan franjevačkog samostan u Makarskoj, bio u srpnju u Zagrebu gdje je Vrhovno vijeće Hrvatske pučke stranke, kojoj su franjevci bili vrlo bliski, vijećalo o dalnjem sudjelovanju u parlamentu i u vlasti.

Sljedeće je godine 6. siječnja uveden apsolutizam, poznat kao Šestojanuarska diktatura kojom su dokinute sve političke stranke, pa i one koje su imale vjersko obilježje. U Makarskoj je dvadeset dana poslije toga »sresko poglavarstvo« zabranilo mjesnu organizaciju Hrvatske pučke stranke ne znaajući čak ni kome dostaviti zabranu, pa su je bez imena naslovnika dostavili fra Roku

Rogošiću, držeći da je on tajnik stranke. Mogle su se održati samo različite udruge, među kojima su djelovale i katoličke organizacije. Tako je potkraj srpnja 1929. u Makarskoj održan sastanak Katoličke lige na kojem su držali predavanja ugledni katolički radnici Petar Grgec, Ivo Bogdan, Ljubomir Maraković i drugi.

»Puno je tajnih sila igralo«, u međuvremenu, oko izbora nove općinske uprave kako bi ona odgovarala želji apsolutističkih vlastodržaca. U listopadu 1929. država je promjenila ime u Jugoslavija i podijeljena je na banovine. Ponovno su dopuštene političke stranke. I grad Makarska proslavio je 13. listopada 1929. proglašenje novog imena države. No, čini se da običan puk nije baš imao što slaviti, pa je i proslava bila »više službena nego narodna«. Sljedećoj proslavi u Makarskoj 13. srpnja 1930. nazvanoj »Jadranski dan« pokrovitelj je bio prijestolonasljednik Petar i dan joj je potpuno jugoslavenski karakter sa sudionicima iz Sarajeva, Skoplja i Zemuna. Blagoslov barjaka za kraljevsku podmornicu »Osvetnik« obavili su pravoslavni svećenik, muslimanski hodža i makarski kanonik don Ante Žarnić.

U Makarskoj su se u međuvremenu uveliki Srbi i zauzimali položaje. Jedan od takvih bio je i makarski sudac dr. Rosić koji je, odmah poslije »Šestojanuarske diktature«, dao zatvoriti načelnika u Gracuu, Ivana Miošića i makarskog gradonačelnika Matu Klarića kao svoje, tako se govorkalo, stra-

načke protivnike. Protiv Rosića su njegovi protivnici pokrenuli istragu, nastojeći ga se riješiti iz Makarske, našto je Rosić počeo skupljati potpise da bi ostao u Makarskoj. Potpis je dobio, najvjerojatnije iz političke računice, i od gvardijana fra Ante Cikojevića, jer je Rosić pokazivao naklonost prema franjevcima i učinio bi im različite usluge. No taj je potpis politički štetio franjevcima kod jednog dijela stanovništva pa čak i kod biskupa, jer su biskupske konferencije nastojale da u katoličkim mjestima budu katolički činovnici. Promatrajući položaj franjevaca, nakon jednog razgovora s biskupom Mišićem u Zagrebu, zapisao je fra Roko Rogošić: »*Jadni li smo mi! Biskupi nas optužuju da smo srbofilni, gotovo napola pravoslavni, a Srbi nas drže da smo eksponenti Rima, koji primamo, odotud silu novca, da s 'Novom revijom' činimo propagandu među Srbima*« (Arhiv Franjevačkog samostana u Makarskoj, Knjiga znamenitih događaja, 444-445).

I pitanja s obzirom na školstvo su se zamrsila jer je državno zakonodavstvo počelo izjednačavati katoličke teološke škole s pravoslavnima i tako ih s ranga visokih učilišta snizivati na rang srednjih škola, zbog čega je borba za školstvo potrajala skoro čitavo desetljeće. Zbog takvih zbivanja u kojima su studenti živjeli nije ni čudno da je među njima bilo i takvih koji su se, prema mišljenju profesorskog zbora, »previše« zanimali za politiku.

Kad je 3. rujna 1931. kralj Aleksandar proglašio (oktroirani) ustav, odškrinuo je vrata svoje političke utvrde kojoj je morao osigurati nove stražare. I dok je slovenski političar, svećenik Anton Korošec, nezadовољan policijskom vladom generala Petra Živkovića, u ime cijelokupne opozicije izjavljivao 4. ožujka 1932. da je režim u državi »nenarodni« i »da narodu što prije treba povratiti slobode« i promijeniti vlast iz temelja, a beogradski studenti pisali mladenački žestoke

proglose, u Hrvatskoj se pučanstvo, osim studenata Zagrebačkog sveučilišta, ponašalo mirovorno, no stanje je očito bilo napeto.

U franjevačkoj crkvi u Makarskoj, gdje djeluje Antić, 20. lipnja 1932. priređene su »zadušnice za hrvatske mučenike« Pavla Radića i Đuru Basaričeka smrtno ranjene u beogradskoj skupštini. Misa je »u trojici«, tj. celebrant s đakonom i podđakonom. Pjevanje je višeglasno, »figuralno«, što očito odaje da su na njoj prisutni i bogoslovi. Prema ljetopisu, u crkvi je bilo oko 250 muškaraca. Poslije mise povorku su ispred zgrade klerikata dočekali žandari s postavljenim bodežima i rastjerali. Nešto kasnije, 12. listopada, prebudni žandari opkolili su samostan, videći u nekom kandidatu Vidakoviću, koji je stupio u Red za brata laika, opasnu osobu. Izjave dvojice zatečenih u samostanu ocrtavaju kakav je strah vladao pred tim državnim redarstvenicima.

Stanje u Makarskoj sve više postaje napesto. U međuvremenu je osnovan Mjesni odbor *Jugoslavenske radikalno-seljačke demokratične* (JRSĐ) koji prema programu Jugoslavenske narodne stranke propagira državno jugoslavenstvo, a općinsko upraviteljstvo mu velikodušno prepušta i prostorije u općinskem domu. Po smjernicama koje dobiva s vrha općinsko upraviteljstvo priređuje 1. prosinca 1932. prosvjedni skup protiv Pavelića i drugova. Skup prelazi granice dobrog ukusa. Jedan od rijetkih Srba u Makarskoj, Nemanja Protić, sastavlja proglašenje na srpskom jeziku. Općinski načelnik Marcel Barbieri, čiji su se preci zalagali za talijanstvo Dalmacije, napada Italiju i u skladu sa svojim stavom, da je najveća ludost zamjeriti se onima

od kojih se očekuje pomoć, traži od nazočnih zakletvu vjernosti kralju. U susjednom selu Tučepima, na Badnji dan, dolazi do tučnjave vladinih pristalica »gvozdene garde« i hrvatskih oporbenjaka. Ranjeno je i uhićeno pet oporbenjaka. Sljedeće noći otkinuta je glava na Isusovu liku i ruka na kipu sv. Ante, zaštitnika župe, u jednoj kapeli u Tučepima. Župnik 27. prosinca priređuje procesiju u svetište Veprić, s druge strane Makarske, kao zadovoljštinu za svetogrdni čin. »Sreski« (kotarski) načelnik naređuje da se procesija rastjera. Kapetan žandarmerije, Srbin Redić, umjesto da je uhitio osobe koje su razbile kip, s još sedmoricom žandara rastjeruje procesiju i uhićuje dvadesetak nevinih osoba, a među njima i fra Krstu Radića.

Ogorčenje se pojavljuje i kod Antićevih studenata, kako se zapaža u Dnevniku Milovanu, koji Redića nazva Srbijančinom i vapi: »*Dodi, Gospodine, da nas osloboдиš od apsolutizma.*« Kroz Makarsku 18. lipnja 1933. prolazi i slovenski svećenik, nekadašnji ministar Anton Korošec, vođa Slovenske ljudske stranke, konfinaciju na Hvar, kojega u stopu prati državni detektiv. U samostanu to ostavlja dojam promjenjive sudbine. »Misa za hrvatske mučenike« slavi se i nadalje na dan njihove pogibije, ali zanos pred stvarnošću opada. Oporba predlaže svojim glasačima suzdržanost od glasovanja na sljedećim izborima. Ni franjevcima ne idu na izbore. Takav postupak sigurno će barem donekle pridonijeti da kralj odbije molbu za audijenciju provincijala Cikojevića i tek preko veze fra Augustina Čičića primit će nešto kasnije kustoda fra Petra Grabića.

PISMA SVEĆENICIMA

Donio Ti je svoje svete darove i ospособio za Tvoju apostolsku službu. Uvijek budi dostoјno oruđe Duha Svetoga u svojoj službi. On Te je i obdario posebnom milošću da si Mu se sav predao i odlučio živjeti životom. Ti si od njega primio osobite milosti, na kojima Mu vazda imaš biti zahvalan i s kojima moraš neprestano sudjelovati (...). Odgovoriti na darove i milosti Božje, živjeti po njima - eto to je Tvoja čast i slava.

(AP I/17, 71 - 1)

Fran Ante Antić

Piše: Matej Kuhar

DUHOVNI VOĐA

Fra Ante je svoje brojne penitente privlačio glasom svoje svetosti. Svima je davao očinsko i duhovno svoje povjerenje, a oni su se po njegovu uzoru željeli što zrelije zauzeti za svoj duhovni život. Nije ih on kao duhovni otac i kao ispovjednik ograničavao samo na svetu isповијед, već je svakom i pojedinačno omogućivao pravo i potpuno duhovno vodstvo.

Ako ga i ne bi neka osoba zamolila da joj bude duhovni vodič na duhovnom putu, tada bi on kao čovjek Božji preuzimao svaku inicijativu u svoje ruke govoreći: »*Sinko, primam te među svoje duhovne sinove*« i »*Kćerce, stavljam i tebe među svoje duhovne kćeri.*«

I zato svim penitentima, a posebno onima koje je službeno vodio na duhovnom putu, obraćao se usklikom: »*Sinko moj! Kćerce moja!*«

Te svoje »*sinove i kćeri*« znao je također zvati i u posebnim slučajevima. Za njih se intenzivno molio i žrtvovao, za sve zajedno i svakoga pojedinačno, a znao je i pokoru činiti, da bi poslije svoje molitve ili žrtve za neke od njih posebno osjećao još čak veće ili manje specifične inspiracije - nadahnuća koja im je što prije želio priopćiti. Kod takvih primjera, ako sam nije došao, o. Antić bi poručio da ga dotični pozove, jer se radilo o važnoj duhovnoj poruci.

U slavljenu sakramenta pomirenja ili sv. ispovijedi bio je u svemu vjeran nauku Crkve. Kod njega se nije nalazio nikakav znak da bi nekoga oslobođio od potpunog priznanja, pa makar se radilo i o malom grijehu, a nije bilo ni brzine u ispovijedi ni kod savjeta za život.

Nikad kod duhovnog vodstva nije se žurio, pa ni onda kada su mnogi penitenti čekali, a čak ni s izlikom da je već poznavao kod mno-

gih njihove grijeha, jer je imao i dar vidovitoći i čitanja savjesti kod svojih penitenata.

On ni u jednom problemu duše, koju je vodio, nije ostao nedorečen, kako to biva - nažalost - kod drugih. On je duše svojih penitenata i rasvjetljivao.

Po iskrenom i pobožnom ispovijedanju svojih grijeha, što je i dužnost i potreba svakog peninta, čovjek sam sebe više spoznaje, a time daje i svom ispovjedniku pune mogućnosti da ga lakše shvati, a i uspješnije duhovno vodi - pomažući ga savjetom da uz Božju milost više napreduje u novom Božjem životu.

Priznavanje grijeha, što je prije svega na sv. ispovijedi dužnost a i potreba svih penitenata, to osobito još bolje upoznaje čovjek sam sebe s duhovnim stupnjem, a sam ga ispovjednik lakše i uspješnije može voditi, rasvjetljujući ga i pomažući mu duhovnim

savjetima prema višim vrhuncima u duhovnom životu.

Ako bi se duhovnom vođi učinilo da priznanje grijeha nije dovoljno za upoznavanje duše penitenta, o. Ante je tada pribjegavao seriji svojih različitih pitanja, koja na prvi pogled i ne bi spadala u bit isповijedi. Naprimjer: stupanj kulture, podrijetlo - grad ili selo, profesionalna aktivnost, zdravlje, socijalni i obiteljski ambijent. Sva ta i slična pitanja bi sigurno penitentu pomagala da se bolje i savršenije uputi na istinski i pravi život svoje duše. Te informacije ili slični argumenti očito su o. Anti pomogli, kako mnogi pokornici svjedoče, u rasvjetljavanju duše, pa im njegovi savjeti, upute i odgovori nisu ostajali općeniti ili manjkavi svima koji su težili za većim stupnjem kršćanskoga života. Prije svega upozorio bi ih sveti isповjednik na stopostotne opasnosti i davao bi im odgovarajuću pokoru, kao lijek u konkretnoj situaciji, da se lakše oslobađaju zala koja ih znaju zaskočiti - iznenaditi.

Tako su po o. Anti mnogim penitentima postale svete isповijedi najdraža zbiljnost, čak i ono što mnogi kršćani smatraju u duhovnom obraćenju nemogućim!

I zaista je o. Antić mnogima slovio kao praktični isповjednik, jer bijaše privržen stvarnosti i posebnim uvjetima svakog pojedinca. On se nikada nije ustručavao svojim penitentima reći istu riječ: »*Moli se, sinko! To ne čini više! Uzdaj se u Gospodina! Budi pobožan Gospo!*« Sve to, i još mnogo toga, često je fra Ante napominjao i govorio drugačije od ostalih, tj. s različitim duhovnim vodstvom, duhovnom temperaturom kao i onom životnom duhovnom spoznajom i primjerom osobnog života.

Iako mu recepti koje je propisivao za veći duhovni život nisu bili, objektivno govoreći, uvijek posve različiti od onih drugih isповjednika, ali on ih je jače naglašavao, insistirao da ih se slijedi, i to ne djelomično s duhovnim upornim nastojanjem, nego s cijelim ugledom i onim najvećim dijelom svoje žive molitve i žrtve pa i svetim njegovim savjetom.

Njegova dobra i uspješna metoda, da bi penitenti prihvaćali njegove duhovne recep-

te, tj. duhovne savjete, upute i preporuke, jest ova: O. Ante uvijek je bio za proučavanje. A proučavanje svakoga i pojedinačnog slučaja dotične osobe traži uzdignuće na sigurne staze istinskoga i iskrenoga života, što baš nije lak i jednostavan posao, dok gotova rješenja, posebno za pojedine slučajeve, nisu nikome uvjerljiva, a ni potpuno jasna, pa kao takva ni uspješna.

Zato je o. Ante sigurno proučavao slučaj po slučaj. Najprije u proučavanju nije se žurio. Informirao se, koliko mu je bilo moguće, o svakom elementu konkretnog penitenta i slučaja, da mu u svemu bude korištan i spasonosan. Osim toga, on je ponekad kod nekih znao također prekinuti svetu isповijed da bi se što više sabrao i u svojoj osobnoj molitvi ili bi upozorio svoga pententa: »*Molimo zajedno Duha Svetoga da bismo primili njegovo svjetlo, da bismo donijeli prave i korisne duhovne oduke.*«

Naravno, to nije činio da bi impresionirao svoga penitenta i da bi nešto izvanredno tražio od njega ili da se pretvara da traži ono nešto što je već našao. O. Ante je sve to činio s pravom vjerom i uvjerenjem da bi tada Duh Sveti došao u pomoć i njemu i njegovu penitentu, bilo po prikladnom savjetu ili da za njih obojicu pripremi pravi savjet, kako bi ga penitent primio po Božjem nadahnuću.

Isto tako, za duhovno vodstvo svaka je osoba za o Antu bila jedincata, kao jedna jedina jedinka na ovome svijetu. O. Ante ni u čemu nije imao dvije, ni tri, ni četiri, a ni deset pregrada gdje bi smjestio svoje duhovne sinove i kćeri. Svatko je pred njim bio jedinstven i jedincat; nijedan penitent ne bijaše mu identičan drugome. Nikakva serija ljudi. Svaki je slučaj za o. Antu bio prvi, a time i posljednji.

Ustvari, sigurno ga je u tome pomagala i njegova velika praksa, jer tisuće je sličnih slučajeva, koji za površne duhovne vođe mogu izgledati identični. Ali o. Ante ni u najmanji stvarima nije bio površan, pa mu zato nijedan slučaj nije bio isti, sličan ili jednak. Dakle, svaki je njegov »sin« bio jedini njegov sin, ili svaka je njegova »kći« bila jedna kći.

Piše: dr. fra Vicko Kapitanović

DUHOVNI VOĐA SVEĆENIKA, REDOVNIKA, REDOVNICA I VJERNIKA

Vjerojatno je Antić od svojih mlađih dana razmišljaо kako duhovno voditi ljudе. Kad je mlađom asketi 1922. povjерeno predavanje ascetike na Franjevačkoj bogosloviji u Makarskoj, vjerojatno je više puta čuo prigovor kako je učenje ascetike suvišno jer u Hrvatskoj, tobože, nema duša koje bi trebale posebno duhovno vodstvo. To je u njemu još jače potaklo želju da bi se odgojile duhovne osobe koje bi osjetile potrebu višega duhovnog života. Životni put magistra vodio ga je

dalje u tom smjeru pa je s vremenom postao vrsni duhovni vođa.

Antićево duhovno vodstvo sastojalo se naročito u vođenju duhovnih vježba, u ispovjedanju i u duhovnom savjetovanju osoba, posebno kad su se o njemu počeli pronositi glasovi među običnim svijetom i nakon što je razriješen magistarske službe, pa su mnogi počeli opsjetati samostan Majke Božje Lurdske u Zagrebu i mjesta u kojima je boravio. Antić je u sebi osjećao poziv upravo za vodstvo takvih osoba. To se vidi iz njegova pisma upravljenog, potkraj života, 29. ožujka 1959. Andjelini Kujundžić, u kojem ju je zamolio da obavi devetnicu u čast Presvetog Trojstva da uzvisi na oltar Pija XII., a njemu pokloni zdravlje i milost da bude »*ispovjednik i duhovni otac po posebnoj milosti Duha Svetoga na slavu presvetoga Trojstva i za spas duša*« (AP II/19, 75).

Brojne osobe s kojima se dopisivao Antić često naziva svojom duhovnom djecom oslovljavajući se sam, više puta, duhovnim ocem. U njegovo vrijeme katolici su u Hrvatskoj redovito oslovljavali redovnika riječju »oče«, pa se može pretpostaviti da sva pisma upućena Antiću u kojima je oslovljen kao duhovni otac ne moraju označavati trajnije duhovno vodstvo. No, iz pisama školske sestre Vjekoslave Kovačević, predstojnice u Trpnju, u kojem se izričito ona naziva njegova »duh[ovna] kćic«, može se pretpostaviti da je Antić već tada neke osobe na poseban način uključio u svoje duhovno vodstvo.

Premda su svećenici prihvatali i pogodovali širenju naziva duhovni otac, zanimljivo

je promotriti tu upotrebu kod Antića. Stječe se dojam da je u mlađim godinama Antić tu riječ za sebe rijetko upotrebljavao. On i svoje vjerne sljedbenice Anku Bebić i sestre Stipetić oslovljava sa gospodice ili sa sestre u sv. Franji. Riječ duhovni otac postaje u njegovu rječniku češća negdje od II. svjetskog rata, što je više odmicao u godinama i što se više posvećivao duhovnom vodstvu. Uporaba te riječi u Antićevim dopisima čini se da je donekle ovisila i o društvenom položaju osoba koje je duhovno vodio. Prema nekim osobama koje su mu u redovništvu bile pretpostavljene, imale vlast u Crkvi ili uživale ugled i bile naročito cijenjene, Antiću se izraz duhovnog oca očito činio neprikladan i neumjestan. Ta te su osobe zapravo već u određenom smislu bile duhovne ili svjetovne vođe. Ne bi li bilo preuzetno smatrati se vodom vođama? Izbjegavanje »neumjesnog« naziva nije, međutim, puno mijenjalo stvarnost. Tipičan takav odnos može se zapaziti prema uvaženom i u to vrijeme cijenjenom fra Stanku Petrovu, u kojem Petrov Antića oslovljava sa Ti, a Antić Petrovu skoro nalaze, oslovljavajući ga sa Vi.

Naziv duhovnog oca Antić rabi uglavnom u pismima jednostavnim osobama koje je duhovno vodio, a koje redovno nisu imale neke vlasti ili naročitog ugleda u društvu.

Bili su to obični vjernici, intelektualci željni dubljeg religioznog iskustva, poneki zbog svog kršćanstva i na rubu društva zadojenog komunističkim idejama, svećenici, redovnici i redovnice, pa i poglavarice redovnica koje ponekad oslovljava s časna majko i duhovna kéri.

U upotrebi samog naziva duhovni otac nije jednostavno pronaći neki određeni ključ jer se Antić s nekim osobama dopisivao više godina i napisao na desetke pisama potpisujući se jednostavno fra Ante ili nevrijedni i beskorisni sluga u Gospodinu, da bi tek nakon više godina upotrijebio riječ duhovni otac. Drugima je on duhovni otac od prvih sačuvanih pisama, ali nije poznato otkada vodi te duše.

Svoju ulogu duhovnog oca Antić je shvaćao vrlo odgovorno. »*Duhovni otac mora vršiti volju Božju*«. Kao takav želio je i moli da njegova duhovna djeca kad dodu k njemu i nađu u njemu Duha Svetoga. Za duhovnu se djecu žrtvovao i molio, pomagao ih materijalno, savjetima i preporukama, upozoravao ih na vrijeme u kojem slavi misu kako bi se i odsutni mogli ujediniti molitvom sa žrtvom koju je prinosio Bogu. Ulagao je svu svoju pomnju da ih privede sjedinjenju s Bogom. Pisao im je pisma »po volji Božjoj«, pogadajući u srž problem duhovnog života.

ODLUKE NA DUHOVNIM VJEŽBAMA, 17.XII.1923.

O drugom nikada govoriti. Mrtvi svoj jezik, trpi, podnašaj dosadu, teškoću, sporost i slabost, pa će se Gospodin smilovati. Ujutro se obnovi, dušo moja, i počni dan kao da si sama na svijetu s Gospodinom Bogom. Nigda se ne upuštaj u govore na dugo, presijeci, muči, bježi, trpi i Gospodin će pogledati na te. Ne udovoljavaj jeziku, pohlepi za hranom, naklonosti prema drugima. Tebi je živjeti sakriven u Bogu s Isusom i Marijom. Bože moj, smiluj se meni grješniku!

Poniznost razuma: Jedini sam grješnik, ništa, bijah sklon na svako zlo, nesposoban za ijedno dobro. Iz ovoga uvjerenja, treba da se duša, srce, volja i cijelo biće ponizi, poništi, prezre pred Neizmjernim veličanstvom Božjim i radi Boga pred ljudima.

Obzirom na drugoga: 1. Prezirati sebe tako, da se podložiš bližnjemu i nižemu; 2. Trpjeli *cum pace*, kad si prezren, kad se do tebe ništa ne drži, niti se računa na tebe i 3. Prezirati sebe i veseliti se kad nas preziru, omalovažavaju i grde.

DUHOVNA SKRB ZA SESTRE POHODA MARIJINA

Od ovog broja donosimo duhovne nagovore Časnog služe Božjega o. fra Ante Antića koje je on održao od 4. rujna 1954. do 21. srpnja 1956. u samostanu Sestara Pohoda Marijina, Moščenička 3, HR - 10000 Zagreb. Tekst su zabilježile i na strojopis prepisale same sestre, a za tisak ga je uredio o. vicepostulator dr. fra Josip Šimić.

Sestre Pohoda Marijina, kratka povijest i dolazak u Zagreb

Red Sestara Pohoda Marijina su redovnička zajednica koju je ustanovio sveti Franjo Saleški zajedno sa svetom Ivanom de Chantal. Dan ustanovljenja reda je 6. lipnja 1610. u gradiću Annecyju blizu Ženeve. Red je 23. travnja 1618. uspostavljen kao redovnička zajednica s trajnom klauzurom i svečanim zavjetima. Karizma reda Sestra Pohoda Marijina je potpuno predanje Bogu i bližnjemu, koje se pokazuje u nasljedovanju Isusa Krista, u molitvi i radu. Život se redovnica odvija u klauzuri u kojoj nastoje izgraditi zajednicu ljubavi poput one u Nazaretskoj obitelji. Danas u svijetu ima ukupno 150 samostana: 88 u Europi, 51 u Americi, 8 u Africi i 3 na Istoku. Ukupno je otprilike 2 286 sestara i 188 novakinja. Član reda bila je sv. Margareta M. Alacoque.

Sestre Pohodenja stigle su u Zagreb 1. rujna 1947. godine. Bile su to: časna majka Karolina M. Melissari, rođena 31. svibnja 1890. u Napulju, s. Franciska Margareta Fajdiga, rođena u Novom Mestu, s. M. Walburga Gebhard, rođena u Austriji i kandidatica, Marija Jurca, kasnije s. M. Klara, rođena u

Kostanjevici u Sloveniji. Prva poteškoća na koju su naišle bilo je nepoznavanje hrvatskog jezika. Jedna vrijedna i požrtvovna sestra milosrdnica dolazila je često i poučavala sestre hrvatski. Sestre su preuzele brigu za kapelu i djevojčice koje su u poslijepodnevnim satima bile u domu. Nakon nekog vremena vlasti su oduzele prostorije koje su bile namijenjene djeci i upotrijebile ih u druge svrhe. Broj sestara se povećavao, a time su se povećale i brige za opskrbu zajednice. Sestre su marljivo obrađivale vrt i imale svaki dan svježe povrće. Tada nije bilo autoceste ni nebodera nego su uokolo rasli kukuruzi a na livadi pasle krave. Božja Provinost trajno je bdjela nad sestrama. Dobročinitelji su pomagali svojim darovima. Za novorođeni samostan posebno se zauzeo jedan daleki samostan iz Sjeverne Amerike koji se kroz nekoliko godina brojnim pošiljkama brinuo za malu zajednicu. Dani su prolazili u molitvi i radu te očekivanju da se službeno potvrdi osnutak samostana. Kongregacija za redovnike izdala je dekret 24. ožujka 1949. a nakon dva mjeseca na blagdan Marije Pomoćnice, 24. svibnja 1949., proslavljen je obred utemeljenja koji je predvodio preuzvišeni gospodin dr. Josip Lach, pomoćni biskup zagrebački, koji je ujedno bio imenovan duhovnim ocem zajednice. Nazočni su bili veleučena gospoda dr. Josip Salač, koji je bio imenovan za redovitog ispovjednika sestara, i tajnik dr. Stjepan Kranjčić. Tom prigodom je preuzvišeni dr. Josip Lach održao sestrama pobudni nagon. Uoči blagdana Velike Gospe održano je u kapeli prvo noćno klanjanje pred izloženim

Presvetim. Šest tjedana kasnije, točno 1. listopada kada se slavio prvi petak, uvedena je svakodnevna adoracija, a uveo ju je sam preuzvišeni nadbiskup Alojzije Stepinac.

Prvi nagovor 4. rujna 1954.

DRAGE MOJE SESTRE!

Danas ćemo promotriti jedno pitanje, koje je od velike važnosti za vas. Naime pitanje, kakva mora biti redovnica poslije svojih sv. zavjeta. Kako da zadrži revnost novicijata, a da se ne povrati stari čovjek sa svim svojim strastima i zlim nagnućima. Iako vi, drage sestre, ostajete cijeli vaš život u ovoj zajednici, i ne mijenjate kuće kao što to čine redovnice (raznih) kongregacija. Sve jedno i kod vas ostaje vaš stari čovjek s vama, tj. vaša čud, vaš temperament, vaše sklonosti. Dakle, ista pravila vrijede i za vas. Vi ste izabrale ovaj Red, ali ne po svojoj

volji, nego po Božjoj volji, koja vas je ovamo dovela. »*Niste vi izabrale mene, nego sam ja izabrao vas...*« (...) veli Božanski Spasitelj. Vi se sigurno sjećate one zgode iz Evandelja, kad je naš Božanski Spasitelj hodao obalom Genezaretskoga mora i video Jakova i Ivana gdje ispiru mreže, te ih pozva govoreći: »*Podđite za mnom i učiniti ču vas ribarima ljudi.*« (...) Slično je bilo i kod vas. Isus vas je pozvao da ga slijedite i vi ste mu se odazvale, došle ste da ga slijedite izbliza. I sad sestre, kakve vi morate biti nakon završenog novicijata, nakon položenih sv. zavjeta. Vi u prvom redu morate biti, kao što se čita u Gospinim litanijama, »*posude duhovne*«. Naprimjer, jedna mlada djevojka, došla iz svijeta: puna kojekakvih misli. Ne moraju te misli biti loše, recimo puna obiteljskih misli ili drugih. I sada, zadaća je novicijata da od te djevojčice stvori i načini »*posudu duhovnu*«. Da se odstrani sve što je svjetsko i ustupi mjesto onome što je duhov-

no. Zatim, sestre, vi morate biti »posude časne«! Kako? Da vašu pobožnost, vašu duhovnost vi produbljujete, izgrađujete, pročišćujete. A onda, sestre, morate biti: »posude uzorne pobožnosti«. A sve ovo mora se temeljiti na čvrstom temelju, a taj mora biti živa i čvrsta vjera.

1. Kako sačuvati ideale i zanos iz novicijata?

A sada da prijeđemo na praktična pitanja. Vi ste u novicijatu bile tihe, poslušne, uslužne, sklopljenih ruku, oborenih očiju, dopuštale ste svakom da s vama radi što hoće. Spremne na sve šutjele ste, nikad niste kritizirale, nikad mrmljale! Zašto? Zato jer ste bile u strahu, da vas neće pripustiti zavjetima! Niste uvijek šutjele samo iz straha, bilo je to koji put i iz kreposti. Ali sada, kada ste postigle milost sv. zavjeta, sad mislite. »*Ha, sad ču i ja pokazati, što sam ja. Neće me više svatko iskorištavati kao do sada. Sada me više ne može izbaciti iz samostana, sad ču se ja već malo izmaknuti, da ne budem svačija metla. Kad god treba što raditi, uvijek sam ja, a gdje su ostale? Kad treba ići u vrt ili čistiti krumpir ili biti kod rublja, ili opet tamo ribati, uvijek sam ja na redu, a kad se dijeli hrana, ili kakovi darovi ili odijelo, ja sam uvijek zadnja i dobijem uvijek ono najlošije. E, čekaj, nećemo više ovako! Sad ja imam zavjete, vani me više ne mogu baciti, sad ču im ja pokazati, da nisam ni ja svačija metla, i da više neće svatko po miloj volji otirati noge o mene.*« Sestre, ne smije-

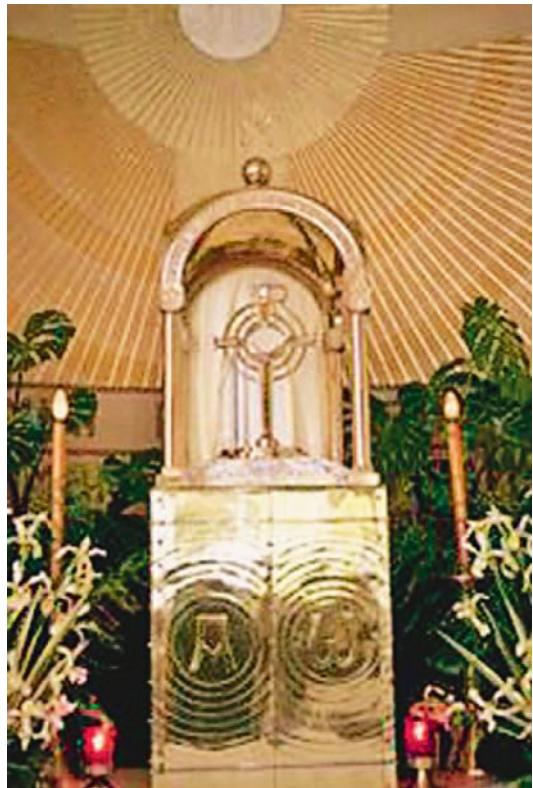
te ovako govoriti. To nije duh redovnice! To je duh staroga čovjeka, koji se buni i koji hoće opet doći do svojih prava. I sad promislite, drage sestre, kako mora biti teško vašoj poglavarici, kad se mora boriti ne s vama, nego sa vašim strastima. To je vrlo, vrlo teško. Jer naprimjer vi pogriješite. Pogriješili ste. To vam se mora reći, ali kako? Jadna poglavarica misli i razmišlja, kako da vam to rekne. Jer rekne li vam: »*Sestro, to ste pogriješili*«. A vi jako osjetljiva, odmah dižete galamu: »*Uvijek samo na mene viče, samo mene uvijek kori. To je zato što me ne voli, ne podnosi da sam u samostanu, samo mi uvijek prigovara.*« Sestre, nije tako. Ne smijete nikada tako misliti. Nikada tako govoriti. Vi morate biti: »*posude duhovne, posude časne i posude uzorne pobožnosti!*« Nikada dopustiti da ovakve misli zavladaju u vama. Ali znajte, sestre, i ovo. Ne mrmlja se tako glasno odmah prvi put! Ne, već dolazi malo-pomalo. Prvi put, kad vam štograd reknu, najprije malo poprijeko pogledate, drugi put već se malo i namrštite, treći put malo lupnete nogom, četvrti put već glasno mrmljate. Sestre, ovako trebate raditi: kad vam vaša poglavarica štograd rekne, učinite to i to, vi ćete se odmah veselo dati na posao. Tako Isus hoće. Njemu za ljubav to će uraditi. I nikad neću mrmljati. Isus je bio poslušan i ja će biti poslušna. I onda znate sestre, svaki čovjek ima jedan ideal pred sobom. Vaš ideal jest Presveto Srce Isusovo. Po tome Srcu vi se morate oblikovati, u tom Srcu vi morate boraviti. Što god radite da bude sve za njega. Jer vi, sestre, na poseban način pripadate tome Srcu.

Prijedimo na praktično područje. Recimo naprimjer kako ste se naljutili. Uvijek mi : ta sestra nešto zapovijeda. Ovdje vas je uhvatila zavist, ljubomora. Onu sestru tako vole, a mene ne, i sad vi imate punu glavu tih misli, ali nemojte se zadržavati kod tih misli. Požurite i zajedno s njima, bacite se u Presveto Srce Isusovo, neka njegov plamen sažće sve vaše strasti, da onda možete slobodno boraviti u tom Srcu.

2. Međusobno Poštovanje, ljubav i poslušnost

Ili recimo imate pune ruke posla i trebate pomoć. I vi vidite da ide jedna sestra i vi je zamolite za pomoć. A ona neće! Vi planete: »Čekaj, čekaj malo. Doći ćeš ti k meni! Osvetit će ti se ja! Molit ćeš i ti mene za pomoć, ali je nećeš dobiti!« I onda joj još možda prišijete kakvo ime i tomu slično. Sestre, ne smijete tako. Odmah kad vam se pojave takve i slične misli pogledajte na Srce Isusovo: kako je ono »blago«. Dakle, iz ljubavi prema tome Srcu, i ja će prema mojoj sestri biti blaga. Neću se ljutiti na nju, oprostit će joj. I ako me ona zamoli za pomoć, pomoći će joj spremna i vesela srca, ne misleći na to da ona meni nije htjela pomoći. I tako ćete, sestre, takvom borbom zadržati duh, žar i revnost novicijata! Jer ako počnete popuštati, brzo će u vas izbiti vaš stari čovjek i vaša glavna pogreška, pogreška vaše naravi ubrzo će opet dominirati. Recimo, koja je po naravi sklona na srditost, vrlo brzo će biti »srdita sestra«. Recite joj samo jednu nepočudnu riječ, i već plane: »Ma, pustite me na miru, kao da ja ne znam što radim!« I ne da se opomenuti. Ili jedna po naravi nagnje na lijenost, ubrzo evo je »lijena sestra«. Nikud joj se ne žuri. Pa da ima još toliko posla, ona ima vremena. Iako se druge sestre još toliko muče, rade, njoj je to sasvim svejedno: »Neka samo rade, što više one, manje će ja.« A koja je po naravi flegmatična, hladnokrvna je na sve, ubrzo će takva opet postati. I neka je poglavica opomene, ukori, ona je hladna. Kao da se nje to ništa ne tiče. I onda si ona misli: »Samu ti viči, koliko ti drago, ljuti se, meni je to sasvim svejedno. Govori, koliko hoćeš, baš me briga za to.« I još mahne rukom i okrene glavu. I onda vidite, sestre, jedna poglavica muku muči dan i noć, jada se, ne spava od velike brige, a vi ovakve. Ona vas opominje, moli, zaklinje, a vi idete svaka svojim putem. Sestre, nemojte tako! Takve ne smijete biti. Vi morate biti, opet vam kažem: »posude duhovne, posude časne, posude uzorne pobožnosti«. I onda, sestre, ja vam zabranjujem da se pravdate sa poglavicom.

ricom. Naprimjer poglavica vas pozove u svoju sobu i ukori vas, da ste učinili to i to. A vi odmah: »Ma nisam.« Poglavica kaže: »Ma jeste.« Vi zaniječete »Ma nisam!« i odmah počnete plakati, vikati, i počnete se pravdati. Sestre, nemojte tako! Ovako ćete raditi. Kad vas glavarica ukori za štогод, vi ćete lijepo kleknuti, pa ako se u duši osjećate krivi, poniziti se i moliti za oproštenje. A ako niste krivi, opet, sestre, poniziti se, moliti za oproštenje, šutite, ne govoriti više ni jedne riječi. A ja vam, drage sestre, velim, da samo jednim ovakvim samosvladavanjem stječete veću zaslugu, nego za 100 dana posta. Ako vas naprimjer poglavica pozove u sobu i ukori, zašto je kupaona tako slabo pobrisana. A vi znate dobro, da ste je posve čisto pobrisali. I što ćete vi sada učiniti? Hoćete li uvjeravati glavaricu da je kupaona čista, da ste je sasvim dobro pobrisale. Ne, sestre! Ovako ćete raditi. Poniziti se, moliti oproštenje, šutjeti, zatim otići u kupaonu, pa ako je

zaista slabo obrisana i prljava je, vi ćete je očistiti, a ako je čista, zahvaliti Bogu i otići na drugi posao. A nikako se ne pravdati s poglavaricom. Ili opet poglavarica vas pozvala na red i kori vas, zašto su one prljave krpe tamo bačene? Zašto ih niste metnuli tamo gdje spadaju? A vi opet nevini! Znate vi dobro koja ih je sestra tamo ostavila. I što ćete vi, sestre, sada uraditi? Hoćete li odmah viknuti: »*Ma nisam ih ja tamo stavila. Ona sestra ih je tamo bacila, nisam ja.* Zašto uvi-jek ja moram biti sve kriva?« Ne, sestre! Pogledajte, sestre drage, što je Isus radio, kad su ga krivo tužili. Šutio je i nije se ispričavao. Dakle iz ljubavi prema Isusu, koji je takoder šutio, šutjeti ćete i vi, i nećete odati svoje sestre. Ili još manje, da bi možda pomislile: »*Čekaj samo, osvetiti će ti se ja!*« Nemojte nikada dopustiti takve misli. Zatim ćete otići i one krpe odnijeti na pravo mjesto, upravo kao da ste ih vi tu ostavile. I nikom ništa ne reći. I dragi Bog će vas zaista nagraditi.

3. Revno opsluživati Svetu pravilo

A sada, sestre drage, ljubite svoja Svetu pravilo. Opslugujte ga. Znate, što je rekao sv. Augustin? Rekao je: »*Govorim kao biskup, ta nisam video na ovoj zemlji boljeg čovjeka: od redovnika, koji točno vrši svoje Svetu pravilo. I opet govorim kao biskup, da nisam video goreg čovjeka na zemlji, od redovnika koji ne vrši svoje Svetu pravilo.*« Drage sestre, ja vam to isto velim! Nema boljeg čovjeka na zemlji od redovnika, koji drži i opsluguje svoje Svetu pravilo, a opet nema goreg čovjeka od redovnika koji ne drži do svojeg Svetog pravila. Promislite, drage sestre, ako mi ne držimo do našeg Pravila, pa mi smo gori ljudi od onih koji žive vani u svijetu. Da, sestre, baš mi redovnici i redovnice. Jer, pazite, sestre drage, koliko briga imaju ljudi vani oko uzdržavanja tijela. Pomislite samo, vaši rođaci, recimo vaši roditelji, vaše sestre, braća! Što ja znam koliko briga oni danas imaju. Naprimjer vaša

šogorica ima vrlo malu svotu novca, a sad mora ići na trg, pa mora kupiti nešto voća, mora kupiti povrća, tamo opet mora ići u trgovinu da kupi brašna i soli i druge stvari, a nema novca za sve to. I sad ona razmišlja, razbija glavu što kupiti, što je za sada nužnije, a zapravo nužno je sve, i sada ona ne zna što kupiti. A vidite, sestre, od svih tih briga mi smo slobodni. Jedina briga koju mi imamo jest briga za dušu, i to da vršimo svoje Svetu pravilo! Pa, sestre, ako ga ne držimo, što smo mi onda? Gori smo nego svjetovnjaci. Jer kolike mi milosti primamo ni jedan čas ne prođe, a da ih ne dobijemo. I, sestre drage, mi ćemo odgovarati dragom Bogu za sve to. Zato vam opet stavljam na srce, ljubite svoje Pravilo, čitajte ga i razmišljajte o njemu. A, onda čitajte i hranite svoju dušu duhovnom, hranom koju su vam ostavili vaši sveti Utemeljitelji!

4. Zaključne misli

Vaš je Red tako duhovno bogat; da vi ne morate ići prosjačiti u drugih redova duhovne hrane. Vaši sveti Utemeljitelji ostavili su vam bogatu baštinu, tj. mnogo lijepih spisa. Zato, sestre, čitajte ih i hranite tako svoje duše s njima. A onda, sestre drage, pazite na šutnju. Kad se dade znak da je započela šutnja, mora svuda nastati tišina. Mir! Kao da nema nikog u kući. A vi se sve povucite u Presveto Srce Isusovo i tamo boravite. Nastojte, sestre drage, da u svojoj nutrini

izgradite duhovni život. Da budete svete sestre. I onda, sestre drage, pazite na sestrinsku ljubav. Nikada se ne smijete pravdati. Nikada nemojte jedna drugoj protusloviti kod posla. Ili da bi jedna drugoj nametala svoj ukus, pa ako vas ta sestra ne posluša, ne svađajte se s njom, niti je mrzite. Naprimjer ovu sobu u kojoj se sada nalazimo, pretvorit ćemo u spavaonicu. Sada treba smjestiti krevet i jedna sestra voli zrak pa kaže: »*Ovdje kod prozora je najzgodnije mjesto.*« Druga koja ne voli toliko zrak, jer se boji da će prehladiti grlo, opet veli: »*Ma ne tu kod prozora, ovdje je u kutu baš prikladno mjesto.*« Treća opet veli: »*Ah, ne u kutu, ovdje kraj vrata baš je zgodno mjesto.*« I vidite sada, svaka ima svoj ukus i hoće li se zato svađati, što niste sve jednakomisli? Ne, sestre! Nikako! Gdje god možete popustite i nemojte se svađati! Ja vam to zabranjujem! Opst vam velim, drage sestre, moja je žarka želja da vi budete sve svete. Ništa ne smeta što vas je malo. Samo budite vjerne. Tako da se bude moglo reći: »*Ovih je sestara vrlo malo, ali su zato sve zaista krepasne i svete sestre!*« A onda, sestre, nastojte oko toga, kao što sam vam naglasio na da budete »*posude duhovne, posude časne i posude uzorne pobožnosti*«. Da zadržite u sebi revnost, žar i duh novicijata. I da nikada ne dopustite da vaš stari čovjek sa svojim nagnućima opet izbjije van, a još više da mu ne dopustite da opet vlada. U tome nastojanju i borbi neka vas pomogne Presveto Srce Isusovo i Majka Božja. Amen.

PISMA SVEĆENICIMA

Promisli da li sav u rukama Duha Svetoga? Ravnaš li se po Njemu? Slijediš li Njegovo vodstvo, Njegovo prosvjetljenje? Možeš li reći da na svaku Njegovu milost odgovraš spremno i vjerno? Da li Ti je prva i najveća briga Tvoj duhovni napredak, Tvoja sličnost sa Božanskim Zaručnikom Tvoje duše? Da li si umro svemu što On neće od Tebe? Jesi li vjeran svojim obećanjima?

Živiš li životom svete molitve, odricanja sa svetom voljom Božjom? Eto ti predmeta o čemu ćeš se ispitati prigodom ovih svetih dana. Učini malu rekolekciju i dobro ispitaj svoju savijest te se duhom nastoj obnoviti s pomoću milosti Duha Svetoga.

(AP I/17, 71- 2)

Novaci sa svojim meštom fra Jurom Jurić-Šimunovićem, ovogodišnjim propovjednikom u Trodnevniči, hodočastili na grob Časnoga sluge Božjega oca fra Ante Antića

Trojica novaka Antićeve provincije, fra Marko Pudar, fra Davor Landkušić i fra Ivan Novaković, hodočastili su u prigodi proslave 52. obljetnice smrti Časnoga sluge Božjega sa svojim meštom (odgojiteljem) dr. fra Jurom Jurić-Šimunovićem na grob časnoga sluge Božjega oca fra Ante Antića. Došli su 2. i ostali do 5. ožujka.

O. meštar dr. fra Jure Jurić-Šimunović, propovijedao je drugi dan trodnevnice, za ovogodišnje Antićovo, 2. ožujka. Tema njegove propovijedi bila je *Časni sluga Božji odgojitelj braće novaka i bogoslova*.

DUHOVNA OBNOVA U SAMOSTANU SESTARA SV. KRIŽA NA VRHOVCU U ZAGREBU

U subotu 11. ožujka o. vicepostulator dr. fra Josip Šimić držao je cjelodnevnu duhovnu obnovu u samostanu časnih sestara Sv. Križa. U obnovi je sudjelovalo više od 60 sestara. Više starijih sestara poznавало је Časnoga slугу Božjeg, па су vrlo aktivno sudjelovale u obnovi. Tematski naslov obnove bio je navod iz pisma o. Antića jednoj redovnici: »*Zivjeti zajedno s utjelovljenom vječnom Mudrošću Očevom. Njoj se klanjati i slijediti poništenje, sakrivenost, poslušnost i siromaštvo Vječne Riječi. Tim svetim osjećajima neka su ispunjene Vaše molitve, Vaša djela i cijeli Vaš život*« (AP II/43, 10).

Obnova je započela u 10 sati zavjetnom molitvom za proglašenje blaženim Časnoga sluge Božjega i za milosti po njegovu zagovoru. Obnova se sastojala od uvoda u kojem je o. Šimić ukratko opisao život Časnoga sluge Božjega, a nakon toga protumačio i tijek njegove kauze, tj. postupka za proglašenje blaženim.

Nakon uvoda slijedilo je prvo razmatranje koje je voditelj naslovio: *Trpjeti i stvarati u Kristu: Spasitelj nas zove da mu pomognemo nositi teški križ*. U njemu je voditelj protumačio brojne ulomke iz Antićevih pisma, koja je pisao u korizmi svećenicima,

redovnicama, redovnicima i vjernicima laica-
ma. U brojnim korizmenim pismima Časni
sluga Božji naglašavao da je korizma sveto i
spasonosno vrijeme, koje trebamo iskoristiti
za naše posvećenje u životnom pozivu na
koji nas je Bog pozvao. On tako piše dvjema
osobama u svijetu: 1. »S pomoću Božjom
započeli smo svetu Korizmu (...). vrijeme
sveto i spasonosno. Sveti Crkva hoće da se

duhovno obnovimo i spremimo kako ćemo
dostojno slaviti najveća otajstva našega spa-
senja« (AP III/36, 56) i 2. »Promislite dobro,
koliko smo u našem životu proživjeli svetih
korizmi, a nismo se duhovno preobrazili,
postali drugi, bolji, nova stvorenja u Isusu
Kristu. Zašto je tako prošlo vrijeme? Nismo
imali svete ljubavi! Bez ljubavi u duhovnom
životu nema napretka« (AP III/34, 1). Jednoj
redovničkoj osobi piše: »Ovo nam mora biti
jasno. Isus pred nama stupa kao naš Spasi-
telj sa svojim križem i zove nas da ga slijedi-
mo, da Mu pomognemo nositi Njegov teški
križ (...)« (AP II/49, 7). Jednog svećenika
potiče: »Zato u poniznosti i živoj vjeri prati
Isusa kroz ove dane promatraljući (...) Njego-
vu ljubav pema tebi, Njegovu dobrotu i milo-
srđe u Tvojem životu. To će izazvati u tebi nove
i žive osjećaje zahvalnosti i ljubavi. Ti ćeš
razumjeti kako je velik, dobar i neizmjerno
milosrdan Gospodin, pa će te milost prosvi-

jetliti i napuniti pripravnošću i prezirom svega što Bog nije» (AP I/17, 52).

Voditelj duhovne obnove fra Josip nakon gornjeg uvoda meditaciju je podijelio na nekoliko dijelova: 1. Iskoristiti korizmeno vrijeme milosti; 2. Naše patnje i boli, pridružene Kristovim patnjama postaju izvor milosti i obraćenja; 3. Povezanost osobnih patnji patnji svete Crkve i našega naroda s Kristovim patnjama i 4. Predati se Kristu i biti zauvijek Božji. U sva četiri dijela o. Šimić je duhovno promišljanje temeljio na navodima iz pisama Časnoga sluge Božjega, nekada doslovno, a nekad po smislu. Razmišljanje je završio posve poticajnim završetkom jednog pisma o. Antića jednoj osobi u svijetu: »*Isus je vaš cilj i život! Njegova je ljepota nestvorenna, Njegova je ljubav božanska, Njegova dobrota vječna! Temelj na kojem ste utemeljeni jest Isus! On je izvor svega dobra što ovđe vidimo ili zamislimo. Da vaš duhovni život bude solidan, u svemu vas ima voditi*

sveta vjera! U vašim djelima ima vladati svrhunaravna, čista nakana: Sve za Boga, sve za Isusa Krista» (AP III/35, 12).

Nakon ovog razmatranja voditelj je pročitao nekoliko ulomaka iz nagovora koji je Časni sluga Božji održao klauzurnim Sestrama pohoda Marijina (Mošćenička 3, Zagreb) 4. rujna 1954. u kojima tumači i propituje svakodnevni - redoviti život redovnica u klužuri: *Kako sačuvati ideale i zanos iz novicijata?; Međusobno poštovanje, ljubav i poslušnost i Zaključak*. Od ovog broja počinjemo objavljivati *Nagovore Časnoga sluge Božjega Sestrama Pohoda Marijina*. Spomenuti nagovor, prvi u nizu, donosimo u cijelosti u ovom dvobroju lista Dobri otac Antić.

Popodnevno razmatranje naslovljeno navodom iz jednog Antićevo pisma jednoj osobi u svijetu: »*Moramo sve uložiti (...) dok Isus ne postane, ne bude sve naše» (AP III/5).* Voditelj je započeo Božjim pozivom Izraelcima: »*Sveti budite! Jer sam svet ja,*

Jahve, Bog Vaš!« (Lev 19, 2) i nastavio Antićevim riječima u tekstu Bog moj i sve moje u kojem kaže da Isus kuca »na vratima moga srca, želeći da mu otvorim« (AS I/3). Voditelj je opisao kako je Časni sluga Božji shvatio da treba biti kristocentričan, a ne egocentričan i kako je to savjetovao svima koje je duhovno vodio, kao i onima koji su se kod njega isповijedali. Svi koji su dolazili k fra Anti brzo su shvaćali da je Krist središte

njegova života i da je Kristov križ središte Antićeve svetosti, te da im on nastoji protumačiti kako će oni postati kristocentrični, jer su svi pozvani živjeti kristocentrično. Časni sluga Božji trajno je naglašavao da kristocentričnost podrazumijeva križ i da »sve patnje ovoga svijeta nisu ništa prema budućoj slavi koja se ima očitovati« (Rim 8, 18).

Sudionica

DUHOVNA OBNOVA U KRMELU M. B. BISTRičKE I BL. ALOJZIJA

»NEMAM DRUGIH ŽELJA NEGO PREOBRAZITI SE U KRISTA« (AP II/6, 33)

U srijedu 15. ožujka o. vicepostulator dr. fra Josip Šimić držao je cijelodnevnu duhovnu obnovu u Karmelu M. B. Bistričke i bl. Alojzija. U obnovi je sudjelovalo više od 20 sestara. Tematski naslov i ove obnove bio je navod iz pisma o. Antića jednoj redovnici: »Živjeti zajedno s utjelovljenom vječnom Mudrošću Očevom. Njoj se klanjati i slijediti poništenje, sakrivenost, poslušnost i siromaštvo Vječne Riječi. Tim svetim osjećajima neka su ispunjene Vaše molitve, Vaša djela i cijeli Vaš život« (AP II/43, 10).

Obnova je započela u 11 sati zavjetnom molitvom za proglašenje blaženim Časnoga sluge Božjega i za milosti po njegovu zagovoru. Obnova se sastojala od uvoda u kojem je o. Šimić kratko predstavio, a zatim opisao život Časnoga sluge Božjega, a nakon toga protumačio i tijek njegove kauze, tj. postupka za proglašenje blaženim. Nakon uvoda slijedilo je prvo razmatranje koje je voditelj naslovio: *Trpjeti i stvarati u Kristu: Spasitelj nas zove da mu pomognemo nositi teški križ.* U njemu je voditelj protumačio brojne ulomke iz Antićevih pisama, koja je pisao u korizmi svećenicima, redovnicama, redovnicima i vjernicima laicima.

Popodne u 15 sati voditelj je na početku pročitao dva ulomaka iz nagovora koji je Časni sluga Božji održao klauzurnim Sestrama pohoda Marijina (Mošćenička 3, Zagreb) 4. rujna 1954. u kojima tumači i propituje svakodnevni - redoviti život redovnica u klauzuri: *Kako sačuvati ideale i zanos iz novicijata?* i *Revno opsluživati sv. Pravilo.* Popodnevno razmatranje naslovljeno navodom iz jednog Antićeva pisma jednoj osobi u svijetu: »Moramo sve uložiti (...) dok Isus ne postane, ne bude sve naše« (AP III/5) voditelj je započeo Božjim pozivom Izraelcima: »Sveti budite! Jer sam svet ja, Jahve, Bog Vaš!« (Lev 19, 2). Niže donosimo promišljanje jedne sestre o osobi Časnoga sluge Božjega i duhovnoj obnovi temeljenoj na njegovoj duhovnosti.

O. Ante Antić u Karmelu Majke Božje Bistričke i bl. Alojzija Stepinca u Mariji Bistrici

Kao što je pedesetih godina prošlog stoljeća rado posjećivao karmel u Brezovici, tadašnji jedini karmel u Hrvatskoj, u ulozi duhovnika, ali i u potrazi za osamom, tako je 15. ožujka 2017. rado, posredstvom fra Josipa Šimića, vicepostulatora kauze za njegovo proglašenje blaženim, o. Ante Antić došao u posjet sestrama karmeličankama u Mariji

Bistrici. Neke od onih sestara koje su došle iz Brezovice na osnutak samostana u Mariju Bistricu sjećaju se Časnog sluge Božjeg ili iz osobnih susreta ili iz priča drugih sestara, koje su ga susretale, a mlađe su sestre slušale te uspomene, ali i čitale životopise o njemu i njegove zapise i tako ga zavoljele. To je bio razlog da je jednodnevna duhovna obnova, nadahnuta njegovim mislima, s radošću i zanimanjem dočekana u karmelu u Mariji Bistrici kao okrepa i poticaj kroz korizmeni, ali i redovnički hod. Fra Josip Šimić predstavio je kratak životopis o. Antića, i tijek njegove kauze za proglašenje blaženim, a zatim iznio prigodne misli iz pisama o. Antića o svetom korizmenom vremenu, potom je pročitao dva nagovora o. Antića sestrama Pohoda Marijina o konkretnom življenu redovničkog života i završio izlaganjem o kristocentričnosti kao bitnoj odlici života Časnog sluge Božjeg. Bilo je vremena i za pitanja sestara na koja je u svojoj svestranosti i temeljitosti fra Josip davao zanimljive odgovore. Kroz cijeli susret mogla se stvoriti ili upotpuniti slika o. Antića, i nakon pedeset i

dvije godine od njegove smrti i o stotoj obljetnici njegova svećeničkog ređenja, kao vrsnog odgojitelja, oca i iskusnog duhovnog vode.

Jezik kojim govori o. Antić za nas danas ostaje nerazumljiv, doduše pobožan jezik, ali apstraktan jer u nama često vlada pustoš i praznina, ustvrdio je vicepostulator. Tada govor o Božjoj ljubavi o kojoj govori o. Antić za nas ostaje samo nešto s čim ne znamo što bismo. Unatoč tome, čini se da ipak i danas možemo prepoznati autentičnost govora nekoga tko je uistinu susreo Krista i s Njim se suočio i da zapravo u dubini čeznemo za tim i takvim govorom koji će nas dovesti bliže tom iskustvu. Ono što danas nama, kao redovnicama, može biti iznimno korisno to je vidjeti na konkretnom primjeru kako istinsku želju »*biti svet, biti kao Isus, preobraziti se u Isusa*« pretvoriti u odvažnu i otvorenu molitvu i zatim kako se ona pretvara u život. To nam upravo govori o. Antić i potvrđuje svojim životom. On nam govori da je potrebno baš sve uložiti samo u to da se oslobođimo onoga što nam smeta da Isus postane sve naše. Vidi-

mo da takvo nastojanje Božja milost podupire i čini ostvarivim. Isus treba postati naše središte, uči nas o. Antić. Koliko god to zvučalo samozrumljivo za kršćanina, a osobito za redovnika ili redovnicu, važno se na to stalno iznova vraćati jer se inače raspršimo na mnoge nevažne stvari, a Krista ne može ništa zamijeniti. O. Antić kroz Isusa gleda cijeli redovnički život i naglašava da je samo za Njega sve što činimo. Promatrati Isusovu ljubav i pitati se kako odgovoriti na tu ljubav za o. Antića zadaća je svakog kršćanina, a osobito posvećene osobe. Korizma, kao povlašteno vrijeme, prigoda je, po njemu, da se dokažemo kao kršćani. Već u svoje vrijeme o. Antić uviđa da je križ „izšao iz mode“, no On upravo upućuje na taj križ kao izvor spasenja. Svoje suvremenike očinski bodri u njihovim patnjama i upućuje ih da se uče od Isusa podnositи ih i da ih povežu s Njegovim patnjama i prikazuju za patnje naroda i Crkve. Svojim im primjerom pokazuje kako slijediti Krista patnika i križonošu, rekao je fra Josip Šimić.

Pomoću o. Antića i njegova pogleda na križ možemo i mi preispitati svoj pogled na križ i poimanje smisla križa i obnoviti ga tako da nas otvori za smisao žrtve, odnosno za istinsku ljubav. Fra Josip je naglasio kako Časni sluga Božji ne zaboravlja spominjati i slavu koja dolazi nakon patnje i sreću u Kristu. Zadivljuje s kolikom je predanošću i ljubavlju o. Antić skrbio za tolike duše laika, redovnika, redovnica, svećenika. I u tome može biti uzor i poziv na obnovu klasičnog duhovnog vodstva koje je danas u velikoj mjeri zanemareno.

Njegova jednostavnost, milosrdnost, blagost kao i skrb za siromašne te učinkovito poticanje drugih na konkretnu materijalnu pomoć potrebitima odaju čovjeka koji je, kako sam kaže, imao milost živjeti u prisnom zajedništvu s Isusom, što je plod njegove žarke i jedine želje i usrdne molitve.

Sestra karmeličanka

SJEĆANJA TROJICE NAJSTARIJE BRAĆE PROVINCije NA FRA ANTU ANTIĆA

OBJAVLJENO U LISTU POČECI 9(2011.)
1, str. 40-43. [List Franjevačkih bogoslova -
Samostan (Split-Trstenik) časnoga služe
Božjega oca fra Ante Antića]

Stavljen na Portal klerikata,
2. veljače 2017.

Provincija Presvetog Otkupitelja ima 258 fratara plus postulanti i sjemeništarci, što ju čini najbrojnijom redovničkom zajednicom u Hrvatskoj. Osobito se ponosimo najstarijom braćom koji su s nama podijelili svoja sjećanja iz mladosti, posebno iz klerikata. Ova braća imaju više 90 godina, a to su: fra Petar Bezina, fra Karlo Jurišić i najstariji fra Vjeko Vrčić. (Danas su sva trojica braće pokojni). Tekst prilagodio i dopunio o. vicepostulator fra Josip Šimić.

Fra Vjeko Vrčić: Duhovni kronicar Imotske krajine

(Imotski, 28. veljače 1914. - Imotski, 9. srpnja 2014. u 101. g. života)

Fra Vjeko je rođen u Imotskom 28. 2. 1914. Filozofiju je učio u Sinju od 1932. do 1934., a studij bogoslovije u Makarskoj od 1934. do 1938. godine. Danas živi u imotskom samostanu. Ističući da je mirno doživio visoku dob, fra Vjeko zahvaljuje dragom Bogu što – kao najstariji svećenik Provincije, a i Splitsko-makarske nadbiskupije – još uvijek može govoriti misu i ispovijedati te tako pomoći braći u samostanu. »Pošto sam rođen vrlo blizu samostana u Imotskom – nastavlja fra Vjeko – kao mali tamo sam često dolazio. Kada sam bio u drugom razre-

du osnovne škole, sreо me kod velikog oltara fra Ante Antić i upitao me: "Bi li ti rado služio misu?" Pristao sam i rado sam dolazio. Taj isti sveti bit će mi magistar (odgojitelj) u bogosloviji četiri godine i spremiti me za svećeničko ređenje.« Privučen njegovim primjerom, otišao je u sjemenište, a potom u novicijat 1931. godine u Zaostrog, gdje je redovnička disciplina bila teška. Tu se s kolegama spremao za polaganje redovničkih zavjeta: siromaštva, čistoće i poslušnosti.

Fra Vjeko nam dalje priča o životu nakon Zaostroga: »Prešli smo u Sinj. Filozofija je morala biti glavna. Imali smo tekstove na latinskom jeziku, a učiti je bilo teško. Magistar nam je bio neobično strog. Klerikat je bio uvijek zaključan: nisi mogao nikamo. Dizali smo se u pet sati ujutro, išli u kor gdje smo molili oficije (liturgiju časova). Magistar bi čitao razmatranje. Neispavan, satrven učenjem i školom, naslonjen na prozor – odmah bih zaspao. Uvečer, prije večere, bilo je razmatranje za svu samostansku obitelj. Hranili smo se redovito zajedno s ostatim fratrima u samostanu. Za nas mlade bilo je slabo, trpjeli smo. Svi smo ustrajali u patnji. Čekali smo kad će svanuti dan da se nađemo u Makarskoj, kod dobrog magistra fra Ante Antića.«

Nakon filozofije u Sinju (1936. godine filozofija iz Sinja premještena je u Makarsku), fra Vjeko odlazi u Makarsku. Opisuje nam život onđe, a osobito ulogu magistra fra Ante Antića: »Bogoslovija se nalazila u velikom kamenom zdanju blizu mora. U prizemlju su bili razredi za predavanja i školu. Na dva kata bile su sobe za bogoslove. Bilo je oko 30 bogoslova naše Provincije, a četiri

godine bili su tu došli bogoslovi zadarske, a onda i dubrovačke Provincije. Bilo je i njih oko 30. Dakle, veliko društvo. Vrata na bogosloviji nisu preko dana bila zaključana. Mogao je bogoslov u svako doba izići u dvorište i prošetati po miloj volji. Moglo se i po samostanu kretati prema potrebama. Trebalo je paziti na disciplinu. Trebalo se držati dnevnog rasporeda. Znalo se kad se ide na zajedničku šetnju i ljeti na zajedničko kupanje. Osjećali smo se kao slobodni ljudi, vezani zavjetima i posebnim zakonima.«

S posebnim se poštovanjem fra Vjeko prisjeća fra Ante Antića: »Upoznali smo se s magistrom fra Antonom Antićem. Fratar mila lica. S osmijehom se rukovao sa svakim od nas. Ta lijepa pojava pratit će nas pune četiri godine. Bio je duša života u klerikatu. Dragi Bog nam ga dao. Nastrojao je iskreno da svakom bogoslovu bude prijatelj. Pazio je na disciplinu. Prekršaj je znao i kazniti. Za veću pogrešku trebalo je čistiti zahod. Pri koncu bi se i on pridružio i pomogao kažnjrenom. Bio je neobično ponizan. Znao je posa-

vjetovati u pojedinim slučajevima, kad bi osjetio da netko nije za redovnički život. Nije mu se moglo ništa sakriti. Držali smo da ima u tome milosna saznanja.«

»Ponosan sam što sam diplomirao na Teologiji u Makarskoj – ističe fra Vjeko. - Drago mi je da današnji bogoslovi naše Provincije žive u centru u Splitu. Dionici su bogoslovskog fakulteta – zajedno s bogoslovima Splitske metropolije i studentima civilnog staleža čine veliku zajednicu. U današnje moderno doba to znači mnogo. Vrijedni profesori žele u duhu kršćanske ljubavi ospasobiti studente za proširenje Kristova kraljevstva. Pomogla ih Djevica Marija.«

Fra Petar Bezina: Neumorni tražitelj istine

(Prugovo, 14. travnja 1917. - Split, 1. veljače 2016. u 99. g. života)

Fra Petar je rođen 14. 4. 1917. u Prugovu. Studirao je na Franjevačkoj visokoj bogosloviji u Makarskoj od 1938. do 1943. god.

Danas živi u samostanu Gospe od Zdravlja u Splitu. Fra Petar nam opisuje prve dane na bogosloviji: »Šestorica smo položili veliku maturu u Sinju 1938. i iste godine upisali se na studij bogoslovije. Kad smo došli u Makarsku, susret s fra Antonom Antićem bio je neobično iskren i otvoren, kao s majkom. Žarenjem očiju, otvorenošću srca, plemenitošću duše privlačio nas je. K njemu smo pristupali bez straha. U pet postojećih razreda bilo nas je oko četrdeset do pedeset bogoslova. Ubrzo smo se uklopili u dnevni red klerikata i u nastavni program bogoslovije. Profesori su bogoslovima jačali hrvatsku nacionalnu svijest.«

Fra Petar nastavlja svoj govor o fra Anti: »Njemu je bila povjerena dužnost duhovne izgradnje bogoslova. Bio je svećenik izgrađene osobnosti, franjevac sa svim odlikama u najvećem stupnju. Nije mu se moglo ništa prigovoriti. Sebe je potpuno predao Bogu, a svoje vrline je primjenjivao na mlade bogoslove. Načelo mu je bilo svakom utisnuti u dušu svijest o nazočnosti i providnosti Božjoj. Kod nekih je u potpunosti uspio kao kod

fra Rafe Kalinića, koji je to dokazao svojim kreposnim životom i mučeničkom smrću. Osobni razgovor bio je u njegovoj sobi, a najčešći na šetnji. Nekog bi bogoslova izdvojio iz skupine i s njim bi razgovarao. Imao je posebnu moć uočavanja duhovnog stanja. Prodirao je u dubinu duše. Teško mu je tko tajio. Nije nastupao ljutito. Bio je vrlo umiljat. Nikog nije prisiljavao da prihvati njegovo mišljenje. Mislim da nije bilo nikog tko bi na njega bio ljut. Poslije odlaska bogoslova iz Makarske redovito se s njima dopisivao.«

Fra Karlo Jurišić: Mudri učitelj života

(Sarajevo, 13. kolovoza 1918. - Makarska, 16. siječnja 2017. u 99. g. života)

Fra Karlo je rođen 13. 8. 1918. u Sarajevu. Studirao je u Makarskoj od 1938. do 1943. godine. Danas živi u makarskom samostanu. Fra Karlo nam je veoma živo pripovijedao o svojim klerikatskim danima: »U Sinju smo maturirali 1938. Malo kasnije je nastala Banovina Hrvatska kada je ta

matura bila priznata. Potom sam došao u Makarsku u bogosloviju koja je počela početkom rujna. U bogosloviji se moralo dosta učiti – nastavlja fra Karlo – a glavni predmeti, kao što su filozofija, dogmatika, moralka i crkveno pravo, predavali su se na latinskom jeziku. Ne samo da su se predavali na latinskom, nego smo mi morali i odgovarati na istom. Sredinom veljače 1939. završio je prvi semestar i tad smo išli u samostan u kojem je bilo najviše hrane jer ga komunisti još nisu orobili – a to je bio Zaostrog. U Zaostrogu smo bili tri dana, a tu nam je fra Bernardin Bajić kazivao sve znamenitosti zaostroškog samostana. Posebno je govorio o Kačiću.«

Fra Ante Antić je bio magistar i fra Karlu, koji ga se rado sjeća: »U Makarskoj smo imali magistra fra Antu Antića, to je jedan sveti čovjek, sluga Božji, kandidat za oltar. Fra Ante je bio čovjek koji je uživao glas sveca od svoga djetinjstva pa preko sjemeništa i klerikata do svećeništva i naposljetku do svoje smrti. O njemu su svi fratri govorili da je dobar čovjek, a on se sam nikada nije pohvalio niti o ikom jedne ružne riječi izrekao. Posebno se prisjeća duhovnih nagovora i šetnji s njim: Fra Ante je predavao mistiku i asketiku. Bio nam je isповједnik i duhovnik. Pisao je duhovna pisma, a mene je molio da mu ih tipkam. Svaki dan smo kao bogoslovi išli poslijepodne na šetnju, a magistar bi išao iza nas. Ljeti smo u pet sati imali zajed-

nički oficij (časoslov) u koru nove crkve s profesorima te meditaciju od pola sata, a nakon toga smo išli na kupanje. Na kupanje smo, isto kao i po gradu, išli u habitima.«

Opisuje fra Karlo i pojedinosti iz svakodnevног života: »U crkvu bi išli u dvoredu s rukama u rukavima – moleći "Miserere mei, Deus" (Smiluj mi se, Bože). Tada nas je u bogosloviji bilo tridesetak. U blagovalištu je za vrijeme jela bio muk, a netko bi čitao jedan odlomak iz Evanđelja, iz liturgijskog kalendara ili iz povijesti Reda i Provincije odnosno života svetaca – sve to na latinskom jeziku. Šutnja je bila ponedjeljkom, srijedom i petkom, a uvijek se čitalo do pola jela. Drugih dana smo smjeli razgovarati, ali nismo smjeli vikati. Kada bi došao neki župnik, onda bi gvardijan pustio govor. Bila je stroga disciplina.«

Riječima fra Petra Bezine završit ćemo svjedočanstva naše najstarije braće, a nadamo se da će nam svima pomoći za naše bolje i ljepše sutra: »Ljudima je bilo dovoljno otvoriti dušu. Oni su to osjetili. Zbog toga nikada nisu dopustili da njihov pastir bude gladan i da pogine. Bio je to težak, ali i ugodan život. Žrtva je urodila plodom. Čovjeka smo podigli iz mrтvila na noge, a on je život nastavio s vjerom. Žrtva i ljubav našeg čovjeka ne smije se zaboraviti. Do smrti mora se biti s njim!«

Fra Ante Bešlić

PISMA SVEĆENICIMA

Molim Te, gorljivo služi Gospodinu. To On zaslužuje i od Tebe traži. Lako se izgubiš i zapustiš u onoj svojoj revnosti i delikatnosti s Gospodinom. Još ne znaš sebe svladati, obuzdati naglost, brzinu i lakomislenost. Brzo Te zanese momenat i počećeš izgubiš vlas nad sobom. Iako to nije u većim stvarima i težim snalaženjima, ipak se dogodi u svagdajim poslima i radnjama.

S pomoću Božjom nastoj sve više provadati i prisutnost Božju u životu. Koliko možeš, ostani što više sjedinjen s Gospodinom. Posebno nastoj oko ujedinjenja svoje volje sa svetom voljom Božjom. Ovo nastoj steći u svim momentima života. Sve radi iz ljubavi. Sebe u svemu zaboravi i traži samo čast, slavu Božju.

(AP I/17, 71 - 3)

UVOD U IZNESENA SVJEDOČANSTVA

Donosimo sedam svjedočanstava Antićevih štovateljica i štovatelja u kojima iznose svoja iskustva zagovora Časnoga sluge Božjega. Prvo pismo je zapravo molitva Časnom služi Božjem za obitelj a posebno za djecu, kao molitva da ih preporuči sv. Tereziji Velikoj i sv. Tereziji od Djeteta Isusa. Drugo pismo je zapravo Božićna. U trećem pismu pošiljateljica moli za svoju djecu i pokojnog supruga. Četvrto pismo piše djevojka koja po zagovoru Časnoga sluge Božjega moli za ostvarenje pravoga kršćanskog braka. U petom pismu iznosi svoja životna iskustva koja je prolazila moleći se zagovoru Časnoga sluge Božjega. U šestom pismu jedna Antićeva štovateljica opisuje kako je svoju prijateljicu zavjetovala ocu Antiću i kako je ona ozdravila. U sedmom pismu jedna redovnica opisuje kako je proživljavala dijagnozu raka pluća, operaciju, kemoterapiju i izjavu liječnika da je nakon treće kemoterapije čudesno ozdravila. Opisuje kako se sama molila ocu Antiću i kako ju je sestra predstojnica preporučila Gospo Lurdskoj i ocu Antiću.

Sva ova svjedočanstva trebamo shvatiti kao osobne stavove određenih osoba koje iznose svoje stavove i uvjerenja o čudesnoj Božjoj pomoći po zagovoru oca Antića. Zato ih takvima trebamo razumjeti i shvatiti.

1. Pismo stiglo u Vicepostulaturu 22. studenoga 2016. (poslano 18. studenoga 2016.)

U pismu, koje je stiglo iz Baške Vode, nije navedeno tko šalje. Pismo sadrži samo kratku molitvu preporuke i zahvale Časnom služi Božjem. Na poledini lista pisma nalazi se dječji crtež Bl. Djevice Marije Karmelske

u gornjem dijelu i dvije svete Terezije koje prosvjetljuje Duh Sveti. U pismu je priložena pretplata (50 kn) i milodar (50 kn). Ovdje donosimo cijeli tekst.

Bože moj i Gospodine moj, u pomoć mi priteci!

Dobri oče Ante Antiću! Uvijek ti se preporučujem u molitvi, a posebno za moju djecu. I sada te molim budi s njima u školi, uzmi sve njihove brige, probleme i teškoće i ti ih riješi na najbolji način, a ja će i dalje uvijek svjedočiti o tvojim zagovorima i pomoći koju nam izmoliš. Ne napuštaj nas nikada. Moli za nas da ustrajemo u vjeri, da uvijek nađemo vremena i za molitvu. Molimo te, preporuči nas i svetoj Tereziji (Avilskoj) i svetoj Tereziji od Djeteta Isusa da se i one zauzmu za nas molitvom i preporukom. Molimo te. Hvala za sve! Hvala!

Podaci o pošiljatelju/ici u Vicepostulaturi

2. Božićna čestitka stigla u Vicepostulaturu 27. prosinca 2016. (napisana i poslana 23. prosinca 2016.)

Dragi naš fra Josipe!

Neka Vam je blagoslovljjen Božić i sveto porođenje Isusovo, kao i puno sreće, zdravlja i mira u Novoj 2017. godinu. Dobila sam list dobrog oca Ante Antića. Puno Vam zahvaljujem. Javit će Vam se opširnije i poslati za preplatu. Dobivam velike milosti, kao »iz kabla«, s nebesa. Hvala Vam za sve! Pozdrav za sve Vaše suradnike. Divno pišete, pametno, mudro i veoma razborito. Čestitam Vam na svemu. Šaljite mi i dalje list. Ja ne radim, ali Bog će predvidjeti za sve naše potrebe. Bog Vas blagoslovio.

K.M.

Lijepo Vas pozdravljam i želim sretan Božić i Novu godinu 2017., s poštovanjem.

A. J.

4. Pismo stiglo u Vicepostulaturu

20. veljače 2017. (poslano

16. veljače 2017.)

Poštovani (...)!
Pišem Vam ovo pismo kako bih s Vama podijelila ono što osjećam u svojoj duši i što sam primila po molitvi devetnice sluge Božjega fra Ante Antića.

Prije svega, sigurno bi svih bili sretniji da postoji čudo koje bi eksperti priznali i pribrojili fra Antu za njegovo proglašenje blaženim a onda i svetim.

Međutim, ja želim s Vama podijeliti ona mala »uslišanja« koja se ne vide očima i ne daju se dokazivati, ali ih mi, molitelji fra Ante, primamo po molitvi i po tim malim čudima lakše kročimo ovim svijetom. Ja nisam znala za fra Antu, ali čitajući neke članke, naišla sam na članak sa fra V. Frkinom koji je spomenuo kako bi se mladi za izbor bračnog druga trebali utjecati fra Anti i moliti za pokojne branitelje

I tako je počeo moj put fra Anti i crkvi Gospe Lurdske.

Moja molitva je bila za jednog mladića i mene, da nas Gospodin po zagovoru fra Ante daruje tim najljepšim i najvećim darom Duha Svetoga, darom bračne ljubavi. Poznanstvo tog mladića i mene traje već dvije godine, ali taj mladić stalno ima korak naprijed pa nazad u našem odnosu. Ima veliko srce i dobar je čovjek, ali kad je ljubav i predanje u pitanju, ranjen je u prijašnjim odnosima, i sigurno nosi tragove, ali vjernik je i redovito ide na misu i ja vjerujem da Isus ozdravlja i blagoslivlja sve te njegove rane, ali eto situacija je takva kakva je. Sigurno bi svatko sa strane rekao: digni ruke, idi tamo gdje je sve lakše, ali ja sam odlučila ići tim putem, gdje molim da po tom braku i ljubavi, ozdravimo i mi i naše rane i da se dogodi ljubav, ali isto tako u

3. Pismo stiglo 27. prosinca u Vicepostulaturu 2016. (napisano i poslano 23. prosinca 2016.)

Dragi fra Josipe,

Kao i obično na kraju godine obraćam Vam se i molim za preporuku na misi za zagovor oca A. Antića za zdravlje moje sestre D. B. (...), njezina supruga J., sina L. sa suprugom L. i sinom J., te kćeri L. sa sinovima A., L., Š. i M. (koji je kao mali bio teško bolestan). L. još uvijek ide na redovite kontrole dojke poslije operacije. Njezin stariji sin A. ima sina L. od 3 godine, pa molim za zagovor oca A. Antića za njegovo zdravlje i mame M.

Moj suprug A. preminuo je 9. 6. prošle godine u teškim mukama. Još se nisam oporavila od toga i stalno to proživljavam i plaćem. Molim za zagovor oca A. Antića za moje zdravlje. Njegov sin G. nije se pokazao fer prema meni iako sam 40 godina bila prema njemu bolja nego da sam ga rodila. Samo molim da mu se prosvijetli pamet i da bude bolji prema meni.

Jučer, 22. 12. 2016., platila sam iznos od 200 kn za mene i 400 kn za moju sestruru D. i to preplatu na glasilo *Dobri otac A. Antić* za godinu 2017., a ostalo za troškove Vicepostulature.

vjeri i nadi sve sam predala u Božje ruke.
Neka bude volja Njegova.

Međutim, kada sam ušla u crkvu Gospe Lurdske i kleknula pred grobom fra Ante, sva bol, taj teški križ, sve nesigurnosti i padovi, kao da su bili izbrisani jednom običnom guminicom. To je bila tako jaka snaga, neopisiva. S tom snagom, čovjek s lakoćom može dalje. Kroz devetnicu primila sam puno malih znakova i od strane tog mladića, ali za mene je najvažnije i snagu da nosim sebe i njega u toj ljubavi koju imam u srcu.

Ja ne znam što je Gospodin po zagovoru fra Ante tom mladiću i meni pripravio, ali ono u što sam sigurna i što želim podijeliti s Vama, jest da jetoplina, i zagovor i snaga koju fra Ante spušta po svojim milosrdnim rukama na nas male grešnike neizmijerno velika, i sigurno je neopipljiva i nedokaziva, ali neovisno o tome, ja sam imala veliku želju posvjedočiti da ponekad i sama snaga koju primamo po zagovoru fra Ante znači puno nama malim ljudima u borbi sa svakodnevnim križevima i ljubav Isusovu koju on kao paukovu mrežu baca na nas da nas prati i čuva, znači jako puno.

Onaj tko nije spustio svoje koljeno i iskreno se pomolio pred grobom fra Ante, možda nikad neće imati priliku osjetiti koliko je fra Ante uistinu već sada svet među nama i s kolikom ljubavlju pazi na sve nas i ta njegova prijateljska ruka na našem ramenu je više i od samog uslišanja.

Za mene je fra Ante, postao moj dobri sveti prijatelj kojeg je Gospodin poslao svima nama kao našeg zaštitnika i zagovornika. I ja mu se i dalje utječem i molim za mog mladića i mene, i daj Bože da se po njegovu zagovoru dogodi i čudo toga braka, kako bi mogla posvjedočiti i pridonijeti da čim prije naš fra Ante bude proglašen blaženim, a za mene, kao što sam i napisala, već je postao i ostao moj sveti prijatelj.

Veliki pozdrav i neka nas sve dobri Bog i zagovor fra Ante prati i čuva na ovom našem zemaljskom putu.

K.

5. Pismo stiglo u Vicepostulaturu

23. veljače 2017. (napisano i poslano
21. veljače 2017.)

Mnogopoštovani fra Josipe!

Obećala sam Vam napisati opširnije pismo u vezi sa svim dobrim što sam primila i što primam od našega dobrog oca Ante Antića.

Ja to zaista ne mogu sve navesti. Zašto? Treba razgovor da se to bolje razumije. Tako je lakše. Slovo ponekad ubija, a riječ ozivljuje cijeli slučaj, jer je tu utkana duša onoga koji tu riječ prenosi.

Navest ēu glavne događaje.

Fra Vladimira Tadića upoznala sam u našoj crkvi sv. Ilike u Metkoviću. Poslije propovijedi, koja mi je prirasla srcu, pričala sam malo s njime. Ne znam točno koje je to godine bilo. Rekao mi je: »*Poslat ēu Vam list Dobri otac Ante Antić. On ēe Vas polako voditi. Čitajte to i tako živite.*«

Tako je i bilo. Vrijeme leti, godine prolaze, a ja sam polako zapostavljala moliti se A. Antiću. Zašto? Počela sam više pažnje posvećivati moljenju krunice Milosrdnome Srcu Isusovu u 15 sati popodne. I to je trajalo dugo. Živjelo se tako da sam u životu uvijek na prvoj borbenoj liniji, a u stvarnom životu, tj. svakidašnjem nekako u zadnjoj klupi. I čekaj dok dođe na tebe red (...) uvijek sam imala u srcu. Poteškoća je uvijek bilo, ima ih i sada. Slušajući pok. Tomislava Ivančića zaista sam doživjela oslobođenje od straha (iz ranog djetinjstva). Hvala mu za to. Međutim, gdje god bih išla, dolazila sam u kontakt s knjigama, časopisima. Uvijek bih nailazila na riječi našega Antića. Moj otac je umro 2013. I posebno od tada ljubav Oca kao zaštitnika, skrbnika, onoga koji misli na mene i kada ja ne mislim o njemu, nekako mi je otvarala oči duše i srca, da sam shvatila, pa to si ti, dobri oče Ante. Ti mene zoveš i briňes se o meni, to je čudo jedno. U malim (...) slušamo o novcu (jer ne radim), o duhovnom odgoju, o poniznosti. Ja Vam ne mogu nавести sve pojedinosti.

On bi me nekako doskočio - pomogao mi. Kad npr. trebaš proći neki put, ili dio tog puta, i pitaš se: Kako će? Kao ono Mojsije. A on kaže. Hajde, ja te šaljem, ja će biti s tobom. I on te nosi - ovo je istina što pišem. Vi ste mi sve ove godine slali glasilo *Dobri Otac Antić*. I tako ove godine, tj. 2016. negdje poslije Božića doživjela sam, rekla bih, vrhunac onoga što sam ja potajno željela u srcu, što samo meni pripada, preko teksta što ga je on (Antić) pisao na str. 41, a iz broja 3-4, što u tebi gledam. To je bila jedna eksplozija ljubavi, Duha Svetoga, radost koju poznaje jedino onaj tko je to iskusio. Ja sam počela pisati tekstove za *Glasnik mira - Međugorje* (siječanj 2017., 27 str.). Srce mi se otvorilo. Zapravo mnogo je toga pohranjeno u njemu i sada to samo izlazi van.

Hvala našemu Anti koji misli o najmanjima među nama. Prijatelju, pomakni se naviše.

Hvala i Vama koji se iskreno trudite za sve nas. Razgovarala sam s fra Petrom Lubinom. Poslala sam i njemu neke radevine za list *Marija*. U nekim se spominje Međugorje. Ja ne mogu drugačije nego kako sam čula i vidjela. Istina dira u srce i ona rastače sve, mozak i stanice. Na nama je, u nama je ona i progoni sve one koji je iskrena srca posredstvom Duha Svetoga žele slijediti.

Ako Vam odgovara, objavite nešto. Ako ne pohranite i ostavite za vedrija vremena koja dolaze za našu crkvu i nas kršćane.

Šaljem Vam dva svoja teksta prvijenca.

Još jednom Vam zahvaljujem za neizmjerni trud i rad oko Glasila, a i za sve drugo: Povjesni, teološki i fenomenološko-antropološki pokušaj analize - Prva teza - Druga teza - Treća teza.

Primite bezbroj pozdrava i neka Vas prati Marijin zagovor i molitve našega Ante Antića.

M. K.

6. Pismo stiglo u Vicepostulaturu

20. ožujka (napisano 15. ožujka 2017.)

Hvaljen Isus Marija!

Prije nekoliko mjeseci (13. 7. 2016.) bila sam na jednom molitvenom hodočašću u Mariji Bistrici. Tom prilikom posjetili smo i svetište Majke Božje Lurdske. Pomolili smo se, poslušali povijest svetišta. Ušla sam u sobicu dobrog oca fra Ante Antića. Tu sam osjetila nekakvu posebnu snagu i prisutnost.

Poštovani, sad Vam želim posvjedočiti i izreći svoju zahvalnost dobrom ocu fra Anti Antiću. Naime, negdje u to vrijeme moja susjeda i supruga moga rođaka operirala se i saznaла da boluje od karcinoma. Kad sam saznaла za tu dijagnozu, svaki dan sam molila molitvu za proglašenje blaženim oca fra Ante Antića i milost po njegovu zagovoru. Vjerovala sam da će moja molitva biti uslišana.

Dočekala sam taj dan. Nakon nekoliko mjeseci u mom razgovoru, sada sa bivšom bolesnicom, saznaла sam da više nema traga-va te bolesti. Bila sam presretna. Bože, hvala ti i slava! Ona je sada zdrava žena, vratila se svom poslu. Dobrom Ocu hvala i za sve usli-šane molitve koje je izmolio za moju obitelj.

Bog Vas sve blagoslovio!

S poštovanjem, Lj. G.

7. Svjedočanstvo stiglo na Antićevo 2017. u Vicepostulaturu

Od 2000. godine velika sam štovateljica časnoga sluge Božjeg oca Antića. Moja povezanost, s njime i molitva počeli su s

mojom bolešću. Trebala sam ići i na operaciju za koju su se prethodno tražile sve pretrage. Nakon obavljenih pretraga i snimka pluća pokazalo se da imam rak pluća. Ostala sam odmah na Jordanovcu u bolnici i za dva sam tjedna bila operirana kada su mi odstranili lijevo plućno krilo. Kako sam živjela u Zagrebu, prije svoje bolesti odlazila sam u crkvu Gospe Lurdske na svetu misu i vidjela sam ljude koji se mole kod groba oca Antića, no ja ga nisam poznavala, pa se njemu nisam niti molila. Nakon operacije liječnici su mi odredili kemoterapiju i zračenje, što inače čine svim bolesnicima od raka. Bilo mi je jako teško suočiti se s novonastalom situacijom i prihvati svoju bolest. Danju i noću sam molila Isusa da me uzme ili da mi olakša boli. To je trajalo sve do jednog poslijepodneva u veljači 2001. godine kada sam tako moleći se Isusu na križu čula jasni Isusov glas koji mi govori: moli se ocu Antiću. Nakon pola sata u moju sobu je došla sestra predstojnica da vidi kako sam. Ispripovjedila sam joj to što mi se netom dogodilo, a ona mi je priopćila kako ide Gospo Lurdskoj te da će moliti za mene devetnicu. Zahvalivši joj za molitvu, zamolila sam je da mi donese sličnu oca Antića.

Nakon operacije liječnici su mi odredili da moram primiti šest kemoterapija, što mi nije bilo nimalo lako. Osjećala sam slabost, mučinu, nemoć i bol, ali sam još više i žarče molila dobrog Oca Antića da mi pomogne. Nakon treće terapije, zahvaljujući mojim molitvama, osjećala sam se bolje. Kad sam došla da primim četvrtu kemoterapiju, nije

bilo doktorice koja je mene inače vodila (vrlo pobožna osoba), bila je na bolovanju, pa sam morala potražiti šefa odjela da odredi što će sa mnom biti dalje. Budući da sam prije toga povadila sve potrebne nalaze, ostao je sav zapanjen i spontano je izustio: »*Znate li Vi časna sestro, da se na Vama dogodilo čudo?*« Nalazi su pokazali da bolesti više nema, no liječnici ko liječnici ne vjeruju u čuda pa su odlučili, unatoč tomu, nastaviti s kemoterapijom do kraja. Meni je svakim danom postajalo sve bolje i bolje, lakše sam disala, nisam osjećala umor kao prije, bila sam mirna, opuštena i presretna jer dobro sam znala da me je Gospodin ozdravio po zagovoru dobrog oca Ante Antića. Evo me, i dandanas sam živa, dobro se osjećam, sve radim, premda su mi liječnici prognozirali malo vremena i proglašili me »otpisanom«, a to bi značilo da mi nema ozdravljenja. Ja i dalje živim, veoma često dolazim u crkvu Gospe Lurdske u znak zahvale ocu Antiću što me je ozdravio, a molim se također i za sve druge ljude koji su se preporučili u moje molitve. Upravo sam u tijeku četvrtog dana u sklopu Antićevih dana: *Započinimo korizmu sa Časnim slugom Božjim o. fra Antonom Antićem*, gdje osim što mu se zahvaljujem za uslišane molitve, također usrdno molim za sve bolesnike. I na kraju bih poručila svim štovateljima i štovateljicama sluge Božjega oca Ante Antića da vjeruju u njegov zagovor jer on nikoga od nas ne zaboravlja i sigurno će se za nas zauzimati kod našeg dobrog Oca nebeskoga.

s. V. J.

PISMA SVEĆENICIMA

Znam da imaš mnogo truda i mnogo muka u svom apostolskom životu. Ne kloni duhom, ne boj se poteškoća, jer Gospodinu služiti znači kraljevati. Vjerno sudjeluj s milošću Božjom i bori se kao pravi apostol Kristov za kraljevstvo Božje u sebi i u povjerenim dušama. Budi apostol slave i ljubavi Božanskog Srca Isusova i Bezgrješnog srca Marijina. To Ti želim uz ponovnu zahvalu, čestitku i sveti blagoslov.

(AP I/49, 4)

O. VICEPOSTULATOR NA HRVATSKOM KATOLIČKOM RADIJU

O. vicepostulator fra Josip Šimić, član Hrvatskoga mariološkog instituta KBF, bio je u srijedu 18. siječnja 2017. gost uživo u jednosatnoj radio-emisiji *Znakovi vremena* [od 17.30 do 18.30] Hrvatskoga katoličkog radija, koju uređuje i vodi gospođica Tanja Popić. Tema je bila: Godina Gospe Fatimske i Mariološko-marijanski kongres u Fatimi od 6. do 11. rujna 2016.

Fra Josip Šimić je u jednosatnoj emisiji *Znakovi vremena* odgovarao na pitanja gospođice Tanje Popić, voditeljice i urednice emisije. Kratko je iznio povijest marioloških (1950.) i marijanskih kongresa (prvih 7 od 1900. do 1912.), djelovanje Papinske međunarodne marijanske akademije (PAMI) koju je utemeljio hrvatski teolog fra Karlo Balić, obnovitelj marijanskih i utemeljitelj marioloških kongresa. Fra Josip je također progovorio o osnutku i djelovanju Hrvatskoga mariološkog instituta KBF-a u Zagrebu. Progovorio je i o jedinom međunarodnom mariološkom i marijanskom kongresu održanom u nekoj komunističkoj zemlji - 6. mariološkom (održanom u Zagrebu) i 13. marijanskom kongresu (održanom u Mariji Bistrici) 1971.

Nakon što je opisao povijesni i društveni kontekst u Portugalu i u Europi u 19. i početkom 20. st., koji je bio nesklon Crkvi i vjeri, progovorio je i o 6 različitim ukazanju u 19. st. i o 6 različitim ukazanju u 20. st. Zbog teške političkog stanja u zemlji i neprijateljstva prema Crkvi papa Pio X. 24. svibnja 1911 objavio je okružnicu *Jamdudum in Lusitania*. 1916. organizirano moljenje krunice za mir i utemeljen je Marijanski kruničarski savez.

Iscrpno je progovorio o Gospinim ukazanjima u Cova da Iria u župi Fatima 1917. videocima Luciji dos Santos, Franji i Jacinti Marto. Iznio je da je Gospinim ukazanjima prethodila priprava - po tri ukazanja Andela čuvara Portugala u 1915. i tri puta u 1916. Andeo čuvar Portugala štuje se od 1340. kada je portugalski kralj Alfons IV. pobijedio Maure kod Salada.

Gospa se u Fatimi 1917. ukazala 6 puta, od svibnja do listopada, svaki put 13. u mjesecu u Cova da Iria, jedino se u kolovozu ukazala 19.

kolovoza u Valinhosu pola kilometra udaljenom od sela Aljustrela, kada se ukazala Luciji, Franji i njegovu bratu Ivanu. Razlog zašto se Gospa nije ukazala 13. kolovoza jest činjenica da su vidiote 13. kolovoza građanske vlasti odvele u Vila Nova de Ourém i tamo ih ispitivale.

Na posljednjem ukazanju 13. listopada 1917. okupilo se oko 70 tisuća ljudi. Videocima se predstavila kao Gospa od Ružarija. Ukazanje je popratio ples ili igra sunca vidljiv svima nazočnima.

Gospa se s. Luciji dos Santos ukazala još dva puta: u Pontevedri [10. prosinca 1925. i 15. veljače 1926.] i jednom u Tuyu [u noći između 13. i 14. lipnja 1929.] u Španjolskoj. Mjesni biskup Leirie prihvatio je ukazanja 1930.

Fatimska ukazanja su ljudima bila silno zanimljiva, jer se stalno govorilo o tajnama koje je Gospa povjerila videocima: o viziji pakla koju je pokazala videocima, o obraćenju Rusije i posveti Rusije Bezgrešnom Srcu Marijinu. Ovo posljednje Gospa je navijestila 13. srpnja na trećem ukazanju. Prve dvije tajne s. Lucija je opisala u svojem trećem i četvrtom *Sjećanju*. Ljude je posebno zanimala treća tajna o atentatu na biskupa u bijelom, njegovu poniženju i patnji, što je posebno pogodilo vidjelicu Jacintu. Radilo se o atentatu na papu Ivana Pavla II. Treća tajna objavljena je tek 2000.

Gospa je zatražila od vidjelaca pobožnost pet prvih subota s molitvom krunice, ispovijedi i pričesti kao naknadu za grijehu nanesene njenom Prečistom Srcu.

Progovorio je i o proslavi 25. obljetnice ukazanja 1942. kada je cijela portugalska vlada došla u Fatimu na euharistijsko slavlje. Iznio je i to kako je dr. fra Stanko Petrov, profesor na franjevačkoj klasičnoj gimnaziji u Sinju i provincijal franjevačke Provincije Presvetog Otkupitelja, u godini proslave 25. obljetnice objavio knjigu o Gospinim ukazanjima u Fatimi pod naslovom *Čudo XX. vijeka*. Spomenu je i da je časni sluga Božji fra Ante Antić preporučivao i širio pobožnost Gospoj Fatimskoj.

Hrvatin Daleković

Fra Božo Morić

Crljenik (župa Stankovci), 20. prosinca 1947.
<> Šibenik, 4. siječnja 2017.

Fra Božo (Boro) Morić rođen je 20. prosinca 1947. u dijelu župe Stankovci u Crljeniku, od oca Jakova i majke Danice r. Klarić. S a k r a m e n t e kršćanske inicijacije primio je u rođnoj župi, gdje

je između 1954. i 1962. godine pohađao i osnovnu školu. Srednje je školovanje nastavio u Franjevačkoj klasičnoj gimnaziji u Sinju, u kojoj je uspješno maturirao u školskoj godini 1966./67. U franjevački je novicijat na Visovcu fra Božo stupio 14. srpnja 1964. godine. Prve jednostavne zavjete položio je 15. srpnja 1965. na Visovcu a svećane zavjete u Makarskoj 8. prosinca 1970. pred provincijalom fra Petrom Čapkunom.

Filozofsko-teološki studij fra Božo je pohađao na Franjevačkoj visokoj bogosloviji u Makarskoj i u Zagrebu, gdje je na Katoličkom bogoslovnom fakultetu i diplomirao 25. lipnja 1974. godine. Fra Božo je zaređen za đakona 29. lipnja 1972. u Drnišu po rukama mons. Josipa Arnerića, a za svećenika je zaređen u Sinju 1. srpnja 1973. po rukama nadbiskupa Frane Franića. Mladu je misu proslavio 15. srpnja 1973. u župi Stankovci.

U srijedu 4. siječnja 2017. godine u crkvi sv. Ante u Šibeniku na Šubićevcu biskup u miru mons. Ante Ivas služio je misu zadušnicu za redovnika-svećenika fra Božu Moriće koji je preminuo u samostanu na Šubićevcu

u pondjeljak 2. siječnja 2017. u 70. godini života, 53. redovništva i 44. svećeništva. Na oproštaju od fra Bože Moriće bili su šibenski biskup Tomislav Rogić, provincijal fra Joško Kodžoman te 79 redovnika i svećenika.

Rodbina, vjernici, časne sestre i osobni prijatelji došli su se oprostiti od fra Bože. Pjevanje je predvodio zbor župe sv. Ante na Šubićevcu pod ravnanjem Kristine Pešić, a za orguljama je svirala Tina Banovac. Sprovodne obrede, uoči mise zadušnice, na groblju Kvanj u Šibeniku predvodio provincijal fra Joško Kodžoman, a fra Ante Branko Periša održao prigodne riječi oproštaja.

Misu zadušnicu predvodio je mons. Ante Ivas, šibenski biskup miru, koji je između ostalo, istaknuo: »*Slavljem ove svete Mise zahvaljujem i zahvaljujemo Bogu za naše dugogodišnje poznanstvo, zajedništvo i iskrenu suradnju u služenju puku Božjem, u Crkvi koja je u našoj (i kako je često isticao, njegovoj) biskupiji šibenskoj. Najveći dio svoga života i svećeničkog i redovničkog služenja (gotovo 37 godina), od Dubrave i Bilica, od Visovca, evo do Šibenskog Šubićevca, fra Božo je s ljubavlju i poznatom upornošću i ustrajnošću, svim svojim snagama i sposobnostima, neumorno ugrađivao u ovu Crkvu Božju, koja je vjekovima odgajala i hranila dušu i svekoliku kulturu našega hrvatskog naroda na ovom našem (često) nemirnom tlu. Zahvaljujemo Bogu za njegovu sinovsku ljubav i brigu koju je iskazivao, blage uspomene našem biskupu Arneriću u godinama njegovog boravka „u miru“ u Unešiću, kao i za njegovu gostoljubivost, podršku i skrb koju je kao župnik i dekan Unešića iskazivao našim braniteljima u onim*

teškim i ponosnim godinama stvaranja i obrane naše domovine... «

Šibenski biskup mons. Tomislav Rogić propovijed je zaključio riječima: »*Samo nam vjera u uskrsnuće može dati snagu da već sada imamo čvrst temelj pod nogama, može dati smisao i odgovore na sva pitanja, može pomoći da prevladamo sve poteškoće, može nas podići da ostvarenje konačne pravde, istine i savršene ljubavi u Bogu. S tim pouzdanjem i u toj vjeri opraćamo se od pokojnog fra Bože koji je svojim redovničkim i svećeničkim služenjem ostavio traga u mnogim župama naše Šibenske biskupije. Molimo se svemogućem Bogu da se i na njega odnose Isusove riječi iz evanđelja: "Idem pripraviti vam mjesto. Kad odem i pripravim vam mjesto ponovno ću doći i uzeti vas k sebi da i vi budete gdje sam ja!" Neka mu dobri Bog podari mjesto u kući Oca nebeskog. Amen.«*

Mnp. o. provincijal je u svojem oproštajnom govoru između ostaloga istaknuo sljedeće: »*Susreti s tolikim potrebnima, iskušto barbarskog divljanja i uništavanja po Hrvatskoj za vrijeme Domovinskog rata, koje je osobno proživljavao s narodom i pripadnicima hrvatske vojske – posebno članovima 142. drniške brigade, kao župnik Unešića, moralo je ostaviti duboki trag u duši, u pameti, u srcu. U fra Boži je, bez sumnje, kucalo hrabro srce domoljuba i zauzetog duhovnog pastira, koje se nije ni pred kim i ni pred čim predavalо niti uzmicalo. I u najtežim danima Domovinskog rata, fra Božo je ostao uza svoj narod. Njegovu vjernost i požrtvovnost vodstvo 142. brigade HV htjelo je, u znak zahvalnosti, nagraditi i dodjelom vojnog čina, zašto je tražena suglasnost njegovog redovničkog poglavara. Ta je suglasnost, izopravdanog razloga izostala, budući da u to vrijeme još nisu bili uređeni i formalizirani odnosi između Hrvatske vlade i HBK, a kojima bi, između ostaloga, bile definirane i dušobrižničke nadležnosti i uloga katoličkih sveče-*

nika u Hrvatskoj vojsci. Ali i bez čina i vojnih odlikovanja, vjerujem da to priznanje, zahvalnost i živo sjećanje i danas traje u srcima protagonisti onog surovog vremena u kojem se rađala, branila i stvarala mlada hrvatska država.

Nikada nije lako portretirati nečiji psihološki ili duhovni profil, ali bih u ovoj prigodi ipak istaknuo da je fra Božo u svojoj ljudskoj prostodušnosti u svakom trenutku bio svjestan svoga svećeničkog zvanja i poslanja, u kojem je bio do kraja sretan i ispunjen, svjestan svoga svećeničkog dostojanstva koje je obranio i očuvao neokaljanim, svjestan svoje uloge da živi bliskost s običnim malim ljudima, posebno u njihovoj nevolji, da im pomaže, da se s njima raduje i tuguje, da ih predvodi sigurnim stazama, da s njima i od njih uči...«

Uz mnp. o. provijajala fra Joška Kodžomanu, od fra Bože su se oprostili: fra Željko Tolić, bivši provincijal, fra Marko Nimac, župnik Stankovaca, fra Marko Prpa uime kolega, uime župljana pročitala je Mirjam Tomljanović, fra Mirko Klarić, samostanski vikar. Pismenu sućut izrazili su: s. Svemirka Matić, Područno bratstvo OFS Zadar-Šibnik, Ivo Aleksić, Dinko Aračić, Mjesno bratstvo Franjevačkog svjetovnog reda.

Priredio fra Josip Šimić. Podaci preuzeti s portalna Provincije Presvetog Otkupitelja

Fra Karlo Jurišić

Sarajevo, 13. kolovoza 1918. <> Makarska, 14. siječnja 2017.

Fra Karlo Jurišić rođen je 13. kolovoza 1918. u Sarajevu od oca Ivana i majke Ane r. Cvitanović. Kršten je 21. kolovoza 1918. u Sarajevu, a krizman 17. svibnja 1931. u Sinju. Osnovno je školovanje fra Karlo

završio u Baškoj Vodi u razdoblju od 1924. do 1929. godine. Franjevačku klasičnu gimnaziju u Sinju pohađao je između 1929. i 1935. Nakon mature, fra Karlo je stupio u franjevački novicijat na Visovcu 31. kolovoza 1935. U razdoblju od 1936. do 1947. pohađao je filozofsko-teološki studij u Makarskoj na Franjevačkoj visokoj bogosloviji i Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, gdje je i diplomirao 30. rujna 1947. Svećane je redovničke zavjete položio 3. prosinca 1939. u Makarskoj pred provincijalom fra Antonom Cikojevićem. Red đakonata primio je 30. svibnja 1942. u Makarskoj od mons. Kvirina Klementa Bonefačića, splitskoga i makarskog biskupa, koji ga je 12. srpnja iste godine u Splitu redio za svećenika. Mladu je misu fra Karlo proslavio u Baškoj Vodi 19. srpnja 1942. Bio je štovatelj časnoga sluge Božjega oca Antića, koji mu je bio magistar. Trajno se zanimalo za tijek njegove kauze.

U ponedjeljak 16. siječnja 2017. godine u franjevačkoj crkvi u Makarskoj mons. Marin Barišić, nadbiskup splitsko-makarski, služio je misu zadušnicu za redovnika-svećenika fra Karla Jurišića koji je preminuo u bolnici u Makarskoj u subotu 14. siječnja 2017 u 99. godini života, 82. redovništva i 75. svećeništva. U koncelebraciji su bili provincijal fra Joško Kodžoman, njegov brat fra Gabrijel Jurišić, makarski gvardijan fra Ante Čovo, makarski dekan don Pavao Banić i 58 svećenika.

Članovi obitelji, rodbina, braća franjevci i biskupijski svećenici, časne sestre, vjernici i osobni prijatelji došli su se oprostiti od fra Karla. Sprovodne obrede, nakon mise zadušnice, na gradskom groblju u Makarskoj prevodio je makarski gvardijan fra Ante Čovo.

Misu zadušnicu predslavio je nadbiskup splitsko-makarski. Pjevanje je predvodio Franjevački zbor, a za orguljama je svirala Hana Vlaho. Započinjući propovijed, o. nadbiskup je progovorio o misteriju ljudskog života »*o kojem je pok. fra Karlo, kao profesor povijesti, učio od svoga učitelja Isusa Krista koji je osvijetlio našu tamu i dao nam nadu da ova naša sadašnjost ne završi u prošlosti. Smrt je povijest koja je obilježena prošlošću, a Isus Krist nam je preko smrti otvorio budućnost, 'novo nebo i novu zemlju', kako kaže apostol Ivan. Fra Karlo nam može biti svjedok ove nove povijesti, jer je Bog pobijedio smrt i pretvorio sve ono što nas je vuklo u prošlost u puninu stvarnosti, koju nam daje Isus Krist, a to je volja Božja da svi imaju puninu života u kući Božjoj».* U nastavku je o. nadbiskup rekao kako je fra Karlo doživio 99. godinu života, a uvijek je bio dinamičan, poletan, svježeg koraka, uvijek ugodan u razgovoru, pun vedrine i svježine. Zahvalio je fra Karlu na tome i nastavio rekavši kako i Provincija i Nadbiskupija mogu biti ponosni na njega jer volio Provinciju, Nadbiskupiju, grad Makarsku, Bašku Vodu.

Fra Karlo je pokazao svoju ljubav prema Nadbiskupiji, naglasio je o. nadbiskup, pišući nekoliko pisama da se vrati titul "primas" Nadbiskupije, koji ima samo 12 država u svijetu. To je obrazlagao da smo mi ovdje od davnine i da imamo pravo na to. Nadbiskup mu je zahvalio na toj ljubavi i odgovorio kako je danas drugo vrijeme, ali se fra Karlo nije mirio s tim odgovorom.

U oproštajnom govoru nakon euharistijskog slavlja mnp. o. provincijal fra Joško

Kodžoman istaknuo je: »*Naš je fra Karlo prelijepi i bogati mozaik svoga ljudskog, redovničkog i svećeničkog života stvarao gotovo sto godina. Onaj, kojemu je, kao redovnik i svećenik, čitav svoj život tako vjerno služio, davao mu je, kroz to vrijeme, snagu da uvijek bude ustrajan službenik vječnih evanđeoskih vrednota, ali i životno nadahnuće da se izdigne iznad prosječnosti i osrednjosti. Uspio je ostati daleko od svega onoga što narušava čast i dostojanstvo čovjeka Božjeg na zemlji.*«

Mnp. o. provincijal opisao je fra Karlov životni put iz kojeg donosimo sljedeće. Za života je vršio sljedeće službe u Crkvi, Redu i Provinciji: nakon nasilne smrti fra Petra Paviše, župnika Basta i Baške Vode, koga su partizani ubili u prosincu 1943. godine, na prijedlog Provincije, fra Karlo je kao mladomisnik imenovan župnikom te ispražnjene župe, ostavši u toj službi do 1949. kada postaje gvardijanom stana u Zaostrogu i župnikom. Tu će ostati do 1955. godine. Uz župničku službu u Zaostrogu, istodobno je pastoralno skrbio i za župe Pasićina (današnja župa Stashevica) i Plinu, Drvenik i Podaca. Prilike su bile iznimno teške i surove, osim neimaštine, vjernički narod Makarskog primorja i njegove svećenike najviše su mučili stalni politički pritisci, progoni, nasilje, iskustvo obespravljenosti, otimačine kao i sva druga onemogućavanja u normalnom životu i radu. Kao i brojni njegovi kolege iz nekadašnjega tzv. slobodnoga i slobodarskog poslijeratnog vremena, nesklonog Crkvi i njezinim službenicima, i fra Karlo je u prvim danima svoga svećeništva iskusio strah, progon i represiju te je do konca svoga ovozemaljskog života bio prožet traumatskim sjećanjima na to vrijeme. Bojazan za goli život, patnja zbog neizvjesnosti pred sutrašnjim danom, neimaština i druge ambijentalne nedaće prisilno su formirale psihu i duhovni profil mladog svećenika. I sam je, kao mladi svećenik, morao platiti, srećom ne u krvi kao toliki drugi, skupi danak oporom i brutalnom vremenu u kojem je iz pukotina ljudskih duša na svakom koraku progovarala komunistička mržnja prema vjeri.

Od 1955. do 1957. fra Karlo je živio u Zagrebu, gdje je na Katoličkom bogoslovnom fakultetu započeo svoj poslijediplomski studij i postigao licencijat (magisterij) iz crkvene povijesti, za koju se oduvijek zanimalo. Prinudnim prelaskom Franjevačke visoke bogoslovije iz Makarske u Zagreb, fra Karlo je na toj visokoj obrazovnoj instituciji počeo predavati crkvenu povijest do 1957., kada su stvoreni preduvjeti za povratak Bogoslovije u Makarsku. Vrativši se u grad pod Biokovom, od 1957. do 1994., uz redovitu profesorsku službu, kao prvu i najvažniju svoju obvezu, fra Karlo je djelovao kao pastoralni radnik, župnik, duhovnik i isповjednik. Deset je godina kao župnik poslužio župu Veliko Brdo (1959.-1969.).

Kroz to je vrijeme intenzivno prikupljao građu za svoju disertaciju „*Katolička crkva na biokovsko-neretvanskom području u doba turske vladavine*“. Konačno, 4. ožujka 1968. na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu fra Karlo je obranio svoj doktorski rad, koji je u proširenom izdanju i objavljen 1972. godine.

Na razini Provincije, fra Karlo je vršio službu tajnika od 1967. do 1970. i u više mandata bio član različitih provincijskih vijeća, kao što su Vijeće za izdavačku djelatnost, Vijeće za FSR, Misijsko vijeće... Uza sve to, fra Karlo je u dva mandata vršio i službu vikara samostana u Makarskoj.

Izmučen starošću i bolešću, te okrijepljen svetim sakramentima, fra Karlo je u subotu, 14. siječnja 2017., u 99. godini života, 82.

redovništva i 75. svećeništva blago u Gospodinu preminuo.

Najduži i najveći dio života fra Karlo je proveo kao profesor povjesne grupe predmeta na Bogosloviji, i to gotovo četiri desetljeća svoga života. Predavao je opću i nacionalnu povijest, povijest Franjevačkoga reda i Provincije, starokršćansku arheologiju, staroslavenski, komparativnu povijest religija, islam i znanstvenu metodologiju. Njegovi će ga studenti najviše pamtitи по njegovu osebujnom načinу predavanja, по živosti и suživljenošti s predmetnom materijom.

Na znanstvenom polju, fra Karlo je bio vrijedan i izuzetno plodan pisac. Čitava se njegova spisateljska djelatnost može podijeliti u dvije skupine: znanstveni i publicistički radovi. Bilo da je riječ o brojnim neriješenim pitanjima iz nacionalne i opće crkvene povijesti, bilo da je riječ o neistraženoj ili nedovoljno razjašnjenoj našoj provincijskoj prošlosti, svakom od tih pitanja fra Karlo je pristupao s krajnjom ozbiljnošću, s radoznalošću, te nadalje poštujući principe znanstvenog rada. Poseban, pak, interes, kao povjesničar pokazivaо je za teme i pitanja vezana uz njegov zavičaj i široki prostor Makarskog primorja. „Kačićev arhiv“, koji je osnovao kao gvardijan samostana u Zaostrogu, predstavlja najbogatiju zbirku djela i bibliografskih jedinica o fra Andriji Kačiću Miošiću. Zbog njegove zauzetosti oko istraživanja i promocije Kačića, od milja smo ga prozvali „Kačić“.

Vrijednost fra Karlova sveukupnoga znanstvenog i spisateljskog rada najbolje potvrđuje činjenica da su brojni njegovi radovi objavljivani u crkvenim i civilnim publikacijama, u izdanjima Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, u etabliranim

nacionalnim časopisima... Njegovi su radovi publicirani u više od šezdeset različitih časopisa i listova, te u tridesetak različitih zbornika ili drugih prigodnih izdanja.

Za svoj plodni znanstveni, kulturni i duhovni rad i stvaralaštvo fra Karlo je nagrađen i brojnim nagradama i odlikovanjima, među kojima se ističu: odlikovanje dr. Franje Tuđmana - Red Danice Hrvatske s likom Marka Marulića, Nagrada za životno djelo Splitsko-dalmatinske županije i Grada Makarske za životno djelo.

Od pokojnika su se oprostili njegov brat fra Gabrijel, pismeni oproštaj dr. fra Andđelka Domazeta dekana KBF-a u Splitu pročitao je fra Jure Brkan, umirovljeni profesor KBF-a u Splitu, Ante Škrabić, predsjednik ogranka Matice hrvatske u Makarskoj. U ime grada Makarske na oproštaju je bio dogradonačelnik prof. Miro Družijanić.

Sućut su pismeno izrazili predsjednik Vlade Republike Hrvatske Andrej Plenković, Tonći Bilić, gradonačelnik Makarske, fra Andrija Nikić, iz Hercegovačke franjevačke provincije, fra Josip Bebić iz Njemačke, Taja i Davorin Rudolf, Ivo Aleksić, Rino Ćapin, Darko, prof. Ivan Bekavac Basić, djelatnici Galerije Gojak, Općina Baška Voda, Pere Todorić, fra Jozo Župić iz Münchena, fra Bernardin Škunca, Bratislav Lučin, fra Marko Bitanga, Smiljana Šunde, Ante i Vanja Jurišić, Višnja i Vlado Barać s djecom, Književni krug, rodica Gita Čuljak s djecom, Milan, Gina i Gabrijela Gašpar, obitelj Josipa Berislava Filipović Grčić, fra Žarko Ilić iz samostana Humac, uprava Društva prijatelja kulturne Baštine, s. Silvana Klapež, s. Vesna Lapenda, Tomislav Panza, Joso Skelin, Ante i Helga Glibotić.

Stjepan Čarić otac fra Borisa Čarića

U četvrtak 10. studenoga 2016. preminuo je Stjepan Čarić (r. 1950.), otac fra Borisa Čarića. Sprovodni obredi obavljeni su na groblju sv. Nikole u Brnazama u subotu, 12. studenoga 2016. u 14 sati. Misa zadušnica

slavlјena je istoga dana u crkvi Gospe Sinjske u 15 sati.

Priredio fra Josip Šimić: Podaci preuzeti s portala Provincije Presvetog Otkupitelja

MILODARI U FOND VICEPOSTULATURE, PRETPLATE NA LIST I HONORARI

OD 13. 11. 2016. DO 31. 3. 2017.

Gospodin Tomislav Antić i obitelj, Zagrebačka cesta 183/III, HR - 10000 Zagreb $\diamond$ 600 kn (milodar); gđa Divna i Jure Bolanča, 46 Maxim St., West Ryde 21114, Sydney N.S.V., Australia $\diamond$ 400 kn (milodar i preplata); gđa Anica Dorčić, Velebitska 2, HR - 51523 Baška $\diamond$ 150 kn (milodar i preplata); gđa Deša Gabrić, P. Baburice 19, HR - 20350 Metković $\diamond$ 100 kn (preplata i milodar); gospoda Mara i Zlatko Gongola, Lektrščica 7, HR - 10040 Zagreb $\diamond$ 300 kn (milodar); gđa Vinka Ivasović, Nadbiskupa Scotija 2, HR - 21216 Kaštel Stari $\diamond$ 100 kn (preplata i milodar); gospoda Mirjana i Vjeran Ivošević, Am Borsdorfer 60, D - 60435 Frankfurt/M. $\diamond$ 50 € (preplata 2017. i milodar); gđa Anka Joković, Vukovarska 77, HR - 21000 Split $\diamond$ 200 kn (preplata i milodar); s. Vitomira Jurić, Držićeva 31, HR - 10001 Zagreb $\diamond$ 300 kn (milodar); gđa Ljubica Keserović, Peruanska 6, HR - 10000 Zagreb $\diamond$ 150 kn (preplata i milodar); gđa Marija Koncul, Stjepana Radića 96, HR - 20350 Metković $\diamond$ 80 kn (preplata i milodar); gđa Biserka Kranjec, HR - 49282 Konjščina Vukovarska 9 $\diamond$ 100 kn (milodar) gđa Ana Marija Laboš, A. Hebranga 20, HR - 10000 Zagreb $\diamond$ 100 kn (preplata i milodar); gđa Vesna Liović, Put Kuka 23, HR - 21230 Sinj $\diamond$ 150 kn (preplata i milodar); gđa Marija, Njemačka $\diamond$ 10 €; gospodin Joseph Milanovic, 327 Everglade Cresc., London, Ont., N6H 4M7, Canada $\diamond$ 50 CadD.; gđa Ana Odak, pok Ivana, HR - 22321 Siverić (milodar) $\diamond$ 50 kn; N. N., HR - 21320 Baška Voda (milodar) $\diamond$ 100 kn; N. N., HR - 31000 Osijek $\diamond$ 60 kn; Samostan sv. Nikole, HR - 20230 Ston $\diamond$ 150 kn (preplata); gđa Irena Pudar, Medveščak 51, HR - 10000 Zagreb $\diamond$ 100 kn (milodar); gospodin Roko Pešić, Braće Cvijića 17, 10000 Zagreb $\diamond$ 50 kn (preplata); gospodin Ivica Puškadija, Pleškovec 11, HR - 29403 Pleškovec $\diamond$ 1000 (milodar i preplata); Sestre sv. Krža, Vrhovec 43, HR - 10000 Zagreb $\diamond$ 500 kn (honorar za duh. obnovu); gđa Jela Šamardžić, Grab 69, HR - 21242 Grab, 200 kn (milodar i preplata); gđa Marija Sršen, V. Nazora 37, HR - 20340 Ploče $\diamond$ 100 kn (preplata i milodar); fra Nediljko Tabak, Župa, HR - 21243 Ugljane $\diamond$ 1000 kn (milodar); gđa Marija Tadić, Hrvatskih velikana 89, HR - 21251 Žrnovnica $\diamond$ 50 kn; gđa Viktorija Vičić, Hreljinska 37, HR - 10000 Zagreb $\diamond$ 100 kn (preplata i milodar); gđa A. V., HR - 10020 Zagreb $\diamond$ 200 kn (milodar); fra Marinko Vukman, HKZ Main-Taunus/Hochtaunus, D - 65779 Kelkheim, Njemačka $\diamond$ 250 € (milodar); gospodin Joško Vukorepa, Vukorepe 43, HR - 22000 Šibenik $\diamond$ 50 kn (preplata).

**SVIM DAROVATELJIMA ZAHVALUJEMO I PO ZAGOVORU OCA ANTIĆA
ZAZIVAMO NA NJIH SVAKI BOŽJI BLAGOSLOV**

**MILODARE, NOVČANE PRILOGE I PRETPLATE ZA LIST SLATI NA RAČUN:
HPB – HRVATSKA POŠTANSKA BANKA 2390001-1100028072
IBAN HR 22 23900011100028072 SWIFT HPBZHR2X**

IZDANJA VICEPOSTULATURE O OCU ANTIĆU

SLUGA BOŽJI FRA ANTE ANTIĆ, *Na svetost pozvane*, Pisma redovnicama (Priredila s. Marija Asumpta Strukar), Vicepostulatura DOA, Zagreb 2015., 60 kn.

SERVANT OF GOD FATHER ANTE ANTIĆ, *I am a Priest of Christ*, Letters to Priests (Prepared by Sister Marija Asumpta Strukar), Vicepostulatura DOA, Zagreb 2011. ◊ 80 kn.

SLUGA BOŽJI FRA ANTE ANTIĆ, *Svećenik sam Kristov*, Pisma svećenicima (Priredila s. Marija Asumpta Strukar), Vicepostulatura DOA, Zagreb 2010. ◊ 80 kn.

VICKO KAPITANOVIĆ, *Kristu suobličen*, Život i vrline fra Ante Antića (1893.-1965.), Katolički bogoslovni fakultet Sveučilišta u Splitu i Vicepostulatura DOA, Split-Zagreb, 2004. ◊ 100 kn.

FRA MATEJ KUHAR – CUCCARI, *Dobri i vjerni sluga*, Život i duhovni rast sluge Božjega fra Ante Antića (1893.-1965.), Vicepostulatura DOA, Zagreb 1998. ◊ 20 kn.

Posvećeni život i sluga Božji o. fra Ante Antić, Zbornik radova sa simpozija, Vicepostulatura DOA, Zagreb 1996. ◊ 30 kn.

Antićeva duhovna baština u duhovnoj obnovi Hrvatske, Zbornik radova sa simpozija, Vicepostulatura DOA, Zagreb 1994. ◊ 30 kn.

MONS. ŽIVKO KUSTIĆ, *Tješitelj čudotvorni*, Životni put fra Ante Antića (1893.-1965.), Vicepostulatura DOA, Zagreb 1989. ◊ 15 kn.

Kupnjom knjiga pomažete rad Vicepostulature.

SLIČICE I PROSPEKT O OCU ANTIĆU

DVOLISNE SLIČICE SA ŽIVOTOPISOM I MOLITVOM ZA PROGLAŠENJE BLAŽENIM ČASNOGA SLUGE BOŽJEGA OCA FRA ANTE ANTIĆA MOŽETE DOBITI U VICEPOSTULATURI.

DOSTUPNE SU NA ČEŠKOM, ENGLESKOM, HRVATSKOM, NJEMAČKOM, ŠPANJOLSKOM I TALIJANSKOM JEZIKU.

DESETOSTRANIČNI PREKLOPNI PROSPEKT O OCU FRA ANTE ANTIĆU MOŽETE DOBITI U VICEPOSTULATURI.

DOSTUPAN JE NA HRVATSKOM, ENGLESKOM I NJEMAČKOM JEZIKU.

ANTIĆEVE NEDJELJE, ANTIĆEVE DUHOVNE OBNOVE I ANTIĆEVE DUHOVNE VJEŽBE

POZIVAMO SVU BRAĆU ŽUPNIKE I GVARDIJANE,

KAO I ČASNE SESTRE, KOJI U SVOJIM ŽUPAMA

ILI SAMOSTANSKIM CRKVAMA ŽELE IMATI ANTIĆEVE NEDJELJE,

VIŠEDNEVNE ANTIĆEVE DUHOVNE OBNOVE ILI

ANTIĆEVE DUHOVNE VJEŽBE DA NAM SE JAVE RADI DOGOVORA

MONS. PULJIĆ NA GROBU OCA ANTIĆA

